

Gió lay, động lòng

Contents

Gió lay, động lòng	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	5
3. Chương 03	7
4. Chương 04	10
5. Chương 05	13
6. Chương 05	18
7. Chương 06	24
8. Chương 07	29
9. Chương 08	31
10. Chương 09	35
11. Chương 10	38
12. Chương 11	43
13. Chương 12	46
14. Chương 13	50
15. Chương 14	51
16. Chương 15	53
17. Chương 16	56
18. Chương 17	59
19. Chương 18	62
20. Chương 19	64
21. Chương 20	69
22. Chương 21	73
23. Chương 22	75
24. Chương 23	78
25. Chương 24	80
26. Chương 25	83
27. Chương 26	88
28. Chương 27	91
29. Chương 28	96
30. Chương 29	98
31. Chương 30	104
32. Chương 31	107
33. Chương 32	110
34. Chương 33	113
35. Chương 34	116

Gió lay, động lòng

Giới thiệu

Nhiều năm trước, lúc còn trẻ, anh đã hung hăng đẩy ngã một cô bé khóc, nhưng không ngờ rằng cú c

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-lay-dong-long>

1. Chương 01

Gió lay, động lòng (Phong động, tâm động)

Edit: Thanh Phong

Beta: chucuoieyu

Chương 1 :

Bà nội dự định là khi nào có cơ hội sẽ tự mình đi hoá giảihiếu lằm của hai người.

Cổ Kha ngửa mặt, nằm trên ghế sofa trong phòng khách, khuôn mặt đầy vẻ u sầu. Một lúc sau lại thở dài, cô đành phải làm ra một quyết định quan trọng vậy.

Cho đến nay, Cổ Kha có một chuyện với một người mà cứ làm cô buồn phiền mãi, mà chuyện phiền muộn này đã kéo dài đến 9 năm rồi.. Nhất là sau khi chuyện xảy ra 2 năm, cũng chính là đoạn thời gian từ tiểu học đến sơ trung kia, làm cô mỗi khi nhớ đến đều nhin không được mà thở ngắn thở dài. Theo thời gian dần trôi, cô học lên trung học, dần dần cũng đã không còn nhiều thời gian rảnh rỗi để bận tâm đến anh ta, phiền muộn kia cũng dần dần lắng xuống. Cô cũng ít khi nhớ về chuyện của người đó, chỉ làm ngẫu nhiên xẹt qua tâm trí, theo thói quen lắc đầu, nhần mặt nhú mày.

Sáng sớm hôm nay, là thứ năm tuần đầu tiên của tháng tư , Cổ Kha ôm sách giáo khoa vừa đi vừa ngáp ở vườn trường. Đúng lúc đó, đối diện cô có một đám nam sinh có vóc dáng cao cao đi tới, mi thanh mục tú, môi hồng răng trắng, là một tiểu soái ca. Chớp mắt vài cái đã thấy rõ ràng, cô choáng váng dừng chân, mở to mắt nhìn người kia, trông mắt cũng đã sắp rớt ra.

Tiểu soái ca sao? Đương nhiên cũng thấy được cô. Đi cùng đường mà có người nhìn mình chằm chằm, là ai cũng sẽ liếc nhìn chủ nhân của ánh mắt kia một chút. Liếc mắt qua một cái, căn bản là không yên lòng nên đôi mắt kia chợt loé lên, ánh mắt rơi xuống trên khuôn mặt cô cũng không thu hồi, học theo ánh mắt của cô mà nhìn cô chằm chằm. Bước đi không nhanh không chậm, chậm rãi đi tới, từ từ đi qua.

Đợi cho tiểu soái ca đi thoáng qua mình, cô như mới tỉnh lại từ trong giấc mơ, hồi phục lại tinh thần, vội vàng xoay người theo bóng dáng đang rời đi kia kêu to, “ A, bạn học gì ơi ...”

Bạn học nam kia không đáp lại, cũng không quay đầu lại.

“Bạn ơi!” Cô cao giọng kêu lên.

Người kia vẫn tiếp tục đi, ngoảnh mặt làm ngơ với tiếng kêu của cô.

Cô có chút nóng nảy, bước đến hai bước, không cần để ý đến ánh mắt của người xung quanh, mắt nhìn thẳng về người phía trước hô to, “Đại Tề?”

Người đang trước cuối cùng cũng dừng lại

Cô nóng lòng, nhanh chân đi đến trước mặt người đó: Thành thích, thành thích... cô đã dần cảm nhận được...

Thân hình khẽ nhúc nhích, anh ta xoay người lại, từ xa nhìn về phía nơi này. Một lát sau, khoé miệng khẽ nhếch lên, sau đó quay người lại rồi bước đi.

Không còn nghi ngờ gì nữa, người kia chính là Đại Tề. Vài năm không gặp, anh đã cao hơn trước, khuôn mặt đã có những đường cong rõ ràng hơn, nhưng dáng người 19 tuổi lại không thay đổi nhiều, vẫn giống năm 10 tuổi với khuôn mặt gầy teo, mũi cao cao, lại còn có làn da trắng nõn tôn lên đôi môi hồng nhuận. May mắn là anh có thân thể cường tráng, bằng không ngay cả cô cũng nhận không được mà chê anh yếu đuối như con gái, giống đa số trẻ con trong xóm trước đây đã từng làm vậy.

Ngoài cửa sổ, sắc trời dần tối, Cổ Kha đứng dậy khỏi sofa, vội vàng lấy ba lô ra khỏi nhà.

Hai giờ sau, Cổ Kha bước vào cửa nhà mình. Mẹ cô tỏ ra kinh ngạc, “Ừa, sao đã về rồi, không phải con nói cuối tuần này có việc sao?”

“Dạ, tạm thời đổi lại rồi ạ. Mẹ, bà nội đâu?” Cô vừa nói vừa cởi giày đi vào phòng.

Hai năm đi học đại học, cô không ở nhà. Bởi vì trường xa mà cô không muốn ở lại ký túc xá, nói là có nhiều quy định, không được tự do nên đã quyết tâm tự đi thuê phòng sống. Bình thường, khi nào rảnh rỗi thì làm chút việc vặt, cha cô cũng hào phóng sẽ tiếp tế chút thức ăn, cuộc sống của cô không cần lo nghĩ nhiều.

Đa số cuối tuần cô đều về nhà, đôi khi không muốn làm việc gì thì trốn trong phòng nhỏ tìm sự thanh tĩnh. Giống như lần này, vốn không định về nhà vào cuối tuần nhưng mà kế hoạch không thể không thay đổi tại vì lúc sáng sớm, ở vườn trường cô đã gặp phải người mà cô không có khả năng gặp phải nhất - Lục Vĩ Tề. Vài năm trước, anh đã theo mẹ ra nước ngoài, Châu Âu, không nói là sẽ định cư luôn ở trở về nữa. Nếu thật sự là vậy, người buổi sáng cô gặp là quỷ sao? Vì gặp hán nên cô quyết định về nhà gặp bà nội tìm kiếm chút tin tức.

Con bà nó thiên phú bát quái của cô không có người có thể nói cùng.

Cổ Kha đi vào phòng khách, TV đang phát tin tức xã hội, bà nội xem hết sức tập trung.

“Bà nội, cháu đã về.” Cổ Kha ném ba lô rồi ngồi xuống bên cạnh bà nội, “Bà nội còn nhớ rõ Đại Tề không ạ?”

“Đại Tề?” Bà nội đã già dĩ nhiên chỉ toàn tóc trắng, ngẩn người, vỗ nhẹ đầu, “Cháu nói là cháu trai của lão Lục kia hả, đứa bé kia... A, mẹ nó đã lập gia đình, gả cho người ngoại quốc, có nhiều tiền, ngày ấy nó làm không sai. Cháu xem Lam Tử xinh đẹp như vậy, ra nước ngoài cũng được người ngoại quốc họ yêu thích đấy thôi...”

“Cháu biết rồi, cháu nói là Đại tề, anh ta đã trở lại bà biết không?”

“Gi? Đứa bé kia đã trở lại? Bà không nghe nói, chắc có lẽ cha nó hối hận nên đem nó về đây cũng nên? Bà phải đến đi hỏi, hỏi xem đã...”

Cổ Kha thất vọng.

Cuối tuần trở lại trường học có nên trực tiếp tìm anh giáp mặt nói chuyện hay không? Cô buồn rầu, chỉ sợ Đại Tề không muốn để ý đến cô lần nữa, từ năm 12 tuổi lúc hai người nháo một phen như vậy, chị sợ rằng sẽ không có cơ hội nói chuyện nhiều nữa.

Năm đó trẻ người non dạ, cô nhớ rõ khi đó cô đã dùng bạo lực đem ý tốt của anh bức lui ra xa, cho đến khi anh thành người xa lạ như thế nào.

Nếu có thể trở lại, cô luôn nghĩ rằng có lẽ...

Nhưng mà trái đất luôn xoay tròn, mặt trời luôn lặn ở hướng tây, mọc ở hướng đông.

Đảo mắt đã 21 tuổi rồi và bọn họ lại gặp nhau.

*

Cổ Kha dùng tất cả phương pháp đi hỏi thăm tin tức của Lục Vĩ Tề, nhiều ngày đều không được hồi âm. Thậm chí cô còn vài lần trong một ngày cứ chạy đến chỗ mà hôm trước đã tình cờ gặp anh, đi qua đi lại đi tới đi lui nhưng cũng phí công.

Chắc có lẽ người kia không phải Đại Tề, có thể là hình dáng giống nhau thôi?

Có khả năng! Chắc là Đại Tề không đến học tại đại học này, nhưng lại có việc trùng hợp đến vậy sao?

Bộ dạng người đó lúc mang túi xách trên lưng rõ ràng giống lúc còn đi học như thế....

Đây là cửa hàng nơi cô thường đến sau giờ học. Chỗ cô thích nhất chính là khu vườn với những cây đại thụ to lớn. Ánh nắng mặt trời xuyên qua những tán lá chiếu vào, phủ kín mặt đất.

Mỗi lần tan học, nếu có thời gian thì cô nhất định sẽ đến chỗ này.

“Cổ Kha.” Giọng nói từ xa vọng đến, không cần ngẩng đầu lên cũng biết nữ thần tự do Quách Tiểu Nghê đại giá đến đây.

“Hello, how are you doing?” Nữ thần ngồi xuống ghế.

“Úc.” Cổ Kha ngẩng đầu.

Chỉ thấy bên cạnh cô có một nữ sinh mặc váy dài màu lam, đai lưng rất nhỏ, giống như là không có khả năng chịu nổi hai khối trắng bóng như ẩn như hiện. Cũng may có khoác áo dệt kim hở cổ bên ngoài, bằng không có thể nói là “Thần ngực lộ bối” (Thần ngực lộ bối : lộ ngực)

Cổ Kha định mở miệng nói thì thấy cô ấy đang điều chỉnh chỗ ngồi cho thoải mái rồi vất chân lên bắt chéo.

“English, English, let’s speak English.”

“Cậu còn làm bộ gì nữa, sợ người khác không thấy quần lót của cậu à.” Cổ Kha nhin không được mà nói.

“Chỗ này là góc chết, xem không, hắc hắc.” Quách Tiểu Nghê thần bí cười hề hề, “Cậu cũng chỉ có ngồi đó mà ước thôi, cậu nói tớ thế cậu có muốn thay đổi khẩu vị không đây?”

“Vị tiên sinh thích ăn dấm chua kia đâu?” Cổ Kha thuận miệng hỏi, cũng không phải thật sự tò mò, cô đã sớm quen tốc độ đổi bạn trai của Quách Tiểu Nghê.

“Đừng nói đến hắc.” Vẻ mặt của Quách Tiểu Nghê đầy phiền chán, lấy tay làm quạt liên tục phe phẩy trước mũi, “Hắc đúng là tên đàn ông keo kiệt nhất, dựa vào cái gì mà quản lão nương tớ đây chứ? Bạn gái thì sao? Bạn gái thì không thể có bạn là đàn ông à, sẽ không thể ra ngoài chơi à, có người nào lại như thế! Vậy thì để hắc đi quản người khác đi.”

“Qua hai ngày nữa tớ cùng đi quán bar với một người, buổi tối tớ còn diễn xuất ở quán bar, cậu qua cổ động cho tớ đi.” Quách Tiểu Nghê nhàn rỗi nên không tha cho cô được.

“Uh.” Cổ Kha không yên lòng, tiếp tục quay đầu bút.

Cô lo lắng suy nghĩ đến nguyên nhân Đại Tề xuất hiện ở vườn trường, lập tức lại phủ định. Nghĩ lại, người này còn lâu mới xuất hiện. Bình thường nói đến thì lại tìm người này người nọ, nhưng càng tìm lại càng không thấy được bóng dáng người đó đâu cả, giống như chuột trốn mèo vậy. Ngày nào đó cô chẳng phải đã rống to lên tìm anh ta, ngược lại lại tự động đi ra.

Bất quá nếu ngày đó đúng là gặp phải thì sao? Anh ta có còn giống như lần trước không để ý đến cô nữa hay không? Cô tỏ vẻ phiền “Ai nha” một tiếng đem những phiền muộn trong lòng tiêu tan hết.

“Cậu bị sao thế?” Quách Tiểu Nghê giống như ý thức được cái gì, thu hồi vẻ mặt không có việc gì, quay lại nhìn cô, “Vừa rồi cậu mất hồn mất vía, không phải tư xuân đi, ha ha, nhà của tớ có một cô gái sắp trưởng thành rồi.”

Cổ Kha bị lời của cô bạn làm tỉnh lại, cầm bút trong tay gõ lên mặt bàn, mắt húng nói, “Đừng lấy chuyện này ra đùa giỡn, cái gì mà tư xuân với không tư xuân, khó nghe chết đi được.”

Bị làm phiền, cô đuổi Quách Tiểu Nghê đi rồi trở về nhà trọ nằm phịch lên sô pha, vẫn nghĩ về Đại Tề.

Từ lần nhìn thấy anh ta cho đến nay, mỗi lần nhớ lại đều thức tỉnh, làm cô cả này tâm phiền ý loạn.

Cô biết lần này phải làm gì đó, nếu lại do dự giống vài năm trước thì sẽ lỡ cơ hội, cô sẽ hối hận cả đời.

Nhưng mà, anh tiếp tục đi bằng sơn lộ tuyến, làm sao giờ?

Nhớ đến năm 16 tuổi ấy, năm nhất trung học, khi hai người gặp lại nhau, anh dùng thái độ lạnh lùng bảo cô không thể đến gần, cố ý không cho cô cơ hội giải thích.

2. Chương 02

Cửu viễn một chút mà nói, Cổ Kha cùng Đại Tề là từ tiểu cùng nhau lớn lên đồng bọn. Hai người sinh ra cách M thành có chút khoảng cách ở nông thôn cùng cái trong thôn, là hai cái nói nói nông thôn oa nhi. Mới trước đây bọn họ cái kia trong thôn lưu hành người trưởng thành đi trong thành sắm sự nghiệp, tiểu hài tử cùng lão nhân ở lại ở nông thôn sống.

Cổ Kha gia cùng Đại Tề gia cũng là này nhất tình hình, Cổ Kha cha mẹ lưỡng đều đi trong thành cộng đồng đốc sức làm sự nghiệp, nàng cùng gia gia bà nội ở lại trong thôn cùng nhau cuộc sống. Đại Tề gia còn lại là phụ thân đi trong thành, Đại Tề cùng mẹ, bà nội cùng nhau cuộc sống, hần gia gia tắc từ lúc hần sinh ra phía trước sẽ chết .

Hai nhà là tả hữu hàng xóm, đại nhân nhóm ở chung hòa hợp, tiểu hài tử nhóm cũng tương thân tương ái, có việc làm một trận có ăn ngon cùng nhau ăn, mặc dù có thời điểm tránh không được đánh nhau khóc nháo, qua đi cũng đều hòa hảo như lúc ban đầu. Đó là một đoạn vô luận khi nào thì hồi tưởng đứng lên đều thấy trước mắt ánh mặt trời ngày.

Nhưng mà có một ngày, ngay tại Đại Tề mau rồi đi thôn bàn đi trong thành không lâu, hần đưa cho Cổ Kha một phong thư, còn gọi nàng một người thời điểm tái mở ra xem. Chờ nàng trốn được ốc sau góc tường lòng tràn đầy tò mò mở ra phong thư khi, đọc ra câu chữ lại kêu nàng chính cái đầu nổ tung oa. Nàng hoảng nhanh như chớp chạy tiến phòng bếp nắm lên diêm lại bôn hồi ốc sau góc tường, đem giấy viết thư để tại bùn đất thượng sát nhiên diêm một phen hỏa cấp thiêu cái sạch sẽ. Hủy thi diệt tích.

Sau ngồi xổm nhỏ tro tàn tiền thật lâu chăm chú nhìn, thẳng đến đi đứng run lên trạm không dậy nổi thân, thân thủ nhất sờ hai má vẫn đang hỏa thiêu hỏa liệu nóng lên.

Tự ngày đó về sau nàng tái không để ý tới quá Đại Tề, nhìn thấy hần liền lẫn mất rất xa, xem cũng không con mắt xem hần. Bởi vì nàng cảm thấy Đại Tề thay đổi, trở nên tà ác, bọn họ trong lúc đó hữu nghị bị phá hỏng rồi!

Hần nhất định là nhìn nhiều lắm tiểu thư học phá hư, lá thư này chính là chứng cứ!

.

Kia sau không lâu, Đại Tề sẽ theo hần mụ mụ bàn đi rồi. Bà nội nói Đại Tề hần ba cùng mẹ nó nháo ly hôn, hần ba bị trong thành hồ ly tinh nữ nhân mê đi hồn phách, tình nguyện quản gia lý sở hữu tài sản đều cho hần mụ mụ cũng nhất định phải ly hôn. Này bỏ qua tài sản trung bao gồm Đại Tề.

Bà nội lòng đầy căm phẫn, tương đương dài một đoạn thời gian lý nói liên miên cần nhằn thay lam tử – Đại Tề mẹ nó không đáng giá.

“Sớm biết rằng kia hôn tiểu tử như vậy phá hư, lam tử thực không nên gả cho hần! Lam tử gả tới được thời điểm bao nhiêu nhân đồ mắt hần yêu.” Bà nội nói xong thẳng lắc đầu, thường thường ngoan trừng liếc mắt một cái Đại Tề gia phương hướng: “Hần khen ngược, nói là ở trong thành làm đại sự, ai hiểu được sự còn không có kiêu ngạo trước học được diễn biểu. Tử. Hồ ly tinh lợi hại a, lừa người ta lão bà từ bỏ ngay cả con cũng không cần! Ta với người nói hần gia tổ tông mười tám đại cũng không tha cho hần. Xem hần số khổ nường, tươi sống cấp khí điên rồi yêu...”

Đại Tề bà nội điên rồi chuyện này ở trong thôn huyền động tĩnh cử đại, kia đúng là Cổ Kha cùng Đại Tề quyết liệt sau không lâu chuyện. Kia trận nường tuy rằng không hề cùng Đại Tề nói chuyện, nhưng hàng xóm thậm chí trong ban đồng học cũng đều đang nói chuyện này, hơn nữa con bà nó tiểu loa, nường đối Đại Tề gia đang ở phát sinh chuyện mơ hồ biết.

Đại Tề hần ba cố ý ly hôn, về nhà xong xuôi thủ tục sau cũng không ở lâu trở về trong thành đi. Hần mụ mụ tưởng vẫn hồi căn bản hữu tâm vô lực, thương tâm tuyệt vọng hết sức tính tình trở nên táo bạo vô thường, không muốn tái dốc lòng chiếu cố bà bà, con có khi cũng thành vì cái đinh trong mắt cái gai trong thịt.

Kia đoạn thời gian Đại Tề gia cụ thể đã xảy ra cái gì Cổ Kha tưởng tượng không ra, nhưng nường đến nay vẫn như cũ rõ ràng nhớ rõ ngày đó chạng vạng nường cầm ki đi ốc sườn bụi đôi đồ bụi khi, nhìn đến cách đó không xa Đại Tề gia bụi đôi giữ một cái quen thuộc thân ảnh ngồi xổm nơi đó. Nường nguyên bản tính xoay người bước đi, nhưng lòng hiếu kỳ khiến nường nhịn không được nhiều nhìn lại liếc mắt một cái – phía sau Đại Tề một người ngậy ngốc ngồi xổm bụi đôi giữ làm cái gì đâu? Này liếc mắt một cái đi qua lại kêu nường tâm đầu nhất khiêu.

Đại Tề lóa. Lộ bên ngoài cánh tay tốt nhất mấy chỗ đen thùi xanh tím khối rõ ràng có thể thấy được! Hần liên tục lấy tay bôi sát ánh mắt. Thanh âm rất nhỏ, nhưng nường hay là nghe đến đứt quãng, trong cổ họng ần ần phát ra ghen ngào thanh.

Hần khóc!

Ý thức được thời điểm Cổ Kha trong lòng xoay mình hoảng hốt, đôi mắt cũng đi theo đồ. Từ nhỏ đến lớn nường rất ít nhìn thấy Đại Tề khóc nhẹ, luôn luôn chỉ có nường chẳng phân biệt được nhân tiền nhân sau đau khóc thương tâm cũng khóc, luôn yếu nhân an ủi. Nhưng Đại Tề không, làm nam sinh hần chưa bao giờ khóc.

Theo bản năng, nường đi lên từng bước, lại đột nhiên dừng lại, bởi vì nường nhớ tới lá thư này, lá thư này cấp nường tạo thành khủng hoảng cái qua trong nội tâm vừa mới sinh ra thương hại loại tình cảm. Nường lập tức xoay người, dùng gần đây khi nhanh hơn tốc độ ly khai.

Cơm chiều thời điểm mới biết được, nguyên lai Đại Tề bà nội điên bệnh phát tác đi đã đánh mất.

“Nói là mang theo cái gánh nặng hướng nam đi rồi. Phải về nhà mẹ đẻ đi, tìm nường cha mẹ đi, trên người cũng không mang vài cái tiền. Nường cha mẹ cũng không biết đi đã bao nhiêu năm. Ai...” Bà nội cơm đều ăn không vô, bụng bắt liên tiếp thổ dài.

“Nường nhà mẹ đẻ là ở phía nam đi, ta nhớ rõ.” Gia gia mân tiếp theo khẩu rượu trắng, rầu rĩ trả lời.

Trên bàn cơm, không khí trầm trọng. Cổ Kha cúi đầu hướng miệng bát cơm, một bên vành tai cẩn thận nghe hai lão nói chuyện.

“Xa rất, được đến trấn trên đi ngồi xe, sợ là như thế nào đi trấn trên cũng không nhận được đi. Bọn họ tìm một chút ngộ, không tìm gặp người, này khả như thế nào là tốt.”

“Lam tử cũng không ngăn đón điểm, ai...” Gia gia lắc đầu.

“Người đừng nói, hần gia con cùng nữ nhi cũng không quản , kêu cái cách hôn vợ quản? Lam tử cũng là khí bất quá... Này toàn gia thật sự là...” Luôn luôn nói không ngừng bà nội lúc này cũng nói không được nữa.

.

Đại Tề bà nội nghe nói ở đi đâu ba ngày sau tìm được rồi, bị Đại Tề ba ba mang đi trong thành. Sau lại, Đại Tề cùng hần mù mù cũng lý khai.

Qua hai năm Cổ Kha cùng gia gia bà nội cũng bàn đi trong thành, cùng cha mẹ cùng ở. Tiếp theo đến 16 tuổi năm ấy. Khai giảng sau đó không lâu Cổ Kha ở vườn trường lý ngẫu nhiên gian gặp được đánh bóng rổ Đại Tề, mới biết được hai người bọn họ thi được cùng sở trung học.

Vài năm xuống dưới, từ ngày thơ không biết đứa nhỏ trưởng thành choai choai không nhỏ đại nhân, Cổ Kha hiểu được rất nhiều sự, nàng dần dần hối hận cùng Đại Tề quyết liệt, tiếc hận bởi vì chính mình hành động theo cảm tình mà mất đi như vậy một cái thân mật đồng bạn.

Cho nên ở trung học vườn trường lý hai người lại gặp được khi, nàng cảm thấy đây là tu bổ cái khe lúc. Nàng ở sân thể dục biên chờ đợi Đại Tề đánh xong bóng rổ, cân nhắc như thế nào cùng hần tự nhiên lên tiếng kêu gọi, sau đó có lẽ có thể thỉnh hần ăn cái kem cây, tiếp theo cùng hần vì vài năm tiền chính mình sở tác sở vi giải thích, cuối cùng bọn họ liền quay về cho hảo, lại làm hồi tốt bằng hữu.

Nhưng mà, đang ở nàng đánh tính toán thời điểm, Đại Tề lại đột nhiên không chơi bóng , ôm bóng rổ linh khởi thượng tú sách lập tức hướng xe đạp bằng đi đến. Mới trong chốc lát công phu bước đi xa, điều này làm cho nàng trở tay không kịp, đến bên miệng tiếp đón cũng không biết như thế nào đánh ra đến.

Hần như là không thấy được chính mình... Cổ Kha có một cái chớp mắt nghĩ đến chính mình ẩn hình , cho nên cho dù nàng ở bóng rổ bên sân đứng lâu như vậy, hần cũng không có thể nhìn đến chính mình. Hần liền như vậy ôm bóng rổ đi rồi!

Nàng máy móc đi ra mấy thước, rốt cục vẫn là ngừng lại, ý thức được không đứng chỗ nào, nhưng lại phản xạ có điều kiện thẳng lắc đầu, ý đồ đem cái kia đáng sợ ý niệm trong đầu sục diệt. Có lẽ hần là thật sự không có nhìn đến chính mình, nàng nghĩ rằng, khả năng lại sợ cực lập tức đuổi theo xe bằng tìm hần lại chứng thật cái kia đáng sợ ý niệm trong đầu. Trải qua một phen kịch liệt tư tưởng đấu tranh, cuối cùng quyết định, nàng yếu ở giáo cửa chờ hần đi ra.

Cổ Kha tiến lên bàn chạy tới trường học đại môn, tìm cái tối thấy được vị trí đứng.

Đại Tề rốt cục phụ giúp xe xuất hiện , càng chạy càng gần, bọn họ không đến một thước khoảng cách, sau đó hần sải bước xe theo bên người nàng kỳ quá, nghênh ngang mà đi.

Nàng như là bị băng dán che lại miệng, cho dù ra sức mấp máy môi lại phát không ra nửa âm đến. Nàng kết luận lúc này đây Đại Tề khẳng định thấy được nàng – nhưng hần làm như không thấy. Đó là một loại cự tuyệt.

Lạnh lùng cực! Đại Tề khả năng vĩnh viễn cũng không hội để ý nàng . Cái kia đáng sợ ý niệm trong đầu vẫn là bị chứng thật . Tự kia về sau nàng tái lấy không ra dũng khí nhìn thẳng hần . Bị không nhìn, bị trở thành ẩn hình nhân tư vị từng có một lần đều đã trọn đủ.

Một năm sau, Đại Tề lại theo Cổ Kha trước mắt tiêu thất. Theo bà nội nói, hần là theo hần mù mù ra quốc. Cổ Kha tưởng, tốt lắm, này cả đời đại khái rất cuộc gặp không hần . Nhả ra khí đồng thời trong lòng lại nảy lên một cỗ khó có thể ngôn nói mất mát.

3. Chương 03

Cách trường học cách đó không xa có cái tiểu thư phô, không thời điểm Cổ Kha thường đi vào trong đó đi dạo. Hôm nay thời tiết tình hảo, nàng ở mười giờ thời điểm ra cửa, tính đi thư phô tìm mấy quyển sách xem.

Thư phô sớm 10 điểm mở cửa, vẫn 6 điểm quan môn. Điểm chủ là cái thập phần có ý tứ lão đầu nhi. Cổ Kha mỗi lần đi chỗ đó nhi đều có thể nhìn thấy hần đang cầm quyển sách xem, mũi thượng cái một bộ độ dày khoa trương kính mắt, hoạt đến mũi thượng, tổng làm cho người ta lấy tùy thời khả năng ‘Loảng xoảng thang’ một tiếng tạp rơi xuống nguy hiểm cảm, nhưng mặc kệ như thế nào chưa từng gặp đến rơi xuống quá.

Về phần lão đầu nhi cầm trên tay thư, liền cũng có ý tứ. Nàng vưu nhớ rõ lần đầu tiên tiến nhà này thư điểm thời điểm, nhìn thấy người này trên tay đang cầm một quyển cũ nát mau tán cái sách vở, tập trung nhìn vào, [Bản thảo cương mục]! Còn thấy hần hai mắt tròng giống như chuông đồng, đọc hết sức chăm chú hồn nhiên vong ngã. Nàng lập mã lòng mang kính ý, nghĩ đến gặp gỡ cao nhân – biến thành không tốt người này là vị lãnh đời thần y!

Nào biết lần thứ hai tới cửa, liếc mắt một cái nhìn thấy lão đầu nhi trong tay sách vở khi, nàng suýt nữa nghĩ đến ánh mắt ra tật xấu, kia tiểu thư bìa mặt thượng rõ ràng ẩn ba chữ – chuyện xưa hội.

Kia cũng không phải là nàng mới trước đây đọc ngoạn ý? Nga không, chuẩn xác nói đến là Đại Tề mới trước đây đọc mê mẩn ngoạn ý. Thật dày thấu kính phía trên vẫn là còn thật sự vô cùng đôi, còn thường thường “Chặc chặc” lắc đầu làm đau tâm trạng, cũng không biết đọc được cái gì chuyện xưa.

Lần thứ ba, làm nàng xem đến lão đầu nhi trong tay [thượng sai kiểu hoa gả đối lang] khi, tuy rằng thiếu chút nữa cắn được đầu lưỡi, nhiên kinh ngạc trình độ đã không giống lần trước.

Lần thứ tư, [liêu trai chí dị].

Lần thứ năm, [thương thiên có lệ].

Lần thứ sáu...

Lão đầu nhi hải nạp trăm xuyên, nàng cuối cùng bắt đắc dĩ làm ra tổng kết.

Hai mươi phút sau, Cổ Kha bước vào hải nạp trăm xuyên lão đầu nhi chỗ tiểu cửa hàng.

Lần này, [tiểu vương tử].

Thấu kính phía trên ánh mắt đang nghe đến động tĩnh khi đảo qua đến, “Sớm a, tiểu cô nương.” Lão đầu nhi tiếp đón, lập tức lại di hồi [tiểu vương tử], không hề ngôn ngữ.

“Sớm a, lão bá.” Cổ Kha đánh tiếp đón sau thẳng hướng lý đi đến.

Cửa hàng không lớn, tứ tứ phương phương hai mươi đến thước vuông, tồn thư lượng cũng không tiểu. Tứ phía tường dựng thẳng chính mặt chính mặt cái giá, bỏ góc tường nhất phiến đi thông phô chủ chỗ ở môn là trơn ngoại, cái giá thượng toàn nhồi bộ sách, cửa hàng trung gian cũng lập vài cái giá sách, chân tường chỗ cao thấp đôi nhất. Đi vào này gian cửa hàng nội đi đường tu cần thận, không có một chú ý sẽ đá ngã lẫn làm sao một đồng thư.

Này đó thư cũng không phải điểm của lão đầu nhi thu thập mà đến, trong đó có chút là phụ cận sinh viên chuyển nhà khi đem không cần thư lấy đến, lão đầu nhi hãy thu hạ, đôi ở nơi nào. Càng nhiều là lão đầu nhi con. Nghe nói lão đầu nhi con là cái đọc sách cuồng, trong nhà thư chồng chất như núi, nghiêm trọng ảnh hưởng đến cuộc sống, lão đầu nhi liền chủ trương đem thư giá thấp bán đi, gần nhất tổng so với bị trùng chú điệp không công lãng phí hảo, thứ hai còn có thể tri thức cùng chung, bảo vệ môi trường lại kinh tế lợi ích thực tế. Con bách cho đủ loại sự thật lo lắng, cuối cùng đồng ý đem thư bán ra, trừ bỏ trong đó hướng nam một mặt tường – kia một mặt thư chích mượn không bán. Cổ Kha còn không có mượn quá, nói như vậy, nếu có thể mua, nàng nguyện ý đem yêu thích bộ sách đều mua về nhà đi.

Nàng gần nhất mê thượng tiểu thuyết trinh thám, hơn nữa yêu thích một lần ở bằng hữu trong nhà phát hiện một gã Pháp quốc tác gia tiểu thuyết trinh thám, nhưng mà bằng hữu nơi đó đang có mấy bản nàng đã toàn bộ đọc xong, sau đi thư thành, thậm chí lên mạng tìm tòi cũng tái không tìm được nên tác gia này hần tiểu thuyết [nhưng theo tra người này sáng tác lượng không có một trăm cũng có tám mươi], vì thế nàng quyết định tới đây chỗ thí thượng thử một lần. Người này thư tuy rằng lộn xộn lại có vẻ cũ nát, nhưng quá mê quái dạng bộ sách rất nhiều, vận khí tốt trong lời nói có lẽ có thể tìm được bảo cũng không nhất định.

Đương nhiên, chỉ dựa vào vận khí không đủ để được việc, kiên nhẫn quan trọng hơn. Hơn nữa tại đây gian thư phôi. Nàng trong chốc lát ngồi, trong chốc lát trạm, trong chốc lát chống nạnh, trong chốc lát vò đầu, một loạt sắp xếp đảo qua đến, ánh mắt dần dần có chút ăn không tiêu, đầu óc mê muội hết sức, cái ót bị cái gì nhẹ nhàng phát một chút.

“Cô nương tìm cái gì?” Trầm thấp hơi khàn khàn thanh âm truyền đến, còn có chút mồm miệng không rõ.

Quay đầu nhìn lại, rõ ràng nhìn đến một cái đỉnh rối bờ tóc, vẻ mặt râu quai nón dã nhân. Cổ Kha hít sâu một hơi, lại lập tức ‘Khụ khụ’ ho khan thượng . Người nọ khoe miệng điều nhất chích yên trửu chính hàm.

“Ta xem ngươi tìm hảo một trận , phải giúp mang sao?” Điều thuốc lá miệng lại mồm miệng không rõ lên tiếng . Hai tay sắp đầu, nhàn hốt hoảng.

Cuối cùng thấy rõ người tới, người này đúng là điểm chủ lão đầu nhi con. Hắn đã muốn hảo một trận tử không ở cửa hàng lý xuất hiện . Mấy tháng tiền kia một hồi nhìn thấy hắn theo phôi lý cửa nhỏ đi ra, hắc hai cái mắt to vòng một bộ uể oải không phần chán bộ dáng, ghé vào trên tường liễu mạng tìm cái gì. Khi đó đầu của hắn trả về không như vậy dài, chòm râu cũng không như vậy nùng. Kỳ thật khắp chỉ tính ra, nàng tổng cộng cũng không gặp phải người này vài lần, cùng hắn cơ hồ chưa nói thượng nói mấy câu, trừ bỏ ngẫu nhiên qua đường khi một tiếng ‘Mượn quá’ hoặc là tìm thư khi một tiếng “Phiền toái nhường một chút” Chờ, hai người chưa từng từng có đứng đắn nói chuyện với nhau. Người này vẫn có vẻ mang bận rộn lục.

“Nga, không cần không cần, ta tùy tiện nhìn xem... Tùy tiện nhìn xem...” Cổ Kha liên thanh cự tuyệt. Nàng vốn là không quen cùng người xa lạ nói chuyện với nhau, càng miễn bàn là như thế này một cái quái nhân.

Quái nhân hút một ngụm yên, ra tiếng:“Nga, kia tùy ngươi, cần hỗ trợ nói một tiếng, hiện tại yêu đọc sách trẻ tuổi nhân không nhiều lắm lâu.” Ô lỗ ô lỗ nói xong xoay người đi rồi.

Nàng từng tiếp theo khẩu khí, xoay người tiếp tục tầm bảo. Bán giờ sau ngay tại nàng sắp miệng sùi bọt mép là lúc, rốt cục tìm được tác gia tên. Công phụ không phụ lòng người, kia nhất lưu đi qua lại có mười đến bản! Nàng hai mắt tỏa ánh sáng hận không thể toàn ôm về nhà đi. Quá một lát tỉnh táo lại lại muốn đến bên người không mang nhiều như vậy tiền, vì thế trừu hạ tam bản, cửa trước khẩu lão đầu nhi chỗ đi đến.

“Lão bá, ta mua này mấy quyển sách.”

Lão đầu nhi buông trong tay [tiểu vương tử], cầm lấy thư coi trọng hai mắt lại hướng lác lác đầu, nói:“Tiểu cô nương, này mấy bản không bán, bất quá có thể cho ngươi mượn. Nhạ, ngươi xem, đây là ký hiệu.” Nói xong chỉ hướng văn bản tả hạ giác chỗ, nơi đó có một màu lam con dấu, như là một người tên.

Nàng thẩu đi qua nhìn kỹ, thì thầm:“Đường Chúng.”

“Ân, con ta tên. Ngươi sách này là phía nam trên tường lấy đi?” Lão đầu nhi chậm rì rì giải thích,“Nơi đó thư hắn đều làm ký hiệu, không chuẩn ta bán, nếu ta cấp bán hắn có thể theo ta liễu mạng.”

Lão đầu nhi buông thư, mở ra trước người ngăn kéo tìm kiếm một trận, từ giữa lấy ra một quyển bút ký bản cùng nhất chích bút đưa cho Cổ Kha, nói:“Chính mình viết thượng thư tên, cho mượn ngày, cùng trường học tên, tên của ngươi. Một lần chỉ có thể mượn một quyển sách, trong một tháng còn.”

Cổ Kha gật đầu, mở ra bút ký bản ở chỗ trống chỗ y tự viết thượng tin tức, biên hỏi:“Tiền thế chấp bao nhiêu nha?”

“Nga, không cần tiền thế chấp, ngươi là sinh viên đi, cho ta nhìn ngươi đệ tử chứng, không phải đệ tử sẽ thân phận chứng sao chép kiện.”

“Di, không cần tiền thế chấp yếu mấy thứ này?”

“Không cần tiền nhưng nhất định đem thư còn trở về, không trả trở về con ta phải đi phải về đến, sau đó không cho tái cho ngươi mượn.”

“Cái kia kỳ quái dã...” Cổ Kha trong nháy mắt, đúng lúc nuốt trở lại một cái khác tự. Viết xong đem vở giao cho lão đầu nhi, lại lấy ra đệ tử chứng đưa qua đi.

Lão đầu nhi đẩy thoi kính mắt, đem đệ tử chứng thượng tên niệm ra, lại nhìn xem bút ký bản thượng tên, còn thật sự cẩn thận tiến hành thẩm tra.

Ngay tại này đương lúc, Cổ Kha bị bút ký bản thượng cái gì hấp dẫn đi chú ý – nơi đó có cái gì này nọ không đúng đâu.

Nàng không tự chủ được thẩu tiến lên đi, nhìn chăm chú tìm kiếm...

Quả nhiên, này một tờ mặt trên, ngay tại đệ tam đi, có cái cực kì nhìn quen mắt tên – Lục Vĩ Tề!

4. Chương 04

Lục Vĩ Tề, là này ba chữ đúng vậy! Cổ Kha để sát vào nhìn kĩ, nhưng mà tên này phía trước viết cũng nàng chỗ đại học tên. Đó là F đại, cách người này tương đi ước chừng tam trạm xe công lộ trình.

Nàng bình tĩnh đại ngộ vì sao ở bản giáo tra vô người này .

“Tiểu cô nương... Tiểu cô nương...” Lão đầu nhi cầm đệ tử chứng ở Cổ Kha trước mắt lắc lư: “Đệ tử của ta chứng, thu hảo lâu thu được lâu.”

Cổ Kha hoàn hồn, nhận lấy đệ tử chứng, lại hỏi lão đầu nhi muốn tới bút ký bản, đi phía trước phiên trang thoát nhìn.

Mượn thư nhân không nhiều lắm, tổng cộng mới vài tờ giấy. Nàng phát hiện ước chừng nửa năm tiền bắt đầu, Lục Vĩ Tề tên này khi có xuất hiện. Gần nhất một lần là ở nửa tháng tiền. Cổ Kha suy tư, hẳn nên thường đến này gian thư phò , này cũng tự nhiên, hẳn theo tiểu yêu đọc như vậy như vậy bộ sách, nếu biết như vậy một gian thư phò chắc chắn thường xuyên thăm.

Xem ra có lẽ có thể ở nơi này gặp hẳn, tư điểm nàng không tự chủ được nhếch môi da cười rộ lên.

Khép lại bút ký bản trả lại cho đối diện lão đầu nhi khi, của nàng miệng như trước liệt thật to . Lão đầu nhi không biết chính mình làm cái gì chuyện tốt làm cho trước mặt tiểu cô nương như vậy cao hứng, tuy rằng không hiểu ra sao, nhưng nhìn đến không công rằng nanh loan loan khóe mắt cười đến như vậy ngọt, lão đầu nhi cũng hiểu được cao hứng, đi theo ha ha ngây ngô cười đứng lên.

.

Đại Tề nếu ở thư phò lý mượn thư, liền nhất định hội tái xuất hiện trả lại này thư.

Cổ Kha bắt đầu thường xuyên xuất hiện ở thư phò, gần nàng cũng không mua thư trở về đọc, thư phò thành nho nhỏ đồ thư quán. Phạm là ngày nào đó hoặc thế nào nửa ngày không khóa , nàng tất đi thông thả bước tới đây, xem xét còn bí thư lục, sau đó thủ phủng sách vở đọc không chỉ. Một mỗi ngày tại góc tường chỗ thế nào một đồng cao cao điệp khởi thư đôi ngòai tiểu khế.

Một ngày này, nàng đang cầm tiểu thuyết trình thám nhìn xem chính hàm, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, nàng nghi hoặc ngẩng đầu, lại bị gần ngay trước mắt đôi hoảng sợ, không khỏi đổ trừa một ngụm lạnh khí.

“Người cử hội chọn, này tiểu thuyết có điểm ý tứ.” Thanh âm trầm thấp, mồm miệng rõ ràng.

Cổ Kha nhận ra này song hình dạng giáo tốt hoa đào mắt chủ nhân. Đơn giản là người này hình tượng cùng thượng một lần dã nhân tạo hình tượng đi quá xa, cổ nhất thời không công nhận đi ra.

Đúng vậy, người này đúng là thư phò chủ nhân lão đầu nhi con, Đường Chúng.

Rối bời tóc đã chẳng biết đi đâu, hình dạng duyên dáng đầu thượng là tóc trường mật mật tóc đen, nguyên bản vẻ mặt đại hồ tử cũng quá cái sạch sẽ, lộ ra gầy yếu cương nghị hình dáng. Lúc này miệng hẳn giác vì câu ý cười dần dần dày, tả trên gương mặt xuất hiện một cái rõ ràng có thể thấy được tiểu oa.

Của ta thiên, đó là cái tiểu rượi oa! Dã nhân đại biến thân, dĩ nhiên là này phó sắc mặt..... Cổ Kha nhìn xem trợn mắt há hốc mồm.

“Tiểu cô nương, người tên gì?” Người kia hỏi nói.

Nàng phục hồi tinh thần lại:“Ta gọi là Cổ Kha.”

“Cổ Kha, ta là Đường Chúng.”

“Ta biết.” Cổ Kha thuận thế nói.

Đường Chúng nguyên bản ở lại trên mặt ý cười đột nhiên thay đổi ý tứ hàm xúc:“Là thôi.....”

Cổ Kha có ngốc cũng xem hiểu được cái kia ý tứ, kia ý tứ gọi người thực khó chịu. Nàng lập mã sửa đứng này tự đại cuồng ý tưởng:“Người xem nơi này, không phải tên của người sao, người ba theo ta nói .” Nàng khép lại thư cho hắn xem bìa mặt thượng màu lam con dấu, lại dùng cầm chìa chìa cửa lão đầu nhi phương hướng.

Thiết, lại không biết người, thiên tài thâm mểm người!

“Là như thế này a.” Đường Chúng thẳng đứng dậy đến vẻ mặt không hồn giận,“Thư xem hơn đầu hội phá hư, nhất là nữ nhân.” Dứt lời còn lắc lắc đầu.

“Người đầu mới...” Nguyên bản còn muốn tiếp tục hai câu, lại nhìn đến người này trên người quả nhiên có địa phương hồng rồi – tay trái cột lấy băng vải bị không công băng gạc treo ở trước ngực.

“Tay người làm sao vậy?” Nàng tò mò.

“Nga, không ý kiến sự, tiền hai ngày lên núi quặng ngã nhất giao.”

“Không ý kiến sự! Người ngày nào đó chết ở bên ngoài đừng đã trở lại, đỡ phải ta người đầu bạc tiền người đầu xanh.” Cửa lão đầu nhi đột nhiên lấy vô cùng to giọng rống đến một câu.

Hừ chết nhân... Này phụ tử lưỡng đều có tùy tiện dọa người tật xấu.

Đường Chúng cửa trước khẩu miết đi liếc mắt một cái, thở dài:“Lão nhân mao , ta tạm lánh.”

Dứt lời xoay người rời đi, biến mất ở một bên nội môn.

Hắn này quay người lại, nàng mới nhìn đến người này cái ót thượng rõ ràng dán không công một khối băng gạc.

Đầu cũng suất hồng rồi a...

.

Từ nay về sau ngày hôm sau.

“A kha, người tới lạ.” Trầm thấp tiếng nói ở Cổ Kha đỉnh đầu vang lên.

A... A kha?

Nàng đang ngồi ở góc tường một đồng thư thượng xem chuyện xưa nhìn xem vong ngã, nghe được tiếp đón miễn cưỡng ngẩng đầu lên, quả nhiên hé ra đại mặt gần trong gang tấc, kia mặt trên một đôi chán đến chết ánh mắt nhìn chăm chăm nàng xem.

“Không có người bảo ta a kha.” Nàng trả lời.

“Bọn họ gọi người cái gì?”

“Cổ Kha.” Nghiêm trang.

“Kia nhiều xa lạ, bằng hữu có bằng hữu xưng hô, người bảo ta a chúng.” Kia khuôn mặt thượng đảo qua nhàm chán, khóe miệng gợi lên, một bên rượi oa nhàn rồi xuất hiện.

Cổ Kha hai mắt nhú lại, lông mi nhún lại, hiển nhiên tiêu thụ không được bất thành linh xưng bằng đạo hữu, thêm chi trước mắt cười đến quá phẫn ái muội sắc mặt, nàng càng phát ra cảm thấy không ổn.

“Ba” khép lại thư, nàng theo thư đôi thượng đứng lên.

Này đột nhiên phát sinh động tác nhưng không ở khuôn mặt tươi cười ngênh nhân Đường Chúng đoán trước trong vòng, hần bản năng bằng nhanh nhất tốc độ thẳng đứng dậy, nhưng mà dưới chân vẫn là chậm từng bước. Không thể tránh né, kia chích bắt tại sa mang lý cánh tay sinh sôi cùng trước mặt nhân chàng vừa vịn.

“Tê...” Hần rút lui từng bước, thẳng theo xỉ phùng trung hấp khí.

Cổ Kha bị này ngoài ý muốn sợ tới mức đứng ở tại chỗ. Ban đầu người này cúi gập thắt lưng cùng nàng đối thoại cực hạn của nàng tầm mắt, mà hần vui đùa cũng làm cho nàng phân thần, nhất thời quên hần có chích phá hư thủ ở dương thượng, thế này mới lỗ mãng đứng lên muốn cùng hần bảo trì khoảng cách, ai ngờ này vừa đứng thế nhưng xông họa...

“Người...” Cổ Kha bắt tay thân hướng hần, yếu bính lại do dự mà không dám đi bính, kích động: “Người không sao chứ... Tay người... Rất đau sao?”

Hần mặt trướng đỏ bừng, vẻ mặt khổ tương.

“Đau đã chết.” Hần cắn răng trả lời.

“Kia... Kia khả làm sao bây giờ nột?”

“Tiếp thượng cốt bị người chàng đoạn, tàn phế.”

“Sẽ không sẽ không ... Chúng ta đi bệnh viện, chúng ta nhanh đi bệnh viện...” Nàng hoảng đắc thủ còn thân ở giữa không trung...

“Đến... Không còn kịp rồi, đã muốn phế đi...”

“Kia... Kia...”

“Kia... Người yếu phụ trách...”

“Ta như thế nào... Như thế nào” Vừa kinh vừa sợ, nàng mau khóc.

Đúng lúc này, cửa lão đầu nhi đột nhiên xuất hiện. Một cỗ mãnh liệt tức giận đánh úp lại, sứ đối thoại trung hai người không tự chủ được hướng này bên thứ ba nhìn lại.

Lớn giọng chấn thiên vang: “Xú tiểu tử! Không chuẩn tái hù dọa người ta, tiểu cô nương trung hậu thành thật người đem nhân dọa phá hư lâu!”

Cổ Kha vẻ mặt kinh dị nhìn lão đầu nhi, nguyên bản một cái run run nghĩ đến chính mình chàng tàn người ta con, làm cha tìm đến nàng tính toán sổ sách, lại không tưởng hần cấp toát ra như vậy nói mấy câu đến. Lấy lại tinh thần lại nhìn Đường Chúng, giờ phút này hần lại ung dung đứng, thập phần bất mãn nhìn hần lão cha, làm sao còn có một tia thống khổ về mặt.

“Người...!” Cổ Kha khí tặc, “Người gạt ta!”

Lúc này lão đầu nhi đã lui khỏi cổ thối lui cửa, trọng lại làm khởi ản hình người đến.

“Chắc chắc” Đường hy vọng của con người cửa lắc đầu, quay đầu lại lại chỉ khó hiểu trạng: “Lão nhân cánh tay khừ tay ra bên ngoài quả, người cho hần cái gì ưu việt sao?”

Cổ Kha phần nộ hai mắt ứa ra hỏa chấm nhỏ: “Người quá mức phân, đùa giỡn nhân tốt lắm ngoạn sao!” Ngực cao thấp phập phồng, hô hấp dồn dập. Thật sự tức giận đến không nhẹ.

Nàng tròn tròn ánh mắt gắt gao nhìn thẳng hần, nhìn hần còn có cái gì đâu có. Hồn đản này rất ác liệt, trang cùng thật sự dường như! Hại nàng kinh ra một thân mồ hôi lạnh, hiện tại tâm còn thẳng thần khiêu, lúc này trò hay vạch trần, người có bản lĩnh tái đùa giỡn a người nhưng thật ra đùa giỡn a...

“Ân...” Hần lại mặt mày chột tất, thành khẩn nghiêm túc, “Là ta quá phận.”

“A?” Trở tay không kịp.

“Thực xin lỗi.” Hấn khóa tiền từng bước, hơi hơi cúi đầu, lấy thập phần xin lỗi ánh mắt vọng tiến của nàng trong mắt.

“Kia...”

Phần nộ ngọn lửa yếu nhiên không thể nhiên, yếu tức không thể tức, khí cực biểu tình như vậy cương ở trên mặt, chuẩn bị tốt từ ngữ toàn bộ dừng ngay đó ở nửa đường, nay miệng nàng thần nhu động lại phát không ra nửa âm đến.

Trước mắt mặt đột nhiên lại đỏ lên, môi mân quá chặt chẽ, nho nhỏ rượu oa dữ hăm dữ thâm...

Mà này một bên nhân thấy vậy tình cảnh mới lại bưng tỉnh đại ngộ, vừa mới đi xuống máu oanh một chút lại dừng tiến ót.

“Hừ!” Đỏ bừng nghiêm mặt ném thư, Cổ Kha xoay người một trận gió dường như chạy ra thư điếm.

Ngay tại nàng bước ra cửa nháy mắt, bên trong bộc phát ra một trận làm càn cười to đến.

5. Chương 05

Ngày thứ ba.

Cổ Kha do dự mà có đi hay không thư phò, đi thực khả năng gặp phải tên hỗn đản nào, mà nếu quả không đi, mà Đại Tề lại vừa vặn đi còn thư, vậy mệt lớn!

Châm chúc luôn mãi, quyết định vô luận như thế nào hay là muốn đi, nhiều nhất không thả người nọ.

Bước vào cửa hàng, Cổ Kha liếc mắt một cái nhìn thấy cái kia ở trong lòng cầu nguyện trăm ngàn biến dừng nữa gặp phải nhân. Nàng nguyên bản sẽ không như thế nào khuôn mặt dễ nhìn sắc lúc này càng đen.

Đường Chúng ngồi ở hôm qua Cổ Kha tọa kia đôi thư thượng, cầm một quyển cái gì thư nhìn. Cổ Kha vào nhà thời điểm hấn ngẩng đầu lên, nhưng nàng đương nhiên không để ý đến hấn, lập tức chạy đến giá sách tiền tính tìm ra tiền một ngày không đọc xong tiểu thuyết tiếp tục đọc đi xuống. Lúc ấy chính nhìn đến bí ẩn dực giải chưa giải là lúc, nàng này trái tim còn huyền rất.

Thập phần chung qua đi nàng buông tha cho tìm kiếm, buồn bực tựa vào giá sách thượng thở dài, thán mọi việc không thuận không hay ho uống nước tắc hàm răng, thư cũng không biết bị phóng đi nơi nào.

“Ở tìm này quyển sách?” Một bên nhân mở miệng nói.

Cổ Kha phiêu đi liếc mắt một cái, Đường Chúng khép lại trong tay thư hướng nàng lắc lư. Quả nhiên đúng là nàng tìm kia bản. Nàng không đáp, chỉ hận hận trừng hấn.

Hấn lại làm dấy lên khóe miệng cười: “Sách này không sai, hình như là 10 năm trước cho tới, hiện tại phiên cũng còn có thể xem.”

Cũng còn có thể xem... Cổ Kha lườm hấn một cái, trong bụng mắng hấn kiêu ngạo. Thần tượng bút tích chạy đến miệng hấn lý liên còn có thể xem, không biết trời cao đất rộng!

“Ta nghĩ đến người hôm nay đừng tới.”

“.....”

“Sách này có lớn như vậy lực hấp dẫn?”

“.....”

“Vẫn là bởi vì nhân?” Nói chuyện nhân trên mặt rượu oa như ẩn như hiện.

Nàng tâm đầu nhất khiêu, vốn dừng khai ánh mắt lại hướng hấn nhìn lại. Không lên tiếng.

“Nga.....” Hấn một tay xanh tại trên đùi, lấy thư để cầm, nếu có chút đảm chiêu, thành linh hướng nàng trừng mắt nhìn.

“Người...” Đây ‘Người’ tự ô ở miệng suýt nữa bính đi ra. Nàng nhin xuống, sắc mặt không tốt.

“Đi? Không phải ta sao?” Hấn nghi hoặc.

“.....”

“Không... Sẽ không là...” Đường Chúng bưng tỉnh đại ngộ cũng bị kinh hách đến đường như, “Là... Là... Cửa vị kia?!”

Cửa có ai sao? Nàng xoay người cửa trước khẩu nhìn xung quanh. Làm sao có nhân..... Trừ bỏ ngồi ở quầy sau đọc sách lão đầu nhi.

Lão đầu nhi...

“Người!” Lần này này ‘Người’ tự không có thể đành chỉ, nàng không thể nhin được nữa: “Người thiếu nói bừa!”

“Đó là bởi vì ai?” Hấn đương nhiên tiếp lời.

“Quan người đánh rắm.”

Chuyện tốt người sau này ngưỡng ngưỡng, sờ sờ cái mũi như là thực gặp phải nhất cái mũi bụi. “Ngô...” Bĩu môi, không hề đáp lời.

Trong chốc lát, hấn theo thư đôi thượng đứng lên hướng một bên môn đi đến, đẩy cửa ra khi hồi đầu nhìn Cổ Kha, nói: “Vào đi.”

“Cái gì?” Nàng không rõ cho nên.

Đường Chúng dương dương tự đắc quyển sách trên tay: “Tiến vào nhìn người thư, nơi này có ghé dựa.”

Cổ Kha xử ở tại chỗ, do dự không tiến.

“Như thế nào, sợ ta ăn người?..... Ai, môn liền như vậy sướng, ta muốn dù thế nào người lão nhân định đến anh hùng cứu mỹ nhân.”

Nàng xem xét kia quyển sách có điểm dao động, nhưng tái xem xét xem xét người nọ, vẫn là không biết có nên hay không đi vào thừa hấn này tình.

“Không chuẩn ngồi ở thư đôi thượng đọc sách, ảnh hưởng bốn điểm hình tượng!” Đường Chúng thấy nàng xoay nhẩn nhíu nhăn đơn giản đem mặt lôi kéo, không hề giận nói: “Hoặc là người liền như vậy đứng, hoặc là tiến vào.” Nói xong không hề xem nàng, cầm thư đã vào nhà.

Cổ Kha cân nhắc lợi hại, 2 phút sau đi vào nội môn.

Này phòng ở là nàng lần đầu tiên tiến vào, bình thường môn luôn quan nhìn không tới bên trong. Lúc này đến bên trong vừa thấy cũng là xuất hồ ý liệu rộng mở sáng ngời.

Phòng ở tứ tứ phương phương, địa phương so với thư phổ yếu đại một vòng. Theo thường lệ, hai mặt trên tường là đến đỉnh giá sách, mặt trên rậm rạp bãi đầy thư. Một khác mặt trên tường có nhất phiến rất lớn cửa sổ, đằng trước phóng hé ra rộng thùng thình đầu gỗ viết tự bàn, kia mặt trên đôi mấy bản thật dày bộ sách, vở, còn có rất nhiều bút, có khác nhất thai màu đen bút ký bản máy tính. Cách bàn học cách đó không xa góc tường có một xoay quanh đi lên cây thang, đi thông mặt trên một tầng, kia mặt trên hẳn là còn có phòng ở...

“Kia mặt trên là phòng bếp phòng ngủ.” Đường Chúng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quay đầu lại cúi đầu bổ thượng một câu: “Chúng ta đi lên?”

“A?” Cổ Kha thu hồi ánh mắt, liên tục xua tay: “Không được không được, ha ha, ta tọa người này là tốt rồi.” Nói xong vội vàng tha lại đây một phen chiếc ghế tử, liền cạnh cửa tọa hạ.

Hắn cười nhẹ một tiếng không thêm nhắc lại, bắt tay thượng thư đưa cho nàng sau đi đến bàn làm việc mặt sau cũng ngồi xuống, không biết từ nơi này xuất ra một bức tế khung kính mắt đội, mở ra thư im lặng đọc đứng lên, trong chốc lát lại cầm lấy bút ở vở thượng ghi lại cái gì.

Cổ Kha thấy thế, cũng mở ra rãnh tay trung thư, tìm được lúc trước chưa đọc xong bộ phận tiếp tục đọc.

Trong chốc lát, nàng bắt an ngẩng đầu lên, chỉ vì cùng người này chung sống nhất thất còn không từng như vậy im lặng quá, trừ bỏ đứt quãng phiên thư thanh cùng bút máy viết trên giấy sần sạt thanh, này hắn động tĩnh một mực toàn vô. Nàng hướng Đường Chúng ngắm đi, chỉ thấy hắn tư thế như trước, lông mi hơi hơi long khởi, trên mặt vẻ mặt rất là nghiêm túc, khi thì lâm vào tự hỏi hoặc lấy bút nhẹ nhàng gõ cằm. Chuyên chú lại còn thật sự.

Nguyên lai hắn cũng có nghiêm trang thời điểm. Tinh tế kính đen liếm đi cặp kia thâm màu rậm nắng trong ánh mắt thỉnh thoảng bính ra không có hảo ý quang, trước mắt này vui đầu dựa bàn nhân nghiêm nhiên một vị chính nhân quân tử.

Nhân không thể tướng mạo...

Nàng nheo lại ánh mắt yên lặng nhìn này nhân, lại tại đây khi, đối diện nhân giống nhau cảm nhận được của nàng ánh mắt, đột nhiên nâng lên ánh mắt vọng lại đây. Tầm mắt chạm vào nhau, nàng như là nhìn lên không nên xem gì đó cuống quýt dời tầm mắt, thùy hạ ánh mắt nhìn thẳng quyển sách trên tay trang, trong óc ông ông tác hưởng, trên mặt cũng lập tức đỏ một mảnh.

Nàng nghĩ đến người này lại nên một ít không đứng đắn trong lời nói đến trêu đùa chính mình, nhưng mà nửa ngày qua đi cũng không có nghe thấy hắn nói chuyện, lại vang lên bút đi giấy sần sạt thanh. Nhịn không được ngẩng đầu nhìn đi, hắn sớm thu hồi tầm mắt chuyên chú cho giấy bút phía trên. Hết thấy cùng lúc trước cũng không có gì bất đồng.

Nàng cúi đầu nhẹ nhàng nhả ra khí, cuối cùng toàn tâm toàn ý đọc khởi thư trung chữ nhỏ đến.

Mà kia vội vàng thoáng nhìn đương nhiên không có thể khiến nàng chú ý tới, đối diện vui đầu viết cái gì nhân kỳ thật cùng lúc trước là có chút bất đồng, nàng nếu nhiều nhìn lại hai mắt, hội phát hiện đến người kia khóe miệng biên rõ ràng mang theo một tia nhợt nhạt ý cười.

.

Ngày thứ tư.

Hôm qua ngồi vào thiên hắc thư pho quan môn, vô công mà phản.

Hôm qua Đường Chúng thái độ kỳ quái, mở ra chính mình thư phòng làm cho nàng ngồi vào bên trong đọc sách.

Hắn đại khái đối lấy chính mình làm trò cười ác liệt hành vi cảm thấy xin lỗi, thói cũ độ thân mật.

Cổ Kha nghiền ngẫm, người nọ cũng là không xấu, trừ bỏ mồm mép thật sự gọi người ăn không tiêu.

Buổi sáng 10 điểm, Cổ Kha ở lớp học thượng thất thần, nghĩ thượng hoàn buổi sáng hai đường khóa cùng buổi chiều nhất đường khóa, hai giờ đồng hồ phải đi thư pho lý ngục. Ở nơi nào cho hết thời gian cũng không khó chịu, hơn nữa đãi tại kia chỗ rất khả năng bính được với Đại Tề. Nàng mỗi ngày đi thư pho tổng hội cùng cửa lão đầu nhi lấy kia bản tiểu vở xem xét một chút, Đại Tề mượn đi thư còn không có còn trở về.

“Uy... Uy, Cổ Kha!” Một bên Quách Tiểu Nghê đề thấp giọng gọi hắn, thấy nàng thất thần thần không để ý tới, lại dùng khuỷu tay hung hăng chàng đi qua.

“Ngô!” Cổ Kha ăn đau buồn hô, phục hồi tinh thần lại.

“Người sao lại thế này a, với người nói chuyện cũng không đáp, lỗi tai mắc lỗi?”

“Nga, làm sao vậy?”

“Ta nói người này hai ngày xuất quỷ nhập thần không thấy nhân, làm gì đi?”

“Ta ở phố chỗ rẽ kia gian thư phở đâu, chỗ có chút thư không bán, ta ở nơi nào xem.” Cổ Kha nhẹ nhàng băng quơ, không đề cập tới Đại Tề đồ không phải cố ý giấu diếm, chính là không biết từ đâu nói lên.

“Ai người sẽ không có thể đem ngày quá thú vị một ít chút?” Quách Tiểu Nghê lắc đầu, thập phần không đồng ý Cổ Kha đem tốt thanh xuân lãng phí ở không dứt phá giấy thượng. Nàng cứu vớt một chút này nhằm chán sinh mệnh.

“Buổi tối có ước hội?”

“Không có.”

“Vẫn 9 điểm đi người tâm phúc quán bar.”

.

Một ngày này khóa sau khi kết thúc, Cổ Kha lại theo thường lệ khóa vào tiểu thư phở.

“Tiểu cô nương, tối rồi.” Lão đầu nhi ánh mắt lướt qua thật dày thấu kính xem qua đi, vẻ mặt u buồn.

“Ân, lão bá hảo.” Lâu liếc mắt một cái lão đầu nhi quyển sách trên tay, tên là [tâm là cô độc thợ săn].

Khó trách lão đầu nhi ánh mắt như thế ưu thương, đại khái trong lòng cũng đi theo cô độc . Cổ Kha không phúc hậu muốn cười, lấy việc nếu rất đầu nhập vào thật có thể bịa đặt thương khởi tâm đến.

Cùng lão đầu nhi yếu bút ký bản coi, Đại Tề không có tới còn thư. Nàng còn vở hướng cửa hàng lý nhìn, lão đầu nhi thấy thế nói:“Đường Chúng không ở, hẳn đi bệnh viện tái khám , hẳn là không lâu có thể trở về.”

Nàng ‘Úc’ một tiếng, nghĩ rằng không ở mới tốt, bằng không lại không biết đùa giỡn ra cái gì diễn đến.

“Bên trong cửa mở ra, hẳn gọi ta và người nói một tiếng, người cứ việc đi bên trong ngồi đi.”

“Tốt, cảm ơn lão bá.” Cổ Kha nói lời cảm tạ, hướng lý đi đến.

Nàng theo giá sách trung lấy ra bộ sách, xem liếc mắt một cái hồ khếp môn, do dự một lát quyết định nhận hảo ý, tiến lên từng bước đẩy cửa đi vào.

Sau giờ ngọ dương quang xuyên qua thật to cửa sổ chiếu xạ tiến vào, dừng ở thiển màu râm nắng đầu gỗ trên bàn, ghé trên, cổ xưa nhưng làm sạch mộc sàn thượng. Khung cửa sổ vi khai, thoáng năm lý gió thổi đến phát động bên cửa sổ mảnh, cũng đem nằm ở mặt bàn thượng mở ra sách vở nhẹ nhàng bay qua một tờ đi.

Thật sâu hấp thượng một hơi, là bộ sách trang giấy hương vị. Đây là một gian thực làm cho người ta thoải mái thư phòng, ngăn gọn mộc mạc lại dị thường phong phú. Ngày hôm qua đi theo Đường Chúng tiến vào câu nệ thật sự, vô tâm tư đánh giá phòng ở, hiện tại thể xác và tinh thần trầm tĩnh lại, nàng chậm rãi dịch bước tinh tế đánh giá.

Giá sách thượng tràn đầy bộ sách nhiều là tiếng Anh sách báo, nàng xem không hiểu lắm, ngẫu có tiếng Trung bộ sách cũng nhiều là không có nghe nói qua . Giá sách một góc còn có nhiều thật dày tự điển, trong đó có chút đã muốn phát hoàng cũ nát đến hình như lỗi thời.

Nàng rời đi giá sách đi vào bàn học tiền, mặt trên đồng dạng đôi xem không lớn hiểu được bộ sách cùng tự điển, mặt bàn chính giữa mở ra trang sách thượng là rậm rạp tiếng Anh chữ nhỏ. Một bên có nhất tiểu đôi bút máy, không tước quá chiếm đa số, cũng có tước quá nhưng ngòi bút đã muốn ma không có .

Cổ Kha cúi đầu nhìn kia một đồng bút máy, hơi hơi nheo lại ánh mắt.

Một ít vãng tích hình ảnh theo trong đầu cất vào kho khố lý phiêu ra, nàng nhớ tới nhỏ (tiểu nhân) thời điểm còn tại bút bi thời đại trước kia, có như vậy một đoạn thời gian bọn họ đều dùng bút máy sáng tác nghiệp, cũng lấy nó đến họa họa. Nàng thực thích bút máy hoa trên giấy xúc cảm ôn tồn âm, cũng thích tiểu đao lột bỏ ngòi bút vụn gỗ cảm giác.

Nàng rất thích ý bang này hẳn tiểu bằng hữu tước bút máy. Đại Tề bút máy dùng thật sự mau, văn phòng phẩm hấp lý bị có vài chỉ, nàng mỗi ngày đều đã đi qua giúp hẳn tước nhất tước. Nàng nói nàng không có

nghĩa vụ cho hần tước bút máy nhưng nàng nguyện ý giúp hần, yếu hần nhớ kỹ của nàng hảo tâm, hơn nữa yếu báo đáp nàng...

“Trên bàn có cái gì đẹp mặt gì đó sao?” Có người ở phía sau nói chuyện.

Nghe được thanh âm nàng quay đầu nhìn lại, ý thức được chính mình ngốc đứng ở trước bàn mơ mộng hão huyền lại thấy ngưỡng ngừng, biện giải:“Nga, ta đang nhìn đây là cái gì thư, ta xem không lớn rõ ràng...”

Đường Chúng đi đến bàn học tiền, khép lại mở ra thư lộ ra bìa mặt:“Có thể xem tiếng Anh nguyên bản sao?”

Cổ Kha trừng lớn ánh mắt liên tục lắc đầu:“Này không thể này không thể...”

“Phải không, ta bắt bọn nó phiên dịch đi ra cho người xem, được không?” Hần nói xong mân khởi miệng hướng Cổ Kha cười, nho nhỏ rượn oa như ẩn như hiện.

“Gi?” Cổ Kha há hốc mồm, lại liên tục xua tay:“Này không cần này không cần...” Lập tức phát hiện chính mình thật sự bồn đắc tượng đầu heo, lại bị hần lấy tới tìm vui vẻ.

Bất đắc dĩ thở dài, nói sang chuyện khác.

“Tay người thế nào ? Lão bá nói người đi tái khám.”

“Tốt không sai biệt lắm , quá hai ngày có thể đem này đó la lý bát sách hủy đi.”

“Nga, vậy là tốt rồi...” Hàn huyền xong, nàng dời tầm mắt, đem ghế dựa tha tới cạnh cửa.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nàng hướng cửa hàng nhìn, người tới cũng là Quách Tiểu Nghê.

“Cổ Kha? Không ở sao? Đi đâu ...” Quách Tiểu Nghê đi vào cửa hàng lý không gặp nhân, nghi hoặc.

Cổ Kha mang đi đến cạnh cửa gọi nàng:“Tiểu Nghê, ta ở chỗ này đâu, sao người lại tới đây nha?”

Quách Tiểu Nghê thấy thế đi lên tiền đang muốn nói chuyện, liếc mắt một cái thoáng nhìn bên trong Đường Chúng, hồi lại đây xem xét xem xét Cổ Kha, sẽ đem tầm mắt thối qua đi, phục lại đi trở về, sau đó nhếch môi ba thần bí hề hề cười. Cổ Kha lập mã hiểu được nàng hiểu lầm , đang muốn giải thích, Quách Tiểu Nghê tiên phát chế nhân:“Ta nói người như thế nào lão không thấy nhân đâu..... Như vậy giữ bí mật hơi quá đáng đi, ta nhưng cho tới bây giờ không dổi gạt của người...”

“Người đừng nói lung tung a, không phải vì vậy không phải vì vậy.” Cổ Kha xấu hổ, gấp đến độ hạ giọng giải thích. Quách Tiểu Nghê nói chuyện giọng không thấp, đối diện Đường Chúng nhất định nghe được.

“Không phải?” Quách Tiểu Nghê trên mặt rõ ràng viết không tin, lại hướng đường hy vọng của con người đi liếc mắt một cái, mà bên kia nhân đã sớm ngẩng đầu lên thẳng tắp nhìn này chỗ hai người.

Quách Tiểu Nghê lúc này thấy rõ ràng Đường Chúng, liền lại càng không tín lời của nàng :“Vì cái gì không phải? Người này bộ dạng thực không sai a! Người là yếu như thế nào chọn? Úc, tay hần là chuyện gì xảy ra, tàn phế?”

Cổ Kha chỉ cảm thấy đỉnh đầu hơi nước, đối với Quách Tiểu Nghê nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể lấy căn châm đem kia há mồm ba phùng !

“Cô nương, chúng ta thân tàn chí kiên, không thể muốn làm kỳ thị nga, như vậy tâm linh thực không đẹp.” Đường mọi thuyết nói , vẻ mặt bất mãn.

“Tâm linh mỹ lại không thể làm cơm ăn.” Quách Tiểu Nghê lướt qua Cổ Kha, kéo cửa nàng cao cùng dếp lê chậm rì rì đi đến bàn học tiền, trên cao nhìn xuống xem ghế trên Đường Chúng:“Đáng tiếc hé ra xinh đẹp da mặt tử, thủ không phải thực phê đi đi?”

Cổ Kha theo sau đoạt lấy nói đến:“Tiểu Nghê người đừng quạ đen miệng, người ta thủ không có việc gì.”

“Di, không có việc gì không phải rất tốt sao? Người nhân nhớ cái gì?” Quách Tiểu Nghê cũng không tị hiềm, trực tiếp hỏi trở về.

Đường Chúng đã ở một bên mãnh gạt đầu, vẻ mặt nghi hoặc trừng mắt Cổ Kha.

Cổ Kha tả nhìn xem Quách Tiểu Nghê hữu nhìn xem Đường Chúng, đầu ẩn ẩn làm đau. Bình thường đối phó một người liền đủ năng hao tổn tâm trí, lần này hai người chạy đến cùng nơi, nàng cảm thấy hai mắt biến thành màu đen. “Các người nháo đủ không có, đừng lấy loại sự tình này hay nói giỡn!”

Quách Tiểu Nghê thấy nàng thật sao giận, bĩu môi tin lời của nàng. Lập tức cúi đầu nhìn đến Đường Chúng trước mặt thư, mị hí mắt, lại tham quá thân đi cẩn thận xem xét thượng trong chốc lát, nói: “Người có thể xem tiếng Anh nguyên bản a, tiếng Anh thực không sai lâu?”

Quách Tiểu Nghê này tìm tòi, nguyên bản liền đủ thấp cổ áo là cái gì cũng che không được, ngực cảnh xuân nhìn một cái không sót gì.

Cổ Kha xả của nàng góc áo nhắc nhở nàng, nàng mới chậm rãi thu thân trở về, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm Đường Chúng.

Rồi sau đó giả bất động thanh sắc nhìn Quách Tiểu Nghê, cũng không trả lời.

“Àn... Ta tiếng Anh có vẻ lạn, tứ cấp không tốt quá, tìm thời gian giáo dạy ta lâu?” Quách Tiểu Nghê thấy hắn không lên tiếng, lại tiếp tục nói.

Đường Chúng thông thả chậm lắc đầu, miễn cưỡng mở miệng: “Thời gian a..... Không tốt tìm.”

Quách Tiểu Nghê bất ngờ hắn như vậy trả lời, nhất thời sửng sốt, chợt phục hồi tinh thần lại: “Không quan hệ, muốn tìm tổng có thể tìm được, hoặc sớm hoặc muộn.” Nói xong mỉm cười.

“Buổi chiều không có việc gì, cùng đi đi dạo phố.” Quách Tiểu Nghê quay đầu đối Cổ Kha nói.

“Nga, ta... Còn có điểm sự.” Cổ Kha do dự.

“Tùy người. Buổi tối đừng quên quán bar gặp.”

Quách Tiểu Nghê đi hướng cửa, xuất môn khi lại quay lại thân, chống lại Đường Chúng ánh mắt. Kia ánh mắt như nhau vừa rồi, miễn cưỡng ý tứ hàm xúc không rõ. Nàng cúi đầu hừ một câu cái gì, xoay người rời đi.

Ra thư phòng, Quách Tiểu Nghê kỉ lòi kéo dép lê chậm rì rì dịch bước tử, ánh mắt mị thành một cái phùng, khi thì đem mây mặt nhần thành cái ngật đáp khi thì lại phiết nhất bĩu môi ba, như là bị cái gì hoang mang ở. Làm nàng hai mắt thất tiêu chậm rãi đi ra thư phòng, có người cùng nàng gặp thoáng qua.

Này vóc dáng cao cao trẻ tuổi nhân thủ lý nắm một quyển sách, đứng ở bên cạnh quầy tiền.

“Lão bá, ta còn thư.”

6. Chương 05

Ngày thứ ba.

Cổ Kha do dự mà có đi hay không thư phôi, đi thực khả năng gặp phải tên hỗn đản nào, mà nếu quả không đi, mà Đại Tề lại vừa vặn đi còn thư, vậy một lớn!

Châm chước luôn mãi, quyết định vô luận như thế nào hay là muốn đi, nhiều nhất không thả người nợ.

Bước vào cửa hàng, Cổ Kha liếc mắt một cái nhìn thấy cái kia ở trong lòng cầu nguyện trăm ngàn biến đừng nữa gặp phải nhân. Nàng nguyên bản sẽ không như thế nào khuôn mặt dễ nhìn sắc lúc này càng đen.

Đường Chúng ngồi ở hôm qua Cổ Kha tọa kia đôi thư thượng, cầm một quyển cái gì thư nhìn. Cổ Kha vào nhà thời điểm hắn ngẩng đầu lên, nhưng nàng đương nhiên không để ý đến hắn, lập tức chạy đến giá sách tiền tính tìm ra tiền một ngày không đọc xong tiểu thuyết tiếp tục đọc đi xuống. Lúc ấy chính nhìn đến bí ẩn dự giải chưa giải là lúc, nàng này trái tim còn huyền rất.

Thập phần chung qua đi nàng buông tha cho tìm kiếm, buồn bực tựa vào giá sách thượng thờ dài, thán mọi việc không thuận không hay ho uống nước tắc hàm răng, thư cũng không biết bị phóng đi nơi nào.

“Ồ tìm này quyển sách?” Một bên nhân mở miệng nói.

Cổ Kha phiêu đi liếc mắt một cái, Đường Chúng khép lại trong tay thư hướng nàng lắc lư. Quả nhiên đúng là nàng tìm kia bản. Nàng không đáp, chỉ hậm hực trừng mắt.

Hắn lại làm dấy lên khóe miệng cười: “Sách này không sai, hình như là 10 năm trước cho tới, hiện tại phiên bản cũng còn có thể xem.”

Cũng còn có thể xem... Cổ Kha lườm hắn một cái, trong bụng mắng hắn kiêu ngạo. Thần tượng bút tích chạy đến miệng hắn lý lẽ còn có thể xem, không biết trời cao đất rộng!

“Ta nghĩ đến người hôm nay đừng tới.”

“.....”

“Sách này có lớn như vậy lực hấp dẫn?”

“.....”

“Vẫn là bởi vì nhân?” Nói chuyện nhân trên mặt rượu oa như ẩn như hiện.

Nàng tâm đầu nhất khiêu, vốn đừng khai ánh mắt lại hướng hắn nhìn lại. Không lên tiếng.

“Nga.....” Hắn một tay xanh tại trên đùi, lấy thư để cầm, nếu có chút đắm chiêu, thành linh hướng nàng trừng mắt nhìn.

“Người...” Đây ‘Người’ tự ô ở miệng suýt nữa bính đi ra. Nàng nhin xuống, sắc mặt không tốt.

“Đi? Không phải ta sao?” Hắn nghi hoặc.

“.....”

“Không... Sẽ không là...” Đường Chúng bưng tỉnh đại ngộ cũng bị kinh hách đến dường như, “Là... Là... Cửa vị kia?!”

Cửa có ai sao? Nàng xoay người cửa trước khẩu nhìn xung quanh. Làm sao có nhân..... Trừ bỏ ngồi ở quầy sau đọc sách lão đầu nhi.

Lão đầu nhi...

“Người!” Lần này này ‘Người’ tự không có thể đình chỉ, nàng không thể nhin được nữa: “Người thiếu nói bừa!”

“Đó là bởi vì ai?” Hắn đương nhiên tiếp lời.

“Quan người đánh rắm.”

Chuyện tốt người sau này ngưỡng ngưỡng, sờ sờ cái mũi như là thực gặp phải nhất cái mũi bụi. “Ngô...” Bĩu môi, không hề đáp lời.

Trong chốc lát, hắn theo thư đôi thượng đứng lên hướng một bên môn đi đến, đẩy cửa ra khi hồi đầu nhìn Cổ Kha, nói: “Vào đi.”

“Cái gì?” Nàng không rõ cho nên.

Đường Chúng dương dương tự đắc quyển sách trên tay: “Tiến vào nhìn người thư, nơi này có ghế dựa.”

Cổ Kha xử ở tại chỗ, do dự không tiền.

“Như thế nào, sợ ta ăn người?..... Ai, môn liền như vậy sướng, ta muốn dù thế nào người lão nhân định đến anh hùng cứu mỹ nhân.”

Nàng xem xét kia quyển sách có điểm dao động, nhưng tái xem xét xem xét người nọ, vẫn là không biết có nên hay không đi vào thừa hắn này tình.

“Không chuẩn ngồi ở thư đôi thượng đọc sách, ảnh hưởng bốn điểm hình tượng!” Đường Chúng thấy nàng xoay nhón niết đơn giản đem mặt lôi kéo, không hề giận nói: “Hoặc là người liền như vậy đứng, hoặc là tiến vào.” Nói xong không hề xem nàng, cầm thư đã vào nhà .

Cổ Kha cân nhắc lợi hại, 2 phút sau đi vào nội môn.

Này phòng ở là nàng lần đầu tiên tiến vào, bình thường môn luôn quan nhìn không tới bên trong. Lúc này đến bên trong vừa thấy cũng là xuất hồ ý liêu rộng mở sáng ngời.

Phòng ở tứ tứ phương phương, địa phương so với thư phô yếu đại một vòng. Theo thường lệ, hai mặt trên tường là đèn đỉnh giá sách, mặt trên rậm rạp bãi đầy thư. Một khác mặt trên tường có nhất phiến rất lớn cửa sổ, đằng trước phóng hé ra rộng thùng thình đầu gỗ viết tự bàn, kia mặt trên đôi mấy bản thật dày bộ sách, vở, còn có rất nhiều bút, có khác nhất thai màu đen bút ký bản mấy tính. Cách bàn học cách đó không xa góc tường có một xoay quanh đi lên cây thang, đi thông mặt trên một tầng, kia mặt trên hẳn là còn có phòng ở...

“Kia mặt trên là phòng bếp phòng ngủ.” Đường Chúng theo ánh mắt của nàng nhìn lại, quay đầu lại cúi đầu bổ thượng một câu: “Chúng ta đi lên?”

“A?” Cổ Kha thu hồi ánh mắt, liên tục xua tay: “Không được không được, ha ha, ta tọa người này là tốt rồi.” Nói xong vội vàng tha lại đây một phen chiếc ghế tử, liền cạnh cửa tọa hạ.

Hắn cười nhẹ một tiếng không thềm nhắc lại, bắt tay thượng thư đưa cho nàng sau đi đến bàn làm việc mặt sau cũng ngồi xuống, không biết từ nơi này xuất ra một bức tế khung kính mắt đội, mở ra thư im lặng đọc đứng lên, trong chốc lát lại cầm lấy bút ở vở thượng ghi lại cái gì.

Cổ Kha thấy thế, cũng mở ra rảnh tay trung thư, tìm được lúc trước chưa đọc xong bộ phận tiếp tục đọc.

Trong chốc lát, nàng bất an ngẩng đầu lên, chỉ vì cùng người này chung sống nhất thất còn không từng như vậy im lặng quá, trừ bỏ đứt quãng phiến thư thanh cùng bút máy viết trên giấy sần sật thanh, này hẳn động tĩnh một mực toàn vô. Nàng hướng Đường Chúng ngẩng đi, chỉ thấy hắn tư thế như trước, lông mi hơi hơi long khởi, trên mặt vẻ mặt rất là nghiêm túc, khi thì lâm vào tự hỏi hoặc lấy bút nhẹ nhàng gõ cằm. Chuyên chú lại còn thật sự.

Nguyên lai hắn cũng có nghiêm trang thời điểm. Tinh tế kính đen liềm đi cặp kia thâm màu rậm rắng trong ánh mắt thỉnh thoảng bính ra không có hảo ý quang, trước mắt này vui đầu dựa bàn nhân nghiêm nhiên một vị chính nhân quân tử.

Nhân không thể tướng mạo...

Nàng nheo lại ánh mắt yên lặng nhìn này nhân, lại tại đây khi, đối diện nhân giống nhau cảm nhận được của nàng ánh mắt, đột nhiên nâng lên ánh mắt vọng lại đây. Tầm mắt chạm vào nhau, nàng như là nhìn lên không nên xem gì đó cuống quýt dời tầm mắt, thùy hạ ánh mắt nhìn thẳng quyển sách trên tay trang, trong óc ông ông tác hưởng, trên mặt cũng lập tức đổ một mảnh.

Nàng nghĩ đến người này lại nên một ít không đứng đắn trong lời nói đến trên đùa chính mình, nhưng mà nửa ngày qua đi cũng không có nghe thấy hắn nói chuyện, lại vang lên bút đi giấy sần sật thanh. Nhịn không được ngẩng đầu nhìn đi, hắn sớm thu hồi tầm mắt chuyên chú cho giấy bút phía trên . Hết thấy cùng lúc trước cũng không có gì bất đồng.

Nàng cúi đầu nhẹ nhàng nhả ra khí, cuối cùng toàn tâm toàn ý đọc khởi thư trung chữ nhỏ đến.

Mà kia vội vàng thoáng nhìn đương nhiên không có thể khiến nàng chú ý tới, đối diện vui đầu viết cái gì nhân kỳ thật cùng lúc trước là có chút bất đồng , nàng nếu nhiều nhìn lại hai mắt, hội phát hiện đến người kia khóe miệng biên rõ ràng mang theo một tia nhợt nhạt ý cười.

.

Ngày thứ tư.

Hôm qua ngồi vào thiên hắc thư phô quan môn, vô công mà phản.

Hôm qua Đường Chúng thái độ kỳ quái, mở ra chính mình thư phòng làm cho nàng ngồi vào bên trong đọc sách.

Hắn đại khái đối lấy chính mình làm trò cười ác liệt hành vi cảm thấy xin lỗi, thói cũ độ thân mật.

Cổ Kha nghiền ngẫm, người nọ cũng là không xấu, trừ bỏ mồm mép thật sự gọi người ăn không tiêu.

Buổi sáng 10 điểm, Cổ Kha ở lớp học thượng thất thần, nghĩ thượng hoàn buổi sáng hai đường khóa cùng buổi chiều nhất đường khóa, hai giờ đồng hồ phải đi thư phò lý ngục . Ở nơi nào cho hết thời gian cũng không khó chịu, hơn nữa đãi tại kia chỗ rất khả năng bình được với Đại Tề. Nàng mỗi ngày đi thư phò tổng hội cùng cửa lão đầu nhi lấy kia bản tiểu vở xem xét một chút, Đại Tề mượn đi thư còn không có còn trở về.

“Uy... Uy, Cổ Kha!” Một bên Quách Tiểu Nghê đề thấp giọng gọi hắn, thấy nàng thất thần không để ý tới, lại dùng khuỷu tay hung hăng chàng đi qua.

“Ngô!” Cổ Kha ăn đau buồn hô, phục hồi tinh thần lại.

“Người sao lại thế này a, với người nói chuyện cũng không đáp, lỗi tai mắc lỗi ?”

“Nga, làm sao vậy?”

“Ta nói người này hai ngày xuất quỷ nhập thần không thấy nhân, làm gì đi?”

“Ta ở phố chỗ rẽ kia gian thư phò đâu, chỗ có chút thư không bán, ta ở nơi nào xem.” Cổ Kha nhẹ nhàng băng quơ, không đề cập tới Đại Tề đồ không phải cố ý giấu diếm, chính là không biết từ đâu nói lên.

“Ai người sẽ không có thể đem ngày quá thú vị một ít chút?” Quách Tiểu Nghê lắc đầu, thập phần không đồng ý Cổ Kha đem tốt thanh xuân lãng phí ở không dứt phá giấy thượng. Nàng cứu vớt một chút này nhằm chán sinh mệnh.

“Buổi tối có ước hội?”

“Không có.”

“Vẫn 9 điểm đi người tâm phúc quán bar.”

.

Một ngày này khóa sau khi kết thúc, Cổ Kha lại theo thường lệ khóa vào tiểu thư phò.

“Tiểu cô nương, tới rồi.” Lão đầu nhi ánh mắt lướt qua thật dày thấu kính xem qua đi, vẻ mặt u buồn.

“Ân, lão bá hảo.” Lâu liếc mắt một cái lão đầu nhi quyển sách trên tay, tên là [tâm là cô độc thợ săn].

Khó trách lão đầu nhi ánh mắt như thế ưu thương, đại khái trong lòng cũng đi theo cô độc . Cổ Kha không phúc hậu muốn cười, lấy việc nếu rất đầu nhập vào thật có thể bịa đặt thương khởi tâm đến.

Cùng lão đầu nhi yếu bút ký bản coi, Đại Tề không có tới còn thư. Nàng còn vở hướng cửa hàng lý nhìn, lão đầu nhi thấy thế nói:“Đường Chúng không ở, hắn đi bệnh viện tái khám , hắn là không lâu có thể trở về.”

Nàng ‘Úc’ một tiếng, nghĩ rằng không ở mới tốt, bằng không lại không biết đùa giỡn ra cái gì diễn đến.

“Bên trong cửa mở ra, hắn gọi ta và người nói một tiếng, người cứ việc đi bên trong ngồi đi.”

“Tốt, cảm ơn lão bá.” Cổ Kha nói lời cảm tạ, hướng lý đi đến.

Nàng theo giá sách trung lấy ra bộ sách, xem liếc mắt một cái hờ khép môn, do dự một lát quyết định nhận hảo ý, tiến lên từng bước đẩy cửa đi vào.

Sau giờ ngọ dương quang xuyên qua thật to cửa sổ chiếu xạ tiến vào, dừng ở thiển màu râm nắng đầu gỗ trên bàn, ghế trên, cổ xưa nhưng làm sạch mộc sần thượng. Khung cửa sổ vì khai, thẳng năm lý gió thổi đến phát động bên cửa sổ mảnh, cũng đem nằm ở mặt bàn thượng mở ra sách vở nhẹ nhàng bay qua một tờ đi.

Thật sâu hấp thụ một hơi, là bộ sách trang giấy hương vị. Đây là một gian thực làm cho người ta thoải mái thư phòng, ngăn gọn mộc mạc lại dị thường phong phú. Ngày hôm qua đi theo Đường Chúng tiến vào câu nệ thật sự, vô tâm tư đánh giá phòng ở, hiện tại thể xác và tinh thần trầm tĩnh lại, nàng chậm rãi dịch bước tinh tế đánh giá.

Giá sách thượng tràn đầy bộ sách nhiều là tiếng Anh sách báo, nàng xem không hiểu lắm, ngẫu có tiếng Trung bộ sách cũng nhiều là không có nghe nói qua. Giá sách một góc còn có nhiều thật dày tự điển, trong đó có chút đã muốn phát hoàng cũ nát đến hình như lỗi thời.

Nàng rời đi giá sách đi vào bàn học tiền, mặt trên đồng dạng đôi xem không lớn hiểu được bộ sách cùng tự điển, mặt bàn chính giữa mở ra trang sách thượng là rậm rạp tiếng Anh chữ nhỏ. Một bên có nhất tiểu đôi bút máy, không tước quá chiếm đa số, cũng có tước quá nhưng ngòi bút đã muốn ma không có.

Cổ Kha cúi đầu nhìn kia một đồng bút máy, hơi hơi nheo lại ánh mắt.

Một ít vãng tích hình ảnh theo trong đầu cất vào kho khó lý phiêu ra, nàng nhớ tới nhỏ (tiểu nhân) thời điểm còn tại bút bi thời đại trước kia, có như vậy một đoạn thời gian bọn họ đều dùng bút máy sáng tác nghiệp, cũng lấy nó đến họa họa. Nàng thực thích bút máy hoa trên giấy xúc cảm ôn tồn âm, cũng thích tiểu đao lột bỏ ngòi bút vụn gỗ cảm giác.

Nàng rất thích ý bang này hần tiểu bằng hữu tước bút máy. Đại Tề bút máy dùng thật sự mau, văn phòng phẩm hấp lý bị có vài chi, nàng mỗi ngày đều đã đi qua giúp hần tước nhất tước. Nàng nói nàng không có nghĩa vụ cho hần tước bút máy nhưng nàng nguyện ý giúp hần, yếu hần nhớ kỹ của nàng hảo tâm, hơn nữa yếu báo đáp nàng...

“Trên bàn có cái gì đẹp mặt gì đó sao?” Có người ở phía sau nói chuyện.

Nghe được thanh âm nàng quay đầu nhìn lại, ý thức được chính mình ngốc đứng ở trước bàn mơ mộng hão huyền lại thấy ngưỡng ngừng, biện giải:“Nga, ta đang nhìn đây là cái gì thư, ta xem không lớn rõ ràng...”

Đường Chúng đi đến bàn học tiền, khép lại mở ra thư lộ ra bìa mặt:“Có thể xem tiếng Anh nguyên bản sao?”

Cổ Kha trừng lớn ánh mắt liên tục lắc đầu:“Này không thể này không thể...”

“Phải không, ta bắt bọn nó phiên dịch đi ra cho người xem, được không?” Hần nói xong mân khởi miệng hướng Cổ Kha cười, nho nhỏ rượu oa như ẩn như hiện.

“Gi?” Cổ Kha há hốc mồm, lại liên tục xua tay:“Này không cần này không cần...” Lập tức phát hiện chính mình thật sự bồn đắc tượng đầu heo, lại bị hần lấy tới tìm vui vẻ.

Bất đắc dĩ thở dài, nói sang chuyện khác.

“Tay người thế nào? Lão bá nói người đi tái khám.”

“Tốt không sai biệt lắm, quá hai ngày có thể đem này đó la lý bát sách hủy đi.”

“Nga, vậy là tốt rồi...” Hàn huyền xong, nàng dời tầm mắt, đem ghế dựa tha tới cạnh cửa.

Ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, nàng hướng cửa hàng nhìn, người tới cũng là Quách Tiểu Nghê.

“Cổ Kha? Không ở sao? Đi đâu ...” Quách Tiểu Nghê đi vào cửa hàng lý không gặp nhân, nghi hoặc.

Cổ Kha mang đi đến cạnh cửa gọi nàng:“Tiểu Nghê, ta ở chỗ này đâu, sao người lại tới đây nha?”

Quách Tiểu Nghê thấy thế đi lên tiền đang muốn nói chuyện, liếc mắt một cái thoáng nhìn bên trong Đường Chúng, hồi lại đây xem xét xem xét Cổ Kha, sẽ đem tầm mắt thối qua đi, phục lại đi trở về, sau đó nhếch môi ba thân bí hề hề cười. Cổ Kha lập mã hiểu được nàng hiểu lầm, đang muốn giải thích, Quách Tiểu Nghê tiên phát chế nhân:“Ta nói người như thế nào lão không thấy nhân đâu..... Như vậy giữ bí mật hơi quá đáng đi, ta nhưng cho tới bây giờ không đối gạt của người...”

“Người đừng nói lung tung a, không phải vì vậy không phải vì vậy.” Cổ Kha xấu hổ, gấp đến độ hạ giọng giải thích. Quách Tiểu Nghê nói chuyện giọng không thấp, đối diện Đường Chúng nhất định nghe được.

“Không phải?” Quách Tiểu Nghê trên mặt rõ ràng viết không tin, lại hướng đường hy vọng của con người đi liếc mắt một cái, mà bên kia nhân đã sớm ngẩng đầu lên thẳng tắp nhìn này chỗ hai người.

Quách Tiểu Nghê lúc này thấy rõ ràng Đường Chúng, liền lại càng không tin lời của nàng :“Vì cái gì không phải? Người này bộ dạng thực không sai a! Người là yếu như thế nào chọn? Úc, tay hắn là chuyện gì xảy ra, tàn phế?”

Cổ Kha chỉ cảm thấy đỉnh đầu hơi nước, đối với Quách Tiểu Nghê nghiêng rằng nghiêng lợi, hận không thể lấy căn châm đem kia há mồm ba phùng !

“Cô nương, chúng ta thân tàn chí kiên, không thể muốn làm kỳ thị nga, như vậy tâm linh thực không đẹp.” Đường mọi thuyết nói , về mặt bất mãn.

“Tâm linh mỹ lại không thể làm cơm ăn.” Quách Tiểu Nghê lướt qua Cổ Kha, kéo cửa nàng cao cùng dếp lê chậm rì rì đi đến bàn học tiền, trên cao nhìn xuống xem ghế trên Đường Chúng:“Đáng tiếc hé ra xinh đẹp da mặt tử, thủ không phải thực phế đi đi?”

Cổ Kha theo sau đoạt lấy nói đến:“Tiểu Nghê người đừng quạ đen miệng, người ta thủ không có việc gì.”

“Di, không có việc gì không phải rất tốt sao? Người nhăn nhó cái gì?” Quách Tiểu Nghê cũng không tị hiềm, trực tiếp hỏi trở về.

Đường Chúng đã ở một bên mãnh gật đầu, về mặt nghi hoặc trừng mắt Cổ Kha.

Cổ Kha tả nhìn xem Quách Tiểu Nghê hữu nhìn xem Đường Chúng, đầu ẩn ẩn làm đau. Bình thường đối phó một người liền đủ nàng hao tổn tâm trí , lần này hai người chạy đến cùng nơi , nàng cảm thấy hai mắt biến thành màu đen.“Các người nháo đủ không có, đừng lấy loại sự tình này hay nói giỡn !”

Quách Tiểu Nghê thấy nàng thật sao giận, bĩu môi tin lời của nàng. Lập tức cúi đầu nhìn đến Đường Chúng trước mặt thư, mị hí mắt, lại tham quá thân đi cẩn thận xem xét thượng trong chốc lát, nói:“Người có thể xem tiếng Anh nguyên bản a, tiếng Anh thực không sai lâu?”

Quách Tiểu Nghê này tìm tòi, nguyên bản liền đủ thấp cổ áo là cái gì cũng che không được , ngực cảnh xuân nhìn một cái không sót gì.

Cổ Kha xả cửa nàng góc áo nhắc nhở nàng, nàng mới chậm rãi thu thân trở về, ánh mắt như trước nhìn chằm chằm Đường Chúng.

Rồi sau đó giả bất động thanh sắc nhìn Quách Tiểu Nghê, cũng không trả lời.

“Àn... Ta tiếng Anh có vẻ lạn, tứ cấp không tốt quá, tìm thời gian giáo dạy ta lâu?” Quách Tiểu Nghê thấy hắn không lên tiếng, lại tiếp tục nói.

Đường Chúng thông thả chậm lắc đầu, miễn cưỡng mở miệng:“Thời gian a..... Không tốt tìm.”

Quách Tiểu Nghê bất ngờ hắn như vậy trả lời, nhất thời sửng sốt, chợt phục hồi tinh thần lại:“Không quan hệ, muốn tìm tổng có thể tìm được, hoặc sớm hoặc muộn.” Nói xong mỉm cười.

“Buổi chiều không có việc gì, cùng đi đi dạo phố.” Quách Tiểu Nghê quay đầu đối Cổ Kha nói.

“Nga, ta... Còn có điểm sự.” Cổ Kha do dự.

“Tùy người. Buổi tối đừng quên quán bar gặp.”

Quách Tiểu Nghê đi hướng cửa, xuất môn khi lại quay lại thân, chống lại Đường Chúng ánh mắt. Kia ánh mắt như nhau vừa rồi, miễn cưỡng ý tứ hàm xúc không rõ. Nàng cúi đầu hừ một câu cái gì, xoay người rời đi.

Ra thư phòng, Quách Tiểu Nghê kỉ lồi kéo dếp lê chậm rì rì dịch bước tử, ánh mắt mị thành một cái phùng, khi thì đem mày mặt nhăn thành cái ngật đáp khi thì lại phiết nhất bĩu môi ba, như là bị cái gì hoang mang ở. Làm nàng hai mắt thất tiêu chậm rãi đi ra thư phò khi, có người cùng nàng gặp thoáng qua.

Này vóc dáng cao cao trẻ tuổi nhân thủ lý nắm một quyển sách, đứng ở bên cạnh quỳ tiền.

“Lão bá, ta còn thư.”

7. Chương 06

Nghe nói bên ngoài có động tĩnh, Cổ Kha nhô đầu ra quan vọng. Đây đánh giá vọng, hô hấp xoay mình bị kiềm hãm. Quầy tiền còn thư nhân cũng không chính là nàng chờ đợi đã lâu nhân, Lục Vĩ Tề!

Nàng cuống quýt đi ra thư phòng, cửa trước khẩu đi vội. Lúc này đây cũng không cho phép chính mình giống nhau thượng một hồi như vậy nhìn trông mong nhìn hẩn theo không coi vào đâu tránh ra .

Bên kia Lục Vĩ Tề còn thư cũng không có xoay người rời đi, lại hướng bên trong đi tới. Cổ Kha đi được cấp, mà địa phương liền như vậy điểm đại, Lục Vĩ Tề đi tới khi nàng suýt nữa liền nghênh diện đánh lên đi. May mắn phanh lại đúng lúc mới không bởi vậy bêu xấu.

Hai người khoảng cách không đến một thước, Cổ Kha đứng nghiêm sau thoảng sau này thối lui nửa bước. Cửa nàng ánh mắt đối diện chạm đất Vĩ Tề cầm. Hình dáng rõ ràng, hình dạng như trước. Cửa nàng tâm mắt nhất thời nhưng lại không thể tái hướng về phía trước dời đi, nhân nàng biết phía trên cặp kia ánh mắt đang ở đánh giá nàng.

Lúc trước ở bên miệng bồi hồi mất trăm lần tiếp đón câu nói, không biết trốn đi nơi nào, cửa nàng trong đầu trắng xoá một mảnh.

“Tiểu kha.” Nhẹ nhàng khoan khoái ôn nhuận tiếng nói vang lên.

“Ân.”

Hắn gọi tên này ngữ điệu, ở xa xôi đi qua nàng mỗi một thiên đều có thể nghe tốt nhất nhiều lần. Chính là, này thanh âm không hề non nớt, trở nên trầm ổn, cũng thập phần dễ nghe.

Nàng nâng lên ánh mắt, thấy rõ ràng kia một đôi cực kỳ quen thuộc lại ở vẻ mặt thượng có vẻ xa lạ ánh mắt. Thật dài lông mi vi khấp, ngăn trở nóc nhà đèn huỳnh quang đầu hạ sáng ngời ánh sáng, ở trắng nõn trên mặt lưu lại ám ảnh, đã ở mặc bàn trong ánh mắt đầu hạ bóng ma.

“Hảo hảo a.” Lục Vĩ Tề nói.

Nàng thế này mới như ở trong mộng mới tỉnh, mang đáp:“Đúng vậy đúng vậy, thật sự là hảo hảo.” Tác động môi cười.

“Ta đến còn thư.”

“Ân, ta biết.” Nàng đáp, nói được thực thuận.

“Người có biết.” Đối phương lặp lại, mỉm cười.

“A? Ta không biết... Ta... Thường đến xem thư.” Nàng giờ giờ lên khỏi quyển sách trên tay, cảm thấy bí mật bị vạch trần xấu hổ, trên mặt nóng lên.

“Là thôi.”

Đề tài đến vậy im bật mà chỉ, Lục Vĩ Tề lẳng lặng nhìn Cổ Kha, không có mở lại khẩu ý tứ.

Nàng cắn môi sừ tròng quát bụng.

“Người... Là ở F đại đọc sách?”

“Là.”

“Người... Khi nào thì trở về đâu?”

“Nửa năm tiền.”

“Như thế nào hội... Nghĩ rồi trở về đâu?”

“Nhớ nhà.”

“Còn có thể đi sao?”

“Xem tình huống.”

“Cái gì...”

Không biết vì sao, một cỗ mãnh liệt thất bại cảm từ đáy lòng dâng khởi, càng hỏi đi xuống càng thấy nản lòng. Câu nói ngạnh ở yết hầu, nàng trầm mặc, hỏi lại không ra khẩu.

Nàng thiết tưởng quá gặp được hần sau sẽ xuất hiện đủ loại tình hình, mà lúc này đang ở phát sinh cũng không so với nàng từng ảo tưởng quá tối phá hư tệ hơn. Kỳ thật, này thực không xấu, bọn họ ở hảo hảo đối với nói, nàng hỏi cái gì hần đều nhất nhất đáp lại. Nhưng mà, của nàng dũng khí lại ở dần dần mất đi.

Khuyết thiếu một ít cái gì, một ít đối nàng mà nói rất trọng yếu gì đó.

Nàng hoang mang nhìn trước mắt này trương tuần tú khuôn mặt, phía trên ánh mắt cũng không tị hiềm cũng nhìn nàng. Hần khoe môi còn lưu có mỉm cười, hai người dựa vào như vậy gần.....

Đã lâu , bọn họ chưa từng có như vậy gần quá. Này hết thấy, không thể khủng hoảng. Nhưng mà, nơi đó khuyết thiếu độ ấm.

Không có độ ấm.

Nàng vọng tiến cặp kia trong ánh mắt đi, rốt cục cảm thấy, nơi đó mặt nguyên lai không cười ý, bên môi mỉm cười chỉ chỉ cho bên môi.

Không tự chủ được , Cổ Kha thối lui từng bước, cúi đầu nếu không nguyện tiếp xúc như vậy tầm mắt. Nàng nhìn thẳng quyển sách trên tay tìm ra nói đến:“Người còn tìm thư sao?”

“Ân, tái mượn một quyển.”

Hần dời cước bộ.

Thấy hần xoay người nàng mới lại ngẩng đầu. Đánh giá hần bóng dáng, này vài thước có hơn bóng dáng thực xa lạ. Hần nay bộ dạng rất cao, bả vai trở nên thực khoan, toàn bộ thân hình rắn chắc hữu lực. Nhưng mà, như vậy cao lớn thân hình cũng không so với từng kia trách trách bả vai, cùng nho nhỏ bàn tay càng làm cho nàng cảm thấy lo lắng ...

Lục Vĩ Tề rất nhanh tìm được hần thư, phục lại ở cửa nàng trước mắt tiêu thất.

Nàng cau mày, cảm thấy một loại nói không nên lời chua xót.

.

“Tiểu... Kha... Người chờ hần a.” Trầm thấp tiếng nói truyền đến, nàng mới chú ý tới, Đường Chúng chính miễn cưỡng dựa thư phòng khung cửa xem nàng.

Cổ Kha gắt gao nhấp hé miệng, nghĩ rằng cũng không biết hần đứng ở chỗ đã bao lâu, chỉ sợ từ đầu tới đuôi đều trở thành diễn nhin đi. Nguyên bản buồn bực tâm tình tăng thêm phiền muộn.

“Ân, cô bé lẹ lem gặp gỡ bạch mã vương tử ... Có thể đến điểm mới mẻ đa dạng sao?” Đường Chúng nói móc.

Cổ Kha không để ý tới, cũng không hé răng, sắc mặt khó coi.

Đường Chúng chậm rì rì đi tới, ở nàng trước người dừng lại, nâng lên thủ phúc thượng của nàng đỉnh đầu, đem nguyên bản phục tùng xinh đẹp tóc ngắn nhu thành một đoàn loạn thảo, lại bán ôn không hỏa mở miệng:“Thư xem hơn quả nhiên phá hư đầu óc.”

Cổ Kha bị bất thành linh hành động hoảng sợ, một phen vuốt ve đứng ở đỉnh đầu tâm ma chương, tức giận:“Người đầu óc mới thật là xấu đầu, khái hồng rồi đi!”

Buông quyển sách trên tay, Cổ Kha vội vàng rời đi cửa hàng. Nàng vô tâm ngoạn nháo, trong lòng nặng nề thực không thoải mái.

Đường Chúng sờ sờ cái ót màu trắng bằng gạc, không vui ý hé miệng.“Sách, nhân thân công kích...”, nhìn mây đen mù sương lý tránh ra Cổ Kha, hắt lại ở khóe miệng xả ra một cái nếu có chút giống như vô độ cong đến.

Buổi tối vốn vô tâm tư đi cái gì quán bar, Quách Tiểu Nghê lại tìm đến trong nhà, đem Cổ Kha dám tha đi ra ngoài.

“Sầu mi khổ kiểm làm gì đâu?” Quách Tiểu Nghê đang ngồi vị thượng chụp của nàng đầu,“Uy uy, người ta ra sức diễn xuất tốt như vậy âm nhạc, người đừng khổ đại cừu thâm bộ đáng, đối nhân không tôn trọng!”

“Cũng không phải ta muốn đến.” Nàng kháng nghị.

“Giúp ta nhìn xem kia ngoài nghề thôi, hắc hắc... Hắt nhìn qua , chính là cái kia bối tư thủ.” Quách Tiểu Nghê ở cái bàn dưới dùng chân đá nàng, đồng thời hướng tới vũ đài huy vung tay lên.

Cổ Kha nhìn lại, đó là cái bộ đáng cử văn nhã hoàng tóc ngoài nghề, hai mươi đến tuổi bộ đáng, hắt chính nhìn này chỗ cười đến sáng lạn.

Chính nhìn trước mắt lại đột nhiên tối sầm lại, có nhân ngồi vào các nàng trước bàn chặn của nàng tầm mắt.

“Tiểu Nghê, kia ngoài nghề là ai?” Người tới nói chuyện.

“Người theo dõi ta đến?” Quách Tiểu Nghê không nhanh không chậm.

“Kia ngoài nghề là ai?”

“Bằng hữu.”

“Người cho ta nói thật, ta thấy thế nào không giống!” Người nọ hình như có tức giận.

“Là thôi.”

“Có phải hay không bởi vì hắt? Người nói a!” Người nọ sốt ruột.

“Người tránh ra, chống đỡ ta .” Quách Tiểu Nghê hướng hắt phát tay.

“Quách Tiểu Nghê, người đáp thượng tâm hoan mới theo ta nháo chia tay? Ta làm sao không bằng hắt, vừa mới đang làm cái gì, mặt mày đưa tình? Người chừng nào thì có thể lo lắng nhiều một chút của ta cảm thụ? Mọi người đều nhìn đâu, yếu điểm mặt được không?”

“Vị này đồng học, xin hỏi ta với người có cái gì quan hệ? Ta vì cái gì yếu lo lắng của người cảm thụ? Ta muốn mặt không biết xấu hổ lại ngại người chuyện gì ? Người có thể hay không im lặng một chút chúng ta còn nghe diễn tấu đâu.” Quách Tiểu Nghê đánh gãy người tới lời nhải, ngữ khí không tốt.

“Ta là người người nào? Ta là người bạn trai!” Người nọ tức giận đến không nhẹ, giọng đại đưa tới không ít lần bàn ghé mắt.

Quách Tiểu Nghê lại cười lạnh:“EX! Muốn hay không ta nhắc nhở người, tam ngày trước người sẽ không đứng rồi.”

“Tiểu Nghê, đừng nữa lấy lời này khí ta, ta không yếu với người chia tay.” Người nọ đột nhiên nhuyển xuống dưới, ngữ khí đáng thương.

“Ai khí người , chúng ta đã muốn không quan hệ .”

“Ta còn không đồng ý đâu như thế nào sẽ không quan hệ , mơ tưởng!” Người nọ giọng lại đề cao .

Quách Tiểu Nghê không nhìn hắt, đi phía trước sau tả hữu miết đi vài lần, phát hiện đã có không ít người hướng tới bên này đi chú mục lễ, nàng tiến đến Cổ Kha bên tai:“Trong chốc lát trở về.” Tiếp theo đứng dậy hướng cửa đi đến.

Người tới thấy nàng rời đi, cũng đứng dậy theo đuôi đi ra cửa.

Không cần phải nói, người này không phải người khác, đúng là Quách Tiểu Nghê lúc trước còn tại liên tiếp oán giận bình dấm chua tiên sinh.

Cổ Kha bị một người để tại tại chỗ, lập tức [như đứng đồng lửa, như ngồi đồng than], cúi đầu liên tiếp đang cầm cái chén uống rượu, khổ chờ Quách Tiểu Nghê trở về.

Không biết qua bao lâu, đang nhìn hướng cửa N+M thứ sau Quách Tiểu Nghê rốt cục lại lần nữa xuất hiện. Nàng này chân thành đi tới, khí định thần nhàn ngồi xuống. Cổ Kha buồn bực: “Bình dấm chua đâu?”

“Đi rồi.”

“Các người làm sao vậy?”

“Chia tay .”

“Mới một tháng đi?” Cổ Kha nhú mi.

“Phía trước liền nói với hấn quá không muốn làm cái gì nam nữ bằng hữu, hấn không nên, vậy làm bái. Ai biết hấn thấy bạn trai giống như có đặc quyền, không được như ta vậy không được ta như vậy, yêu cầu so với ta mẹ còn nhiều, còn muốn cải tạo ta đâu. Bị hấn phiền tử, vậy không làm nam nữ bằng hữu bái. Hấn không xen vào .”

“Hấn quản người là vì để ý người đi, để làm chi này thái độ.”

“Ta đây tình nguyện hấn không như vậy để ý ta.”

“Người rốt cuộc thích không thích hấn?” Cổ Kha nghi hoặc.

“Ngay từ đầu không chán ghét, sau lại liền chán ghét , cụ bà mẹ.” Quách Tiểu Nghê phiền chán.

“Bởi vì không chán ghét... Đây bạn trai đều là như vậy?” Cổ Kha mày mỉa.

Quách Tiểu Nghê nhún vai.

“Đây không phải đùa giỡn nhân thôi, người có thể nguyện ý bị nhân như vậy?”

“Không sao cả a.”

“.....” Cổ Kha thở dài, tái không nói gì mà chống đỡ.

.

Cuối tuần về nhà, trải qua phòng khách khi nhìn đến bà nội ở sofa thượng xem điện thị.

“Bà nội, ta đã trở về.” Biên chào hỏi biên tiến chính mình phòng đi.

“Tiểu kha, người tới.” Bà nội ở phòng khách lý kêu to.

“Ta nghĩ nằm một lát.” Nàng thay cho áo khoác ngưỡng mặt nằm ở trên giường.

Bà nội không thấy Cổ Kha đi ra, đi đến bên giường bắt tay phúc thượng cái trán của nàng, “Vừa vào cửa liền hắc nghiêm mặt, lúc này thiên còn không có đêm liền nằm , người là bị bệnh vẫn là động ?”

Cổ Kha thở dài, ngồi dậy: “Ta không bệnh, chính là có điểm mệt.”

“Người đứa nhỏ này làm gì đi, tuổi còn trẻ lại không dưới làm việc như thế nào có thể mệt? Chúng ta tuổi trẻ thời điểm...”

“Bà nội, người vừa rồi bảo ta làm cái gì?” Nàng đánh gãy lão nhân gia nói đầu đầu.

“Nga, là lúc này sự nha.” Lão nhân gia trong người giữ tọa hạ, một bộ hiểu rõ thiên hạ sự thần khí, Thanh Thanh yết hầu nói, “Người lần trước không phải nói khởi lão Lục gia tôn tử thôi, hắc, ta tiền hai ngày đụng tới đại quốc gia tức phụ, nàng không phải ở lão Lục gia công ty đi làm thôi, ta gọi là nàng theo ta nói, hấn gia tôn tử thật sự đã trở lại...”

“Đại Tề.” Cổ Kha chen vào nói.

“A?... Nga, là Đại Tề thôi, kia đứa nhỏ kêu Đại Tề ta nhớ rõ, nhiều ngoan đứa nhỏ, đi ở trên đường xem ta linh trọng này nọ còn giúp ta linh đâu, kia đứa nhỏ có thể sánh bằng người có khả năng a...”

“Ân, đại quốc gia tức phụ theo như người nói cái gì?”

“Nga, đúng vậy đúng vậy, nàng nói Đại Tề đã trở lại. Hắc cha cuối cùng tỉnh ngộ, hiểu được đem nỗi đau tông đường con cháu tìm trở về, mất đi hồ ly tinh sinh là cái nữ oa! Hắc hắc, mới nghe nói hắc cùng hồ ly tinh cũng cách, thật có thể ép buộc a, cũng không biết chuyện khi nào, hiện thể báo yêu! Ta nói đi, không phải không báo giờ hậu chưa tới! Bất quá hồ ly tinh chỉ sợ được không ít tiền, phòng ở xe đều có, nữ nhân này lợi hại một...” Lão nhân gia lắc đầu lại thở dài, đột nhiên nhớ tới cái gì đến, “Đúng rồi, không phải nói lam tử bên ngoài quốc gia cho người ngoại quốc thôi, sau lại còn sinh oa nhi đâu, nói cũng là con trai, lam tử có thể sinh a, ngoại quốc lão công khẳng định thích được ngay...”

Bà nội nói liên miên không chỉ, Cổ Kha lại nhú lại mi lâm vào chính mình suy nghĩ trung đi.

Nàng suy nghĩ Đại Tề hay không chân tướng bà nội nói, là hắc ba ba đem hắc tìm trở về?

Hắc như thế nào đối mặt cái kia từng như vậy buông tha cho hắc nam nhân đâu? Thật sự không sao cả sao?

Hắc mù mù như thế nào lại nguyện ý hắc trở về? Nan bắt thành có tâm gia đình không cần này con lớn nhất? Nếu là như thế này, lúc trước vì cái gì trăm phương nghìn kế không nên dẫn hắc đi...

Cổ Kha trong lòng có trăm ngàn cái dấu chấm hỏi, tưởng không rõ đoán không ra đến, nhưng này đó dấu chấm hỏi đánh biến chuyển ma nàng, khiến nàng tâm thần không yên mặt co mày cau.

“Ai người đứa nhỏ này phát cái gì gốc đầu, mau ăn, lập tức lạnh.” Trên bàn cơm mù mù giáp khởi một khối đại sắp xếp phóng tới nàng trong bát, cười tủm tỉm, “Ném thử được không ăn, người yêu nhất ăn.”

“Ân.” Nàng hoàn hồn, nhìn đến trong bát hồng thiêu đại sắp xếp, mùi phác mũi, nàng nhưng lại không hiểu cảm động. Nhìn mắt cười ha ha mù mù, lại xem bàn đối diện ba ba, còn có một bên bà nội, không biết vì sao, trong lòng dâng khởi một cổ muốn khóc xúc động. Nàng không thể tưởng tượng nếu Đại Tề gia như vậy chuyện xưa phát sinh ở chính mình trên người, nàng nên như thế nào đi đối mặt.

Không nên không nên! Ngay cả nghĩ như vậy giống một chút trong lòng đều đau ... Vùi đầu hung hăng bái khẩu cơm, dùng sức nuốt.

“Tiểu kha, người nói này người ngoại quốc đều ăn gì đâu? Ta xem trong TV những người đó ăn cũng không giống nhau, giống lam tử Đại Tề bọn họ đi ngoại quốc, đều ăn gì nga? Ăn quán sao...”

“Hamburger khoai điều tảng thịt bò.....” Cổ Kha buồn thanh đáp.

“Hamburger là gì?” Bà nội hỏi.

“Nga đúng rồi, nói đến lam tử gia, tiền chút thiên dụng tới Lục Minh, hắc tính quá trận cho hắc mẹ 70 đại thọ bãi rượu, bảo ta đi.” Cổ ba đột nhiên nói.

“Đúng vậy đúng vậy ta cũng nghe nói, hiện tại biết hiểu thuận, cũng không biết thiệt hay giả. Ta cũng không đi a, nhìn đến cái kia không cười tử sẽ khí. Người một người đi được.” Bà nội nói thầm.

Cổ Kha nghe trong lòng lại lặng lẽ vừa động, chuyển hướng cổ ba: “Ba, ta với người cùng đi đi.”

“Tốt, đi giúp lão ba chắn chắn rượu.” Cổ ba lên tiếng trả lời.

Cổ mẹ nghe xong bay đi xem thường: “Nói càn nói bậy cái gì một, lão không cái đứng đắn.”

8. Chương 07

Cổ Kha bắt đầu ngóng trông cái kia tiệc chúc thọ, đó là có thể không cần điềm nghiêm mặt, sẽ không bởi vì bị quá mức trắng ra không nhìn mà thương đến tự tôn, còn có thể nhìn thấy hân cơ hội.

Tại kia phía trước, nàng có đại lượng gian nan thời gian yếu tiêu hao, làm sao bây giờ?

Nàng biết một cái tối hữu hiệu phương pháp, đọc sách. Một người yên lặng xem như vậy như vậy chuyện xưa, thời gian một chốc đã vượt qua, tựa như mấy năm nay ngày trăng nguyệt lạc.

Nàng đi vào thư phòng, quỳ lý lão đầu nhi lần này đọc thư kêu [gặp được trăm phần trăm cô gái]. Nàng dừng lại, đột nhiên đổi này trăm mặc ít lời nhưng tính nét ôn hòa [trừ bỏ ngẫu nhiên bùng nổ lớn giọng] lão đầu nhi đã xảy ra một chút hứng thú.

Nàng thẩu đi qua nói:“Lão bá, sách này đẹp mặt sao?”

Lão đầu nhi nâng lên ánh mắt, gãi gãi đầu:“Đẹp mặt, vẫn là khó coi..... Không biết a tiểu cô nương.”

Cổ Kha không rồi rầm đáp án, hỏi tiếp:“Trăm phần trăm cái dạng gì ?”

Lão đầu nhi nghe xong quay đầu đi, trầm tư suy nghĩ. Sau một lúc lâu, đáp nói:“50 phân hảo thêm 50 phân phá hư, là 100 phân. Cũng có thể 49 phân hảo 51 phân phá hư, thêm đứng lên 100 phân. Dù sao nàng chính là 100 phân, một phần không nhiều lắm, một phần không ít.”

Lão đầu nhi nói xong miệng nhất liệt ha ha cười, hướng một bên tiểu cái giá thượng lướt qua liếc mắt một cái. Cổ Kha thuận thế nhìn lại, nơi đó có một bộ ảnh chụp, là hai vị lão nhân chụp ảnh chung, trong đó một vị là trước mắt cười ha ha lão đầu nhi, một vị khác là chưa từng gặp qua lão phụ nhân, ở nơi nào nàng cười đến ôn hòa tốt đẹp, mang theo hai cái đưng lo lắng tiểu rượu oa.

Cổ Kha nhìn trong chốc lát ảnh chụp, trong lòng ấm áp nhiệt đứng lên, quay sang đối với lão đầu nhi hé miệng cười.

Lúc này thư phòng một chỗ khác truyền ra trầm thấp quen thuộc tiếng nói, Cổ Kha nhận được đó là Đường Chúng đang nói chuyện, vì thế nàng lấy tay chìa chìa bên trong xem như đánh tiếp đón liền hướng lý đi đến.

Cửa thư phòng rộng mở , nàng đi tới cửa khi nghe được một cái khác quen thuộc thanh âm.

“Người làm nhiều như vậy phiên dịch, này không phải một bữa ăn sáng lâu.”

Cổ Kha vào cửa quả nhiên liếc mắt một cái thấy Quách Tiểu Nghê, nàng thân đậm màu tím bên người váy dài, bộ nhất kiện màu đen áo dệt kim hở cổ, dưới chân chải hươu nhàn giày cao gót, yếu điệu dáng người mơ hồ có thể thấy được, là nhất quán gợi cảm cùng dàng hoàng. Giờ phút này chính hai tay xanh tại bàn học tiền cùng nhàn nhàn ngồi Đường Chúng đối thoại.

Đường Chúng hướng cửa nhìn lại liếc mắt một cái, cũng không lên tiếng, triệu hồi tầm mắt lại xem Quách Tiểu Nghê.

“Giúp ta một chút người sẽ chết a?” Quách Tiểu Nghê tiếp tục nói.

“Có thể hay không đâu...” Đẩy thôi đặt tại cao mũi cao lương thượng kính mắt, hân hướng về phía cửa nói,“Người nói đâu?”

Quách Tiểu Nghê xoay người lại, chống lại Cổ Kha không rõ cho nên tầm mắt, nhú mi.

Cổ Kha nghi hoặc nhìn này hai người, mơ hồ cảm thấy chính mình khả năng cuốn vào không được tốt chuyện tình trung đi.

“Các người đang nói cái gì?”

Quách Tiểu Nghê hai tay hoàn ngực, chậm rì rì mở miệng:“Ta nói, hân phiên dịch nhiều như vậy tiểu thuyết, giúp ta viết thiên tiếng Anh luận văn không có gì khó khăn đi. Có phải hay không?”

“A? Hân... Người phiên dịch tiểu thuyết?” Cổ Kha ngạc nhiên,“Thật vậy chẳng? Đều có nào? Người dùng là vốn tên là vẫn là khác tên là gì?”

Quách Tiểu Nghê tùy tay ở bàn học thượng cầm lấy một quyển sách đưa cho nàng, phiên dịch giả tên cũng không phải Đường Chúng.

“Đây là người phiên ?” Nàng trừng lớn ánh mắt nhìn về phía Đường Chúng. Tên này phiên dịch thư nàng là nhìn mấy bản , văn tự thực không sai. Người này đầu phía trên nhất thời sáng lên một vòng quang hoàn đến.

Đường Chúng nghiêng đầu, bứt lên mồm mép cười:“Nói người nếu xem không hiểu, ta bắt bọn nó phiên dịch đi ra cho người thôi, muốn hay không?”

Cổ Kha nghe hắn nói như vậy nhất thời há hốc mồm, không dự đoán được hắn nói lung tung nói tạt xấu hoàn toàn chẳng phân biệt được trường hợp.

Một bên Quách Tiểu Nghê cũng rõ ràng cứng đờ, sắc mặt ngăm hạ đến.

Trầm mặc một lát, Quách Tiểu Nghê dẫn đầu mở miệng:“Đường Chúng, người thực không tính giúp ta này mang?”

Hắn ngón tay đánh mặt bàn, không xem Quách Tiểu Nghê lại đối với Cổ Kha nói:“Bang không bang đâu?”

Cổ Kha nhìn xem cười đến không có hảo ý Đường Chúng, lại nhìn một cái sắc mặt càng ngày càng khó coi Quách Tiểu Nghê, bắt đầu hồi hận hôm nay như thế nào đã tới rồi cửa hàng. Này nhân... Đụng tới hắn tất không chuyện tốt!

Ở hai người sáng quắc dưới ánh mắt, trốn là trốn không xong .

Nàng đành phải Thanh Thanh cổ họng, đối Quách Tiểu Nghê nói:“Tiểu Nghê, bài tập cần phải chính mình... Viết ... Thôi...” Nguyên bản nghiêm trang thanh âm ở đối phương hắc không thể tái hắc sắc mặt hạ dần dần biến mất cho không tiếng động. Nàng đành phải né tránh tiền phương giết người tầm mắt, chuyển hướng Đường Chúng.

“Viết nhất thiên luận văn không dùng được bao lâu đi...” Trong miệng nhược nhược , tầm mắt cũng là sáng quắc .

“Người tưởng ta giúp nàng lâu?” Hắn mân khởi môi, rầu rĩ không vui.

“Người nếu có thể rút ra không đến...” Cổ Kha nói xong hướng Quách Tiểu Nghê đầu đi liếc mắt một cái, nhất xúc dưới lại chạy nhanh thu hồi đến,“Hỗ trợ viết nhất thiên đi...”

“Hảo, nghe lời người. Bất quá... Người yếu như thế nào cảm tạ ta đâu?” Nguyên bản gắt gao mân môi lúc này lại liệt cười mở, lộ ra một loạt trắng nõn xinh đẹp răng nanh.

Này sắp xếp trắng nõn xinh đẹp răng nanh ở Cổ Kha xem ra lại chói mắt thật sự, bởi vì trước mắt này càng khoách càng lớn tươi cười rõ ràng chính là một cái trò đùa dai!

Đến lúc này Quách Tiểu Nghê rốt cục bùng nổ, lắc lắc cánh tay dắt váy dài liền hướng ngoài cửa đi, trải qua Cổ Kha bên người một trận gió đường như, hùng hổ.

Cổ Kha hung hăng trừng liếc mắt một cái Đường Chúng, theo sát Quách Tiểu Nghê ra cửa.

Quách Tiểu Nghê đi ra thư phòng ở trên đường đi nhanh, Cổ Kha bước nhanh đuổi kịp:“Tiểu Nghê, người đang đi đâu?”

Phía trước nhân xoay mình dừng lại cước bộ, theo sát sau đó Cổ Kha suýt nữa liền đụng phải đi lên.

“Cổ Kha, trước người gạt ta, hai người các người có phải hay không đang nói?” Quách Tiểu Nghê chất vấn.

Cổ Kha liên tục xua tay:“Không có a, người hiểu lầm , ta cùng hắn vừa nhận thức không bao lâu, cũng chính là bằng hữu bằng hữu bình thường... Tiểu Nghê người...” Linh quang hiện ra, nàng đột nhiên ý thức được cái gì, thử tính hỏi:“Người thực để ý này?”

Quách Tiểu Nghê khí còn chưa tiêu, rầu rĩ ra tiếng:“Người nếu thích hắn, ta sẽ không tham cùng, các người nếu không có gì, ta phải đi tìm hắn.”

Cổ Kha rốt cục hiểu được, giật mình không nhỏ: “Di Tiểu Nghê, người thích tên kia? Như thế nào hội... Các người mới thấy hai lần... Hơn nữa lần này...”

“Không chỉ.” Quách Tiểu Nghê nói.

“A?” Cổ Kha lại giật mình.

“Ta đi tra xét hắn, lần đó gặp mặt yếu hấn dạy ta tiếng Anh hấn nhưng lại không muốn, ta đổ muốn nhìn hấn kiêu ngạo gấp cái gì tìm không ra thời gian vội tới ta.” Quách Tiểu Nghê híp mắt thu hút tình, “Còn không có nam nhân như vậy trực tiếp cự tuyệt của ta.”

9. Chương 08

Quách Tiểu Nghê bề bộn nhiều việc. Phần lớn thời điểm nàng đều ở mang, trừ bỏ một lúc nào đó lớp học thượng có thể nhìn thấy nàng ở ngoài, bình thường rất khó tìm gặp. Cổ Kha trước kia không ý thức được điểm này, là vì đa số thời điểm Quách Tiểu Nghê có việc tìm nàng khi tự nhiên sẽ xuất hiện, mà nàng rất ít có việc cần chủ động tìm kiếm Quách Tiểu Nghê.

Mấy ngày nay, Cổ Kha nghĩ Quách Tiểu Nghê cùng Đường Chúng chuyện, tính tìm nàng hảo hảo hỏi một câu, còn thật sự nghiêm túc đàm nói chuyện. Bởi vì không biết sao, nàng tổng cảm thấy không hiểu bất an. Quách Tiểu Nghê cùng Đường Chúng, này hai người như thế nào tiến đến cùng đi? Nàng không thể nói rõ tới là nên vì Quách Tiểu Nghê lo lắng, hay là nên vì Đường Chúng sầu lo.

Nàng thấy, vô luận như thế nào này cũng không sẽ là cái gì chuyện tốt...

Giờ ngo khóa không Quách Tiểu Nghê, nàng về nhà trung cấp Quách Tiểu Nghê đánh đi điện thoại, tiếng chuông vang nửa ngày không người tiếp nghe. Quách Tiểu Nghê có cái thực làm cho người ta cảm tức thói quen, bình thường ước hội hoặc là đi dạo phố thời điểm, không nghĩ tiếp điện thoại khi ngay cả xem liếc mắt một cái cũng không xem, điện thoại linh nháo tử cũng không thân cái thủ đi. Cổ Kha bắt đắc dĩ, ấn điệu điện thoại sửa phát đoán tín, ở nhà tĩnh hậu.

Sau giờ ngo ánh mặt trời chiếu nhập nho nhỏ phòng khách, dừng ở dựa vào cửa sổ sô pha thượng, Cổ Kha dựa vào gối mở ra điện thị, ấn trong tay điều khiển từ xa, lúc này đoạn không có hảo tiết mục, nhìn chăm chú trong chốc lát điện thị màn hình, vậy ý đánh úp lại, nàng nhắm mắt đã ngủ.

“Leng keng leng keng leng keng...” Chuông cửa tiếng vang dồn dập, sô pha thượng ngã trái ngã phải nhân bị này thập phần không lễ phép chuông cửa thanh bình tĩnh, trợn mắt vừa thấy, đã là màn đêm.

Nàng đứng dậy mở ra đăng, ở leng keng không ngừng tiếng ồn ào trung xu gần cửa cau mảy mở cửa. Nàng không cần xem mắt mèo chỉ biết người đến là Quách Tiểu Nghê không thể nghi ngờ, người này thủ một khi giờ lên liền dính vào cái nút cao thấp dừng tới, thẳng đến môn bị mở ra mới thôi.

“Uy, đừng theo ta nói người còn không có thu thập! Đây là cái gì kiểu tóc a?”

Quách Tiểu Nghê liếc nhìn nàng một cái tự cố tự đẩy cửa vào nhà. Tóc dài đen bóng đen bóng cuộn lại phi trên vai đầu, xinh đẹp trần bì sắc tiểu lễ váy ngoại đáp nhất kiện khinh bạc tiểu áo khoác, lộ ra bạch tích duyên dáng cổ. Thúc thất lưng lễ váy sấn mảnh khảnh kích thước lưng áo càng hiện ra mặt ngoài có hững thủ đường cong, thẳng tắp hai chân trang bị thâm sắc giày cao gót, trắng nõn thon dài. Từ đầu nhìn đến chân, Cổ Kha xem như hoàn toàn thanh tĩnh, đều là nữ sinh nàng cũng không tùy vào mảnh nuốt xuống một ngụm nước miếng đi.

“Phát cái gì lãng, không phải vừa tỉnh ngủ đi.” Quách Tiểu Nghê phóng tay nhỏ bé trung bao, chống nạnh đứng ở Cổ Kha trước mặt.

“Nga, vừa ngủ một lát ngủ trưa.” Cổ Kha hoàn hồn, đi đến sô pha lại tọa hạ. Không rõ kêu nàng đến trong nhà ngoạn ngoạn gì về phần cho rằng như vậy long trọng.

“Cổ Kha! Còn không chạy nhanh thu thập, người là tính này phó tử bộ đáng đi tham gia phái đúng không?”

“Phái đối?”

“Ta chỉ biết, người này mỗ trong óc đều trang cái gì? Tiền nói sau vong, chúng ta đi tham gia Phil bằng hữu phái đối.”

“Phil?”

Quách Tiểu Nghê thạch hóa, phục hồi tinh thần lại hận không thể kháp trụ trước mắt này căn đầu gỗ cổ.

“Cái kia Bối Tư thủ! Người tâm phúc quán bar cái kia. Đừng động hấn là ai vậy, người chạy nhanh thu thập!”

Quách Tiểu Nghê thất bại, đá rơi xuống giày cao gót đi chân trần bước nhanh đi đến sô pha bên, một phen linh khởi Cổ Kha: “Trước đem người này loạn thất bát tao tóc suốt đi.”

Đang dang dang dang... Quách Tiểu Nghê lại chạy tới rút ra thụ môn một trận tìm kiếm, hướng về phía đứng ở trước gương chải vuốt sợi tóc Cổ Kha oán giận: “Tiểu thư người đều mua cái gì quần áo a, trừ bỏ quần bò T tuất áo sơmi, còn có thể có chút khác sao?”

“Được rồi, liền này một thân đi.” Quách Tiểu Nghê cầm một cái thâm sắc tể đồng quần bò, nhất kiện dài khoản vàng nhạt T tuất đưa cho Cổ Kha, lại đem hài quý góc sáng sửa một đôi cơ hồ bị quên đi giày cao gót tha ra.

Ở khí thế bức nhân ánh mắt dưới, Cổ Kha yên lặng đem quần áo toàn bộ thay đổi cái biến. Đổi bãi Quách Tiểu Nghê lại đi tới đem T tuất một góc ở thất lưng bên đánh cái nho nhỏ kết, rốt cục lực hiển vừa lòng kéo nàng đứng ở trước gương đi: “Người xem, này không có điểm bộ đáng thôi.”

Cổ Kha đánh giá gương lý nhân, mở to hai mắt không tự giác nuốt nuốt nước miếng. Này quần áo, quần, giày nàng đều xuyên qua, nhưng chưa từng như vậy phối hợp quá, nàng mặc quần áo thời điểm có khuynh hướng không quá phận hiện ra đường cong, bị Quách Tiểu Nghê này gấp lại đường cong lộ, Cổ Kha nghiêm nhiên thành một cái đáng người cao gầy, đường cong xinh đẹp, lại mang theo điểm cười khê tịnh lệ cô bé.

Quách Tiểu Nghê lại nhìn thẳng Cổ Kha khuôn mặt xem, lo lắng có phải hay không thượng điểm trang. Bất quá này nữ vẫn không thể nào cho rằng, làn da lại trong suốt sáng, ánh mắt hắc hắc thật to. Quách Tiểu Nghê đánh giá Cổ Kha đại khái sẽ không tái phối hợp ở trên mặt đồ vẽ loạn mạt, lác đầu từ bỏ.

“Tốt lắm! Đi thôi.” Quách Tiểu Nghê không nói hai lời xuất môn bước đi.

“Ai, Tiểu Nghê...” Cổ Kha thế này mới nghĩ đến có chuyện yếu cùng nàng đàm, vội vàng đi tới cửa, đã thấy nàng đã muốn xuất môn rồi đi.

Người này làm theo ý mình có thể... Cổ Kha bắt đắc dĩ, đành phải tức đẳng quan môn bước nhanh đuổi kịp.

.

Bán giờ sau, xe taxi sử nhập một chỗ cao cấp khu dân cư, Quách Tiểu Nghê xuống xe sau lập tức đi vào nhất đồng nhà trọ lâu lý, ở nhất hộ trước cửa dừng lại, ngón tay ấn tới cửa linh leng keng leng keng cái không để yên. Cổ Kha xem bất quá đi, một phen vuốt ve nàng dính vào chuông cửa thượng thủ.

Mở cửa là một cái tóc vàng bích nhân ngoài nghề, tươi cười khả cú: “Các cô nương, tốt.” Tiếng phổ thông không thể nào tiêu chuẩn, nhưng có thể công nhận. Người này đúng là cái kia Bối Tư thủ, Phil.

Phil đem sáng lên tầm mắt dời về phía Quách Tiểu Nghê, sườn nghiêng người làm cho hai người vào cửa, đóng cửa lại sau đương nhiên liền cùng một giữ Quách Tiểu Nghê đến đây cái thân mật đại ôm: “Nghê, thật cao hứng người đã đến rồi.”

Ôm qua đi lại quay đầu xem Cổ Kha, Cổ Kha cả kinh, chạy nhanh vươn tay đi: “Hải Phil, ta là Cổ Kha, còn nhớ rõ ta đi?”

Ngoài nghề thấy thể thân thủ cảm, “Đương nhiên đương nhiên, như vậy xinh đẹp cô nương như thế nào có thể quên.”

Lời này nói được cử lưu, Cổ Kha cười trộm.

Phòng ở thực rộng mở, góc đặt một trận đèn nhánh dần dương cầm. Làm sao âm tương lý phiêu ra ôn hòa âm nhạc, nhưng bị ong ong nói chuyện thanh cái ở chính mơ hồ có thể nghe. Phòng khách lý tam tam lưỡng lưỡng đứng không ít người. Dựa vào một mặt thập phần rộng thùng thình khung cửa sổ biên một đám người uống cái gì, tán gẫu mặt mày hớn hở; Thật dài sơ pha ngồi vài cái tuổi trẻ nam nữ, ‘Ha ha ha’ có người cười bừa bãi. Góc sáng sửa góc tường biên soái tiểu hỏa xinh đẹp các cô nương cúi đầu nói chuyện.

Không khí tương đương nhiệt liệt khoái trá. Bỏ phòng khách, còn có hai cái phòng môn sảnh, theo bên trong lộ ra ấm quang, cũng có mơ hồ nói chuyện thanh truyền ra.

Thực vật mùi thoải qua, Cổ Kha nhìn quét một vòng, phát hiện ở góc dựa vào tường có hé ra hình chữ nhật hình cái bàn, bãi mẫn các màu thực vật ẩm phẩm.

“Ta đi lấy điểm ăn.” Cổ Kha đối một bên Quách Tiểu Nghê nói xong muốn đi khai, lại bị Quách Tiểu Nghê một phen giữ chặt.

“Đôi bắt tử ngươi, trước cùng người nhận thức nhận thức, thanh niên tài tuấn không ít nga.” Nói xong ái muội cười, kéo nàng đi vào một đám người đôi.

Nơi đó có Quách Tiểu Nghê bằng hữu, cũng có Phil bằng hữu, không hề thiếu người ngoại quốc, hoặc nói tiếng Anh hoặc nói không tiêu chuẩn tiếng phổ thông. Đánh xong tiếp đón, cùng người hàn huyên thượng hai câu sau, Cổ Kha liền không biết tái làm cái gì tốt lắm – cứng rắn nếu muốn ra cái gì thú vị trong lời nói đề cùng tổ không nhận thức nhân thảo luận nhiệt liệt, điểm này nàng như thế nào đều học không đến.

Mỗi một lần bị Quách Tiểu Nghê lap đến như vậy nơi, nàng kỳ thật cũng không cảm thấy có bao nhiêu khoái hoạt. Nhưng Quách Tiểu Nghê bướng bỉnh cho rằng đó là vì nàng hảo, nhiều nhận thức nhiều người chút đường ra, nhất là cảm tình phương diện. Nàng chắc chắn Cổ Kha này khóa ngoan thạch nan thông suốt, nên cấp nàng chế tạo càng nhiều cơ hội.

Cổ Kha rời đi đám người đi đến bàn ăn. Thực vật thập phần phong phú, không riêng có các màu điểm tâm, còn có chén lớn trang già cơm, Italia mặt, vàng óng ánh vàng óng ánh sao cơm, khoai tây sa lạp, rau dưa sa lạp... Một bên có hồng rượu, bia, rượu whisky...

Này phái đối cũng không tệ lắm.

Cổ Kha ngón trở đại động, nàng chuẩn bị dùng nhiều chút thời gian ở thực vật thượng, ăn uống no đủ cũng không uống tới đây nhất tao.

“Ăn thực không sai nga.” Một cái Đài Loan khẩu âm rất nặng nam âm nói chuyện.

Nam sinh bưng ăn không bàn tử ở bên người nàng trạm định, nhẹ nhàng khoan khoái khuôn mặt cùng hân thanh âm cử xứng.

Nam sinh gật đầu cười cười: “Nhĩ hảo, ta là Á Đức bằng hữu, lưu hâm.”

Á Đức là ai? Tuy rằng trong đầu đánh dấu chấm hỏi, miệng cũng không đến hỏi, hỏi lấy một cái mỉm cười: “Nhĩ hảo, ta là Cổ Kha.”

“Phái đối không sai đi, hơn nữa này đó ăn.”

“Đúng vậy đúng vậy.”

“Á Đức thực dụng tâm a, chuẩn bị này đó hẳn là tìm không ít thời gian, ăn nhiều một chút nga.” Nói xong hướng bàn tử lý yếu một đồng này nọ bưng lại đi nhân đôi lý đi.

Cổ Kha cũng hướng bàn tử lý đôi thượng một tòa núi nhỏ, tựa vào dài bàn một bên té ăn chậm nuốt, một bên cố ý vô tình đánh giá trong phòng các màu nhân chờ.

Này nhóm người lý có giống nàng cùng Quách Tiểu Nghê bình thường tuổi sinh viên, cũng có tuổi hơi trưởng xã hội nhân sĩ. Mọi người nho nhã lễ độ, chuyện trò vui vẻ, hoặc soái tiểu hỏa đối bên cạnh con gái ân

cần nói xong chê cười, hoặc con gái giống như nghe mỗi một người nói chuyện, ánh mắt lại hướng một khác phương hướng tên còn lại nhìn lại.

Bình thường, đây là phái đối bắt đầu không lâu khi bộ dáng, rượu còn chưa nhập bụng bao nhiêu, tinh thần còn không có hoàn toàn trầm tĩnh lại, nên có tư thái còn muốn bảo trì. Cổ Kha biết, tiếp qua một trận tử rượu quá ba tuần, các lộ bắt chuyện xuống dưới đều tự tìm đến cảm thấy hứng thú nhân, cảm xúc rơi vào cảnh đẹp, khi đó trò hay mới muốn lên diễn. Ở kiến thức quá vài lần sau, nàng bình thường lựa chọn tại kia phía trước ăn uống no đủ, về nhà ngủ đi.

Quách Tiểu Nghê đâu? Cổ Kha ở trong đám người sưu tầm. Đây không khó, bình thường hướng dương cương khí góc vượng địa phương tìm khứ tự có thể nhìn thấy của nàng phương tung. Đây không, ở đại sảnh tứ khai ban công thượng, nàng nhàn nhàn dựa lan can, trong tay giấp một cây thuốc lá nuốt vân phun vụ. Gió đêm từ từ, thường thường bị bám đầu vai ôn nhu mái tóc phất thượng đuôi lông mày, nàng liền thói quen tính nâng lên cổ tay bắt nhất bát bay ra sợi tóc. Nhất cử nhất động đều bị gọi người nguyện ý đem ánh mắt dừng lại đến thân thể của nàng đi lên. Tựa như giờ phút này đang đứng ở nàng bên cạnh người Phil, cùng này hấn hai cái tươi cười khả cú nam sĩ, hoặc trừu yên hoặc không hút thuốc lá, đôi không rời nàng tả hữu, có ai nói một câu hảo ngoạn nói liền cùng nhau ha ha cười. Không khí hiện ra phần hồng sắc.

Này hâm mộ không đến, Quách Tiểu Nghê cũng là trường học nhân vật phong vân, đồ không phải bởi vì nàng có bao nhiêu xinh đẹp, nói thật của nàng khuôn mặt so với M đại hoa hậu giảng đường đồ lân vậy tương đương bình thường vô kì, bất quá nàng cho tới bây giờ không đem hoa hậu giảng đường để vào mắt, bởi vì đi theo nàng phía sau chạy người theo đuổi so với chi hoa hậu giảng đường nhưng là chỉ có hơn chớ không kém. Cổ Kha đoán này tất cả đều là bởi vì nàng kia ngạo nhân thân hình, tiền đột sau kiều chân lại dài, thêm chi nàng nhất quán tán tản mạn mạn không sao cả thái độ, cả người càng có vẻ dày gợn cảm. Khó trách này ánh mắt đều phải giao ở trên người nàng.

Cổ Kha biên hướng miệng đưa khoai tây sa lạp, biên suy nghĩ, chính mình là nhân không có việc gì hạt quan tâm, như thế bị trung ngoại già trẻ nhân sĩ truy đuổi Quách Tiểu Nghê đồng học, làm sao sẽ có công phu tìm Đường Chúng ép buộc, nhiều lắm ba phần chung nhiệt độ hai ngày liền vong đi lên chín từng mây.

Thu hồi ánh mắt, nàng cầm trong tay ăn không bàn tử buồng, ba ba chụp hai hạ đồ da, đây. Trong tay là một lọ mở cái hồng rượu, nàng cấp chính mình châm thượng một ly, tiến đến chớp mũi nghe thấy nghe thấy, hương vị rất thơm, uống thượng một ngụm, nhần mịn ngọt lạnh. Nàng không khỏi đối nhà này chủ nhân hảo cảm lại tăng – thực vật ăn ngon không nói, rượu cũng tốt như vậy uống!

Liên tục mấy mồm to, lập tức đem chén trung rượu toàn đổ vào yết hầu. Lập tức lại đi cái chén lý thêm thượng hơn phân nửa. Tái cầm lấy cái chén khi mới đột nhiên ý thức được, chính mình vẫn kề cận bàn ăn tọng giống như rất thất thế diện.

Na cái địa phương. Cổ Kha bưng lên chén rượu rồi đi dài bàn, phòng khách lý có thể tọa địa phương đều bị chiếm, nàng hướng một bên hành lang đi đến, kia chỗ phòng cửa mở ra.

Đi thông thả bước tới cửa, ban đầu mơ hồ nghe được âm nhạc dần dần rõ ràng. Đây là gian thư phòng, nghênh diện trên tường đỉnh có mấy sắp xếp cái giá, mặt trên làm ra vẻ tạp chí bộ sách còn có không ít đĩa nhạc CD, cái giá phía dưới là đang ở truyền phát tin nhạc nhẹ hai cái âm tương. Góc sáng sửa phóng hé ra rộng thùng thình dày thủy tinh bàn học, bỏ thai thức máy tính ngoại, đôi như là nhạc phổ văn kiện trang giấy.

Nàng đi vào thư phòng nội, góc dựa vào tường có hé ra nhuyển da sofa, kia mặt trên ngồi một người, cầm trong tay một cái màu bạc CD cơ, lỗ tai lý tắc màu trắng ống nghe điện thoại, đang cúi đầu một mình nghe CD cơ lý âm nhạc.

Phát hiện có nhân vào nhà, người nọ ngẩng đầu, chống lại Cổ Kha kinh ngạc ánh mắt.

Đang nhìn đến hấn trong nháy mắt, Cổ Kha tưởng vừa rồi uống rượu mãnh khiến nàng trước mắt sinh ra ảo giác. Nàng uống rượu lên mặt, bình thường ở uống rượu mới đầu giai đoạn hội sinh ra vịnh huyền cảm, bất quá vịnh huyền qua đi của nàng sức chiến đấu hội so với người khác kéo dài một ít. Nàng sờ sờ mặt

mình, quả nhiên chấy sạch nóng lên, tròng mắt nhìn tình, trước mắt nhân vẫn chưa biến mất, lại ngẩng đầu hướng nàng vọng lại đây. Nàng mấp máy môi: “Đại Tề...”

Sô pha người trên cũng lược hiển kinh ngạc, tháo xuống một bên ống nghe điện thoại, nói: “Tiểu kha?”

Cổ Kha đứng ở tại chỗ, mặt đỏ đẫm tựa lau quá lượng má hồng dường như, nàng lấy tay bôi dán sát vào hai má, ý đồ đem này cổ nóng rực hạ nhiệt độ đi xuống. Nàng hồi hận đem này khuôn mặt uống thành hầu tử mộng, hiện tại bộ dáng khẳng định thực xấu.

“Lại đây tọa.” Thấy nàng ngốc đứng không ra tiếng, Lục Vĩ Tề vỗ nhẹ nhẹ chụp bên cạnh người không vị.

Cổ Kha thế này mới trả lời: “Nga... Hảo.” Nhìn nhìn trong tay cái chén, không biết nên buông hay là nên bưng đi qua, do dự một lát, nghĩ hầu tử mộng dù sao nhất thời nửa khắc rất hiểu rõ, nhưng còn bao nhiêu có thể cung cấp chút dũng khí, đơn giản phá bình phá suất giữa đầu cô lộ một tiếng uống hết chén trung hồng rượu, sau đó mới đem không cái chén đặt ở một bên cái giá thượng, cất bước hướng sô pha đi đến.

10. Chương 09

Ai ngờ mới na ra từng bước, có lẽ là bởi vì uống rượu nóng nảy ý nghĩ phát mộng, hoặc là giày cao gót hồi lâu không mặc đi đường không quen, cũng có thể là nhìn trước mắt lòng người trung khẩn trương... Dù sao dưới chân không xong một cái lão đảo cả người hướng nghiêng về một phía đi, cũng may chân dài thủ dài, nàng một phen chống đỡ bên cạnh người vách tường, ổn định trọng tâm cuối cùng không có ngã xuống đi. Lấy lại bình tĩnh, ra vẻ thoải mái mà hướng Lục Vĩ Tề nhìn lại liếc mắt một cái, trong nội tâm lại xấu hổ phải chết, hé ra mặt càng thêm hỏa thiêu hỏa liệu.

Xoa xoa cái trán, Cổ Kha bước nhanh đi đến sô pha biên, tọa hạ. Chống lại Lục Vĩ Tề nhả lại mảy cùng bất khoái ánh mắt, nàng miễn cưỡng bài trừ một cái cười đến.

“Uống bao nhiêu rượu?”

“Không bao nhiêu a.”

“Không bao nhiêu mặt có thể hồng thành như vậy?”

Lạnh lẽo ngón tay thiệp thượng nóng bỏng mặt, hần mi dử mặt nhần dử thâm: “Như vậy năng.”

Bất thành linh lạnh lẽo xúc cảm kêu Cổ Kha trong lòng căng thẳng, ánh mắt mơ hồ lóe ra.

Nàng xem xem thủ lại nhìn xem chân, nhưng không cách nào nhìn gần ngay trước mắt cặp kia ánh mắt.

Một lát, ngón tay dời: “Vừa rồi không có việc gì đi?”

“Không có việc gì không có việc gì, hoàn toàn không có việc gì.” Nàng Thanh Thanh yết hầu.

“Giày cao gót không thích hợp người.”

“Nga.” Nàng lên tiếng trả lời, gót chân từng trận làm đau, sợ là đã ma phá da.

“Người như thế nào sẽ ở người này?” Cổ Kha sửa sang lại suy nghĩ, hỏi.

“Bị bằng hữu lạp đến.”

“Nga, ta cũng vậy.”

“Ném qua này nọ sao? Rất tốt ăn.” Cổ Kha cười.

“Ném qua một ít.” Hần gật đầu.

“Nga, ta cũng vậy.”

“Rượu cũng rất tốt uống, ha ha.”

“Là thôi, uống đủ không có?” Hấn đảo qua đến liếc mắt một cái.

“Đủ đủ, đủ ha ha.”

“Này âm nhạc rất tốt nghe.” Nàng chìa chìa âm tương.

“.....”

“Người đang nghe cái gì?” Chĩa chĩa trong tay hấn CD cơ.

“Này?” Lục Vĩ Tề nhìn xem CD cơ, đem ban đầu tháo xuống một cái ống nghe điện thoại cầm lấy, khuy nh thân đi qua.

Thật dài ngón tay tới gần, đem đen thùi tóc ngắn đẩy ra, cấp nàng đội ống nghe điện thoại.

Nhạc jazz tiếng vang lên, thanh thoát toát ra tiết tấu khiến nàng buộc chặt thần kinh lỏng xuống dưới, trong lòng dần dần dâng khởi nho nhỏ nháy nhót.

Nàng vụng trộm dò xét liếc mắt một cái Lục Vĩ Tề, nhìn đến cái miệng của hấn giác biên cũng cảm một chút nếu có chút giống như vô ý cười.

Như vậy cười có điểm quen thuộc, có điểm lo lắng. Điều này làm cho nàng đáy lòng khoái hoạt càng nhiều một phần.

Như là cảm nhận được của nàng ánh mắt, hấn nghiêng đầu nhìn lại.

Trước mắt là hé ra ý cười dạt dào mắt, không công răng nanh, hồng hồng khuôn mặt, đen thùi mái tóc sấn một đôi sáng đôi mắt trong suốt sáng lên. Điều này làm cho hấn ngây ngẩn cả người một lát, cũng sử kìa khóe miệng biên ý cười nhanh chóng mở rộng lan tràn...

“Tề, như thế nào ở chỗ này đâu?” Một cái mềm mại giọng nữ vang lên.

Tề? Cổ Kha bản năng nhú mi.

Đây là ở kêu Đại Tề sao?

Ai?

Chỉ thấy một cái tóc dài phiêu phiêu, quần trắng phiêu phiêu, bộ dạng thập phần phiêu dật nữ sinh xu gần, đứng ở Lục Vĩ Tề trước người. Nàng không xem Cổ Kha, liền đem ánh mắt gắt gao nhìn thẳng Lục Vĩ Tề.

Cổ Kha lại thở hốc vì kinh ngạc, nàng này không phải đồng giáo hoa hậu giảng đường đồ lân sao!

Hoa hậu giảng đường ở trường học là mười phần danh nhân, chỉ vì nàng không riêng mỹ mạo như hoa, còn tài hoa hơn người. Đồ lân tổ kiến một cái dàn nhạc, chính mình làm chủ xướng, thường xuyên ở các loại ngày hội lý lên đài diễn xuất. Tiếng ca mặc dù không thể nào êm tai, nhưng mềm mại tiếng nói sáng sớm mê đảo giáo nội giáo ngoại nhất đại phiến.

Cổ Kha xem Lục Vĩ Tề, một lòng nhắm thẳng trầm xuống. Hấn cùng hoa hậu giảng đường rất quen thuộc sao?

Lục Vĩ Tề ngẩng đầu nhìn xem hoa hậu giảng đường, chính ‘Ân’ một tiếng, cũng không nói chuyện.

Hoa hậu giảng đường quyết miệng, có vẻ thực không vui ý, mà nàng kế tiếp động tác thẳng kêu Cổ Kha xem mắt choáng váng. Chỉ thấy nàng nhẹ nhàng doanh oai thân mình ngồi vào Lục Vĩ Tề trên đùi, toàn bộ thân thể mềm nhũn thiếp đi qua, lại đem đầu tiên đến hấn bên tai, thì thào nói nhỏ: “Làm cho ta nghe một chút, đang nghe cái gì...”

Cổ Kha có như vậy trong nháy mắt nghĩ đến chính mình ẩn hình, nếu không như thế nào có thể có nhân ở người khác trước mắt làm ra như vậy hành động đến! Làm dư thừa quần chúng, nàng hoàn toàn sẵn sàng ở đương trường không biết như thế nào cho phải, liền đem một đôi đen lúng liếng ánh mắt ngây ngốc trừng mắt Lục Vĩ Tề cùng bắt tại hấn trên người hoa hậu giảng đường.

Lục Vĩ Tề cũng không thoái thác, hấn trừ bỏ khê nhú mày ở ngoài tựa hồ cũng không cảm thấy không thoải mái, theo đuổi hoa hậu giảng đường ở hấn trên người ép buộc.

Kế tiếp nháy mắt đột nhiên tỉnh ngộ, nàng như thế nào hội nghĩ đến Lục Vĩ Tề hội bởi vì hoa hậu giảng đường tọa hân đù lại đem toàn bộ thân thể thiếp đi lên mà cảm thấy không thoải mái...

Ước gì đi! Bao nhiêu nam sinh nằm mơ đều suy nghĩ chuyện tình, hân như thế nào hội không thoải mái!

Nàng nhanh chóng dừng mở mắt tình, một cổ không hiểu phần nộ nảy lên trong lòng. Thân thủ lạp hạ lỗ tai lý ống nghe điện thoại, dừng quay đầu đi.

“Lại là này..... Không tốt nghe.” Hoa hậu giảng đường thâm oán thanh âm ở một bên vang lên.

“Hôm nay hội có vẻ vãn, ta không trở về trường học , đi người chỗ đi.”

“Ngày mai người cho nữa ta trở về.”

“Á Đức chuẩn bị rượu thực không sai nga, chúng ta đi uống điểm đi.”

Bên cạnh người nhân cách tòa, hoa hậu giảng đường một tay khiên trụ Lục Vĩ Tề cửa trước ngoại chân thành đi đến. Lục Vĩ Tề ở lướt qua Cổ Kha khi dưới chân dừng một chút, hân cầm trong tay CD cơ cùng với ống nghe điện thoại đệ đi Cổ Kha trước mặt, nói:“Cho người nghe.”

Nàng ngẩng đầu, theo bản năng thân thủ tiếp nhận CD cơ, ánh mắt theo đuôi hai người đi ra cửa.

Có một người lắc mình tiến vào.

Người nọ hồi đầu nhìn xem đi ra ngoài hai người, lại thay đổi đầu xem Cổ Kha, cười cười đi đến sô pha ở nàng bên cạnh tọa hạ, nói:“Thực đáng đối một đôi phải không?”

Cổ Kha kia không có tới từ phần nộ đã muốn tán đi làm sao, giờ phút này trong lòng chỉ cảm thấy vắng vẻ, nhìn trong tay CD cơ, nó còn tại chuyển , theo màu trắng ống nghe điện thoại lý phiêu ra mỏng manh nhạc thanh.

“Đúng vậy...” Nàng buồn thanh trả lời.

“Người với ai cùng nhau đến đâu?”

“Cùng Quách Tiểu Nghê cùng Phil.”

“Hảo hâm mộ,Phil bên người đều là xinh đẹp cô nương. Đúng rồi ta là phương Á Đức, phái đối khởi xứng nhân.” Người tới vươn tay.

Nàng đã khởi tinh thần, cũng thân thủ đi cầm. Đây phương Á Đức, hai mươi bảy bát tuổi bộ dáng, đồng cái kia Đường Chúng không sai biệt lắm tuổi đi. Đôi thần thái sáng láng, cười đến ánh mắt trời sáng lạn, thập phần đáng yêu.

“Người làm đồ ăn tốt lắm ăn.” Đối mặt hé ra chân thành khuôn mặt tươi cười, nàng nguyện ý nói tốt hơn nói khiến cho hân càng cao hứng một chút.

“Phải không, cảm ơn. Ta thích hoa chút thời gian ở nấu nướng thượng, cái kia rất thú vị.”

“Của người tiếng phổ thông không giống M thành khẩu âm, người là người ở nơi nào?”

“Ngô... Không tiêu chuẩn sao? Ta ở Mĩ quốc lớn lên, sinh ra ở Đài Loan, tiếng phổ thông nói không tốt, trách móc.”

“Không có, người nói rất khá. Bất quá khẩu âm cùng bản địa có chút khác nhau mới hỏi như vậy .” Cổ Kha giải thích, kỳ thật như vậy khẩu âm rất tốt nghe.

“Ha ha, người nói như vậy ta thật cao hứng. Người là đệ tử sao?”

“Ân,M đại , tu kinh tế.”

“Ân, ta rời đi đại học đã nhiều năm , thực hoài niệm a.”

“Trong phòng có cái đàn dương cầm, người đàn đàn dương cầm?”

“Ân, đàn đàn dương cầm. Ta ở tầng đá tước sĩ đi diễn xuất, lần sau tới nghe một chút đi, chúng ta dàn nhạc thực không sai yêu, người nhất định sẽ thích.”

“Ân, có thời gian trong lời nói.”

“Đúng rồi, người nhận thức Vĩ Tề?” Phương Á Đức nói.

“Ân, nhận thức .”

“Vây thật tốt quá, hân cũng có ở tầng đá đi công tác, sau khi học xong thời gian làm công ngắn hạn làm nhân viên tạp vụ, người đã đến rồi làm cho hân cung cấp người miễn phí uống rượu.”

“Có thể chứ?”

“Ha ha, không thể khiến cho hân bỏ tiền thỉnh lâu, hân kiếm được cũng không ít.” Phương Á Đức nghịch ngợm trong nháy mắt.

“Tốt, có thể nâng cốc đi địa chỉ cùng các người diễn xuất thời gian viết cho ta sao?” Cổ Kha hỏi.

“Không thành vấn đề.” Phương Á Đức theo sô pha thượng nhảy dựng lên, ở thủy tinh bàn học thượng rút ra hẻ ra giấy liền vùi đầu xoát xoát viết đứng lên. Trong chốc lát cầm trang giấy lại đây chiết thượng mấy chiết đưa cho Cổ Kha, lại ở một bên tọa hạ, nhìn Cổ Kha khẽ cười.

“Người cùng đại... Lục Vĩ Tề chính là ở quán bar nhận thức sao?” Cổ Kha hỏi.

“Nga, kia không phải. Ta cùng Vĩ Tề vài năm tiền liền nhận thức , khi đó hân trung học tốt nghiệp một người bồi cái bao ở Âu châu lữ hành đâu, ta khi đó đã ở chỗ lữ hành, chúng ta ở Hà Lan thanh niên lữ quán gặp được. Lại nói tiếp tốt lắm ngoạn, hân cái kia thời điểm một người khóc khóc , mỗi ngày sáng sớm liền rời giường, trên lưng bao lấy trương bản đồ đi ra ngoài chạy cả ngày, trở về ngã đầu liền ngủ. Ta quá thượng vài ngày mới cùng hân thực đứng lên, sau lại kết bạn đi qua này hân một ít quốc gia.”

“Nhớ không lầm trong lời nói hân là nửa năm tiền về nước , người là đến đây lúc nào đâu?”

“Ta rất nhiều năm trước sẽ quá, sau lại trở về Mĩ quốc một đoạn thời gian, sau đó lại tới nữa, lần này đã muốn có hai ba năm, ta thực thích này thành thị.....”

Một đêm kia, sau lại phương Á Đức cùng Cổ Kha còn nói rất nhiều.

Phương Á Đức là cái sang sảng khoái hoạt nhân, hân hảo tâm tình khiến nàng dần dần đắm đi trầm ở ngực kia phân phiền muộn, cũng đem hô hấp thông thuận rất nhiều.

11. Chương 10

Phương Á Đức cùng Cổ Kha trao đổi điện thoại. Hân đánh lại đây, mời Cổ Kha đi tầng đá tước sĩ đi nghe bọn hân diễn xuất, Cổ Kha vui vẻ đáp ứng đi trước, gần nhất nàng không chán ghét nhạc jazz, thứ hai, ở nơi nào thực khả năng bén được với Lục Vĩ Tề.

Cổ Kha không có hướng Lục Vĩ Tề thảo yếu điện thoại, nàng biết cho dù có hân liên hệ phương thức, nàng cũng không có thể chủ động đi ước hân, ít nhất hiện tại không thể. Bọn họ quan hệ đã sớm bất đồng từ trước, như vậy trực diện hân khi nếu hân lại một lần nữa lạnh lùng, nàng sợ nguyên bản sẽ không nhiều kia một chút dũng khí liền toàn bộ sụp đổ .

Nhưng nàng khát vọng sẽ cùng hân gặp mặt, khát vọng hiểu biết hân cuộc sống, hiện tại cùng với đi qua này năm . Hân quá được không đâu?

Bọn họ mặc dù tái không thể trở lại từ trước, nếu có thể đến gần hân chẳng sợ một chút, nàng cũng nguyện ý đi thử thí.

Phương Á Đức mỗi chu chu tứ văn cùng chu lục văn ở tầng đá đi diễn xuất, Lục Vĩ Tề công tác thời gian là chu tứ văn tới chu ngày văn.

Chu tứ buổi tối 11 điểm, Cổ Kha một mình một người xuất hiện ở tầng đá đi. Nàng nguyên bản tính kêu lên Quách Tiểu Nghê cùng này hân vài cái tốt đồng học, nhưng Quách Tiểu Nghê sự vụ bận rộn đã có khác ước hội, mà này hân vài vị đều càng nguyên ý oa ở ký túc xá xem liên tục kịch hoặc là ngủ.

Cổ Kha vào cửa thời điểm nhìn đến cách đó không xa vũ đài thượng, phương Á Đức cùng vài vị nhạc thủ đang ở đùa nghịch chính mình nhạc khí, làm chuẩn bị công tác. Giờ phút này quán bar nội đã có không ít người, đại đa số là tóc vàng lam mắt người ngoại quốc, cũng có số lượng không nhiều lắm Trung Quốc tuổi trẻ nam nữ, nhiều là đi làm thành phần tri thức nhất loại, giống nàng như vậy sinh viên cơ hồ không có. Nàng thô sơ giản lược quét một vòng, cũng không có nhìn đến Đại Tề.

Cách vũ đài góc gần một cái dựa vào góc tường thông minh, Cổ Kha tìm được hé ra không ghế dựa, nàng tọa hạ đánh giá quán bar.

Này quán bar nghe nói là M thành tốt nhất nhạc jazz quán bar, chân chính thích nghe loại này âm nhạc nhân hội nguyên ý đi vào nơi này nghe một chút tương đối thuần khiết diễn tấu, vận khí tốt thời điểm có thể gặp phải ở toàn cầu cũng pha cụ nổi tiếng nhạc thủ lúc này diễn xuất. Quán bar từ nhất đồng lão phòng ở cải tạo mà thành, cộng hai tầng, nhị tầng là nhà ăn, tầng dưới chót tắc dùng để làm quán bar. Phòng ở có nhất chỉnh mặt tường là tương đầu gỗ hoa văn cửa sổ sắt đất, dựa vào cửa sổ cái bàn sớm tràn đầy, phòng ở trung ương cũng đều đứng hoặc ngồi không ít người, Cổ Kha tọa này một bên là dựa vào tường đơn độc độc ghế, trên tường có nhỏ nhỏ bình đài khả cung để đặt cái chén vật.

Quầy bar ở vũ đài đối diện gần thang lầu góc chỗ, vây quanh quầy bar ngồi không ít người, mặc hắc áo sơmi bồi bàn ở bên trong mang bận rộn lục.

Ánh mắt dạo qua một vòng trở về đến vũ đài thượng, thành linh chống lại phương Á Đức mang cười ánh mắt. Hân chính nghiêng người nhìn Cổ Kha, xem bộ dáng của hân chỉ sợ đã muốn như vậy nhìn chăm chăm có một trận, sẽ chờ nàng ánh mắt quay lại đến hảo đánh cái tiếp đón. Quả nhiên ánh mắt nhất gặp phải hân liền hướng nàng huy vung tay lên, rất lớn nhếch môi nở nụ cười, cười đến ánh mắt trời sáng lạn, người giống nhau có thể ở hân đỉnh đầu nhìn đến nhất thức quang hoa đến. Cổ Kha một cái chớp mắt đã bị này nhiệt liệt tươi cười cuốn hút, không tự chủ được cũng miệng hé ra, cười đến mặt mày loạn loạn.

Sau đó, còn không có đợi nàng nâng lên thủ đến tiếp đón, trước mắt đột nhiên tối sầm lại, có cái bóng đen sinh sôi ngăn cách hai người trao đổi. Cổ Kha nghi hoặc, ngẩng đầu nhìn là người nào không lẽ phép nhân như vậy xử ở nàng trước người không hiểu né tránh.

Người nọ cũng đang xuống phía dưới nghề nàng, ánh mắt chống lại khi hân nói:“Uống điểm cái gì?”

“Đại Tề...” Ở thoáng nhìn cái kia hình dáng rõ ràng cảm khi, nàng liền nhận ra hân.

Lục Vĩ Tề mặc màu đen quần áo trong, màu đen tây trang khổ, màu đen giày, một thân hắc trắng cử đứng. Dài tay áo chế trụ cổ tay, vạt áo trước nút thắt một loạt đi lên thẳng khấu đến cổ áo, cả người sạch sẽ lưu loát, thon dài cao ngất. Người này làm sao giống cái bồi bàn, càng như là mới vừa đi hạ T thai người mẫu. Nhưng mà giờ phút này, ‘Người mẫu’ sắc mặt quá mức âm trầm, càng không có một bồi bàn nên có ân cần.

“Á Đức nói, có lẽ ngươi có thể mời ta uống điểm cái gì...” Cổ Kha cứng rắn ngẩng đầu lên da hậu trứ kiểm bì mở miệng. Nơi này giá xa xỉ, tối tiện nghi rượu đối sinh viên mà nói cũng thật sự không tính tiện nghi. Vì không đến mức phá sản, nàng cắn răng một cái nói ra.

“Á Đức? Ngươi chừng nào thì cùng hân như vậy chín?” Trên cao nhìn xuống ánh mắt không thể nào thân mật.

“Lần trước phái đối nhận thức, người khác thực không sai a.”

“Cho nên nhanh như vậy liền tới rồi nhìn hân diễn xuất?”

“Á Đức nói người đã ở nơi này công tác...” Cổ Kha bứt lên một cái tươi cười trả lời, ý đồ dụ đi một chút giống như không quá khoái trá không khí. Nàng buồn bực vì cái gì Đại Tề không thể giống phương Á Đức giống nhau gặp mặt liền trao đổi một cái hữu hảo sang sảng tươi cười.

Lúc này vũ đài người trên đối với microphone đơn giản nói lên lời dạo đầu, hơi khoáng, âm nhạc rồi đột nhiên vang lên, cái quá sở hữu ong ong nói chuyện với nhau thanh.

Lục Vĩ Tề nghiêng đầu nhìn mắt vũ đài, xoay người rời đi. Cổ Kha nhìn hẩn đi tới quầy bar bên, đứng không thai lý người ta nói chút cái gì, một lát, cầm một chén rượu hương nằng đi trở về đến. Đến trước người đem cái chén đưa cho nằng, lập tức lại đi rồi. Cửa nằng một tiếng cảm ơn chưa tới kịp xuất khẩu. Trong tay cái chén là nhiệt, thu hồi ánh mắt nằng xem xét chén trung rượu, này?..... Tiến đến bên miệng uống thượng một ngụm, há hốc mồm, này không phải cái gì rượu a, rõ ràng chính là nóng bỏng hồng trà.

Tầm mắt truy đi qua tìm kiếm cái kia bóng đen, phát hiện hẩn đang đứng ở một bàn tóc vàng mỹ nữ giữ nói xong cái gì, thường thường đem lỗ tai tiến đến mỹ nữ bên miệng, rồi sau đó gọi lên khoe miệng cười, hảo một cái nho nhã lễ độ người khiêm tốn, một chút không thấy vừa rồi đối với nằng khi âm u tử bộ dáng.

Cổ Kha bĩu môi thay đổi tầm mắt, nhìn vũ đài thượng dần nhạc. Nơi đó có đàn dương cầm, có đàn ghi-ta, có tiểu hào, Tất Khắc tư phong, Bối Tư, cái giá cổ... Nhạc thủ nhóm có da vàng, bạch làn da, hắc làn da, giai tình thần chấn hưng hưng trí bình bình, hoặc dùng chân đánh vọt, hoặc thân thể theo tiết tấu nhẹ nhàng đong đưa.

Phương Á Đức vẻ mặt chuyên chú, ở trên mặt hiện ra nhột nhột ý cười, linh hoạt ngón tay phi bình thường ở hắc bạch kiện đi lên hồi đánh, kia đàn dương cầm thanh hình như có quy luật hoặc vô quy luật phát ra kỳ diệu nhạc thanh, xảo diệu dung nhập toàn bộ diễn tấu trung đi.

Khoái hoạt nhân tấu khoái hoạt âm nhạc. Nghe nghe, dưới đài người nghe cũng trở nên khoái hoạt đứng lên.

Trung tràng nghỉ ngơi khi, phương Á Đức hạ vũ đài một đường cùng mấy người đánh tiếp đón đi tới. Đến Cổ Kha trước người cười hỏi:“Thích không? Chúng ta âm nhạc không sai đi.”

Nằng liên tục gật đầu:“Dễ nghe!”

“Ha ha... Ta chỉ biết người sẽ thích.” Phương Á Đức nói xong thẩu đi qua xem nằng trong tay cái chén,“Vĩ Tề mời người uống cái gì?”

“Này...” Cổ Kha có điểm ngưng ngừng,“Là hồng trà.”

“Di? Người không thể uống rượu sao?”

“Không phải... Nhưng là Đại Tề giống như không quá vui ta uống rượu...” Nằng xem liếc mắt một cái hồng trà, lại nhìn sang cách đó không xa bận rộn màu đen thân ảnh.

“Ngô... Hẩn - không - nhạc - ý - người - uống - rượu - các người như vậy thực a?” Phương Á Đức có chút kinh ngạc.

“Ân... Cũng không phải, nói như thế nào đâu...” Thực vẫn là không quen... Nằng nghẹn lời, không biết từ đâu nói lên.

Phương Á Đức thấy nằng khó xử, nhún nhún vai nói sang chuyện khác:“Không thỉnh uống rượu a, trong chốc lát gọi hẩn mời chúng ta ăn khuya! Tiểu tử này ở chỗ này rất thường diễn, lão bản vừa, khách nhân cũng thích hẩn, chúng ta nhân khí đều phải bị hẩn cướp sạch...” Phương Á Đức oán hận nhìn lại Lục Vĩ Tề phương hướng liếc mắt một cái, mà đối phương đang ở cấp một đám mới tới liên hiệp quốc đường như các loại màu da nam nữ giới thiệu rượu thủy đan.“Ăn khuya nhiều giết hẩn một chút, lấy tiêu mới hận trong lòng của ta.”

Phương Á Đức nói được khoa trương, bất quá cũng đại để đúng vậy, như vậy quán bar cũng không thập phần dễ dàng nhận người, tức hội tiếng Trung lại hội ngoại ngữ, ngoại hình cũng không kém nhân viên tạp vụ chúc khan hiếm tài nguyên. Mà Lục Vĩ Tề đương nhiên sẽ nói tiếng Trung, này hẩn ngôn ngữ như tiếng Anh, tiếng Pháp cũng không so với hẩn tiếng Trung nói được kém, mặt khác còn có thể một chút Tây Ban Nha ngữ; Huống chi này ngoại hình cũng không khả khủng hoảng. Phương Á Đức đẩy tiến, quán bar lão bản như lấy được chí bảo, tuy rằng là sau khi học xong làm công, Lục Vĩ Tề đi qua này phân công tác được đến thu vào nhưng cũng tính khả quan.

Rạng sáng 1 giờ diễn xuất chấm dứt, lúc này gian quán bar nhân đã muốn thiếu rất nhiều, ngày hôm sau còn nhu công tác. Phương Á Đức hơi chỉ nghỉ ngơi uống một chén bia, cùng Cổ Kha cùng nhau chờ Lục Vĩ

Tề thay cho quần áo lao động tan tằm. Như vô đặc thù tình huống, Lục Vĩ Tề bình thường đã ở phía sau kết thúc công việc.

Hơi khoảnh, Lục Vĩ Tề thu thập xong đi ra phòng thay quần áo, màu trắng T tuất bên ngoài bộ nhất kiện dài tay áo bụi ô vuông áo sơmi, đơn giản phối hợp quần bò cùng hũu nhân giày chơi bóng, trọng lại trở thành bình thường sinh viên bộ dáng. Chính là, bình thường sinh viên bộ dáng hần như trước chói mắt.

Vườn trường lý các nữ sinh xưng là “Giáo thảo” Linh tinh nhân vật đại khái hần như vậy đi...

Cổ Kha lấy thủ chi ngạch, hơi hơi nhú mi. Từ trước chỉ biết là hần tế da nộn hồng xỉ bạch không giống cái chân chính nam sinh, cũng không so với kia chút phơi nắng hắc hắc tinh trắng đặc tượng đầu tiểu ngư nam hài nhi nhóm càng gọi người thích. Mà nay người khác cao mã đại biến rắn chắc hữu lực, hình dáng cũng dữ gấp rõ ràng, mặc dù ở ở nông thôn làm ruộng nhân trong mắt [tỷ như gia nãi] hần phơi nắng không hắc màu da cùng quá mức ngũ quan xinh xắn vẫn đang chỉ có thể được đến “Đứa nhỏ này quá mức thanh tú” đánh giá, nhưng ở đô thị nhân xem ra, hần này đó tính chất đặc biệt không thể nghi ngờ đều trở thành ưu điểm, hầu gái con nhóm tâm trí hướng về, nam hài nhi nhóm hâm mộ ghen tị.

Nhưng mà, giáo thảo cấp nhân vật nên xứng hoa hậu giảng đường cấp nhân vật, tựa như phương Á Đức nói, “Thực đáng đối một đôi phải không?”

Có phải hay không đâu?

Nhưng là mặc kệ đáng đối không đáng đối, nàng dù sao thích không đến cái kia hoa hậu giảng đường. Nàng tình nguyện hần không cần là cái cái gì giáo thảo...

“Như thế nào không nói lời nào, suy nghĩ cái gì?”

Đêm khuya đường cái thượng tiên ít người tích, màu da cam đèn đường hạ, ba cái song song tiến lên bóng người hốt dài hốt đoản biến hóa . Phương Á Đức vỗ nhẹ Cổ Kha, đem nàng gọi hoàn hồn đến.

“Ân?” Cổ Kha nghiêng đầu xem đi ở tay phải biên địa phương Á Đức. Hần không lùn nhưng là không giống Lục Vĩ Tề cao như vậy, nàng lược vừa nhắc mắt liền có thể chống lại hần tầm mắt. Quang ảnh hạ này khuôn mặt mặc dù không xuất chúng phải gọi nhân kinh diễm, nhưng này mặt trên đều có một loại thần bí mị lực khiến người ánh mắt một khi chống lại sẽ không hội dễ dàng na khai.

Cổ Kha trong nháy mắt, nàng nhận ra kia một loại lực lượng tất là thường xuyên xuất hiện trong mắt hần , sáng ngời ý cười. Âm áp động lòng người. Nàng không khỏi giật nhẹ khóe miệng cũng làm ra một cái mỉm cười, ra tiếng: “Nga... Không có gì...”

Phương Á Đức trật nghiêng đầu, từ chối cho ý kiến.

“Phía trước góc chỗ là một nhà tốt lắm ăn tiểu hồn đồn điểm, mỗi ngày chạy đến buổi sáng 3 giờ, lão bản nương nhân lại siêu cấp hảo.” Phương Á Đức đề nghị, nói xong còn nuốt nuốt nước miếng.

“Tốt, chúng ta phải đi kia gia đi.” Cổ Kha gật đầu, lại quay đầu xem bên cạnh người Lục Vĩ Tề trưng cầu ý kiến, “Thế nào?”

“Ân.” Gật đầu.

Tiểu điểm rất nhỏ, trong phòng mới buông tam trưng cái bàn, điểm ngoại đường cái biên còn có hai trưng. Đầu hạ thời tiết, đêm khuya có chút cảm giác mát, nhưng ba người vẫn là quyết định ở ngoài phòng đèn đường hạ đi ăn cơm, nước canh uống thượng hai khẩu liền lập tức có thể nhiệt đứng lên.

Ba người ngồi vào chỗ của mình, lão bản nương đã muốn đứng ở một bên cười tùm tùm chờ điểm đan .

“Di, lần này có cái xinh đẹp cô nương làm bạn lạp.” Béo lùn chắc nịch lão bản nương cười đến ánh mắt mị thành một cái phùng.

“Đúng vậy đúng vậy, xinh đẹp cô nương khẩu vị đại, lão bản nương yếu nhiều cấp vài cái hồn đồn nga.” Phương Á Đức cười nói.

“Người nói bữa cái gì nha, ta làm sao khẩu vị đại...” Cổ Kha phản bác, thuận thế hướng Lục Vĩ Tề nhìn lại liếc mắt một cái, đã thấy hần nhìn nàng cũng mỉm cười.

“Không biết lần trước ở phái chống lại, là ai đem của ta này nọ đều ăn.”

“.....”

Cổ Kha không nói gì mà chống đỡ hết sức, “Siêu cấp hảo” lão bản nương lên tiếng chuyển hướng đề tài: “Lão bộ dáng? Chỉ cần thông.” Lão bản nương nhìn phương Á Đức nói, tiện đà lại đối Lục Vĩ Tề nói, “Thông yếu thiếu rau thơm yếu nhiều.”

Hai người gật đầu.

Cổ Kha không đợi lão bản nương hướng nàng đặt câu hỏi, lập tức đáp nói: “Ta cũng vậy ta cũng vậy, thông thiếu một chút, rau thơm yếu nhiều một chút a.”

Lão bản nương “Ân” thanh đã vào nhà.

Cổ Kha lại đem tầm mắt dời về phía đối diện Lục Vĩ Tề, cả người lại hưng phấn đứng lên, cười hì hì nói: “Đại Tề, người uống canh ăn hồn đồn thói quen cũng chưa biến , thiếu một chút thông, nhiều một chút rau thơm.”

Nếu nói vừa rồi Lục Vĩ Tề còn tại mím cười, đang nhìn đến Cổ Kha cười hì hì nói ra mấy câu nói đó khi, trên mặt không chỉ có riêng là đơn thuần mím cười , lại biến ảo thành chế nhạo thập phần buồn cười thần sắc, trong thanh âm cũng là ý cười: “Ta cũng không thích ăn đến cùng xà chém giết rau thơm.”

Cổ Kha không dự đoán được hần hội đột nhiên nói như vậy, nhất thời trừng lớn ánh mắt ngẩn người.

Một bên địa phương Á Đức khừ ra cái gì, mang thẩu đi lên: “Như thế nào như thế nào? Phát sinh chuyện gì ?”

Cổ Kha phản ứng lại đây, nhịn không được phốc xích cười. Che miệng lại ba ngượng ngùng.

Đối diện Lục Vĩ Tề lược lược chọn mi, vẫn đang một bộ buồn cười biểu tình.

Phương Á Đức gặp hai người đã ách mê cũng không nói chuyện, mặt trầm xuống không vui ý : “Uy uy, như vậy không tốt ngoạn, các người bất nghĩa khí, có chê cười cũng không theo ta nói.” Hoảng đầu nhìn hần lại nhìn người, “Đây là đang làm tiểu đoàn thể sao? Ân?”

Cổ Kha thấy hần nói được bi tráng, đành phải phát tay: “Được rồi được rồi.” Mặt một chút cái trán, kể ra khỏi cái kia đối nàng mà nói khả cũng không tốt cười “Chê cười” Đến.

Nguyên lai là ở Cổ Kha sáu bảy tuổi năm ấy, có một ngày nàng chạy tới Đại Tề gia tìm Đại Tề ngoạn, Đại Tề gia đang ở khỏa hồn đồn, Đại Tề bà nội gặp Cổ Kha đến đây, trước hết hạ một ít gói kỹ lưỡng hồn đồn cấp hai cái hài tử ăn, ở hướng hai cái trong bát phóng phụ liệu thời điểm, Đại Tề ngay tại vừa nói, hành lá thiếu một chút, rau thơm yếu nhiều một chút. Cổ Kha nghe xong nghi hoặc, bởi vì nàng bình thường ăn hồn đồn thời điểm trong bát chỉ có thông cùng một chút dầu vừng, bà nội sẽ không tha rau thơm, có đôi khi rau thơm xuất hiện ở trên bàn là lấy đảm đương đồ ăn trám tương du sinh ăn , cái kia Cổ Kha không thương ăn. Nhưng bên này nghe Đại Tề nói như vậy, nàng cũng vội vàng tùy thanh hòa cùng, “Ta cũng muốn ta cũng muốn, thông thiếu một chút, rau thơm nhiều một chút.” Sau gặp Đại Tề đang cầm canh bát ăn canh, nàng liền thẩu đi qua nhịn không được hỏi: “Rau thơm ăn ngon sao?” Đại Tề mãnh gật đầu, không được nói: “Rất thơm rất thơm a...” Sau đó nàng liền thử cũng uống chính mình trong bát canh, nhìn mặt trên nổi lờ lững rau thơm hiệp tự, giống như... Thật sự hương vô cùng! Từ nay về sau rộng mở trong sáng, nguyên lai canh bên trong nhất định phải có rau thơm mới tốt uống! Vì thế, chân chính chuyện xưa cái này bắt đầu...

Có một ngày quá tiết, Cổ Kha gia cũng khỏa hồn đồn chỉ cơm chiều, bà nội lại theo thường lệ chỉ tại trong bát thả dầu vừng cùng hành lá, làm sao cũng không gặp rau thơm. Cổ Kha nóng nảy, hỏi bà nội yếu rau thơm. Bà nội không để ý tới, nói trong nhà chỉ có hành lá. Cổ Kha lại không nên rau thơm hạ canh, nảy sinh ác độc nói không rau thơm sẽ không ăn . Bà nội bị nhạ phát hỏa, mắng nàng còn tuổi nhỏ chọn tam lấy tứ, hồn đồn đưa đến bên miệng cũng không ăn, đối chết có nghĩa. Nay nhất mắng được, Cổ Kha tính bướng bỉnh vừa lên mà nói cái gì cũng không ăn, nước mắt lưng tròng nhìn nóng hổi hồn đồn chính là không bỉnh. Gia gia bà nội đều nhanh ăn hơn phân nửa, nàng chỉ có thể trở mặt nhìn, nhưng kỳ thật đã đói bụng thậm thì kêu, miệng cũng đã sớm tham hồng rồi, nhưng vì kia một chút giữ lời nói tôn nghiêm, chính là ghen ở nơi nào bất động đạn, nước mắt thủy lại rầm lạp càng dừng càng nhiều. Gia gia thấy nàng

nước mắt bay tứ tung quá đáng thương, nhin không được mở miệng nêu lên nói: “Phía đông điền lý loại nhất mảnh nhỏ rau thơm thôi.”

Bà nội lại hung tợn trừng đi liếc mắt một cái, kêu gia gia chớ có lên tiếng. Nói: “Tiểu hài tử không thể quán! Ta xem nàng là dói chết vẫn là như thế nào.”

Nàng oán hận trừng bà nội, nhảy xuống ghế sẽ mở cửa, là tính chính mình đi điền lý trích đi.

Bà nội lại sâu kín đến thượng một câu: “Phía sau điền lý đều là xà úc.”

Quả nhiên, Cổ Kha thủ đứng ở môn bắt tay thượng bất động, trong nhà nhân cũng biết nàng cái gì còn không sợ cũng chỉ sợ răn sợ lợi hại, xa xa thấy hà diện thượng ở bơi lội con răn nhỏ đều đã sợ phải gọi gọi.

Lần này được, một bên bụng thăm thì kêu, một bên rau thơm điền lý có xà. Nếu cái hiểu được biến báo xấu lắm tiểu hài tử, lúc này khẳng định liền nhuyển xuống dưới đi ăn hồn đồn. Nhưng Cổ Kha cũng cái thông minh không hiểu biến báo tiểu hài tử, một khi cường đứng lên lợi hại thật sự, lúc trước nói ra đi trong lời nói đồng bát đi ra ngoài thủy, lúc này nếu điếm nghiêm mặt trở về ăn hồn đồn nhất định bị bà nội cười tử, đây là nàng kiên quyết không nguyên ý. Trong bụng lại thật sự cơ hoảng, nước mắt thủy còn tại lạch cách lạch cách điệu, hung ác tâm, ninh mở cửa bắt tay ra cửa. Nương trong phòng truyền ra ánh sáng nhạt đi đến loại có nhất mảnh nhỏ rau thơm điền bên cạnh, do dự một lát, vẫn là chiến run rẩy ngồi xổm xuống thân, một tay tìm kiếm chuẩn bị nắm bỏ chạy. Ai ngờ này một trảo giống như thực bắt đến cái gì vật còn sống, cả kinh nàng cả người hồn phi phách tán, đi đứng không xong đặt mông ngã ngồi xuống dưới, lặng im hai giây sau, “Xà... Xà...” Bạo phát, thậm thống tiếng khóc nháy mắt vang vọng toàn bộ thôn. Chỉ chốc lát sau, không riêng gia gia bà nội chạy lại đây, Đại Tề cùng hần gia bà nội cũng nhất tịnh đứng ở Cổ Kha bên cạnh.

Gia gia một phen kéo ngồi dưới đất nàng, giúp nàng chụp đi quần thượng dính bùn một bên vội la lên: “Người đứa nhỏ này đây là như thế nào, làm sao đến xà, không có xà không có xà...” Nói xong thẳng trừng bà nội, quá nàng sợ hãi đứa nhỏ.

Kia cả kinh thật đúng là không phải là nhỏ, nàng run run thân thể khóc cái không ngừng, khuyên như thế nào cũng khuyên không được, ai nói cũng không nghe. Sau lại Đại Tề không biết khi nào thì rút rau thơm tẩy hảo vỡ vụn sái tiến canh lý, đoan đi cấp nàng, nàng tiếp nhận hưởng miệng bái hồn đồn thời điểm còn tại đồ bùng ánh mắt ghen ngào không chỉ.

Hồi lâu về sau, này đương nhiên là bị gia gia bà nội Đại Tề bọn họ trở thành chê cười mà nói, Cổ Kha hỏi tưởng đứng lên tuy rằng cũng hiểu được có điểm buồn cười, lại vẫn không khỏi lòng còn sợ hãi.

12. Chương 11

Chuyện xưa nói xong, chỉ thấy phương Á Đức trừng mắt ánh mắt xem xét đã muốn thượng bàn nóng hỏi hồn đồn, về mặt không thể tin về mặt.

“Về thông cùng rau thơm, nguyên lai còn có như vậy..... Ách... Kinh tâm động phách chuyện xưa...” Hần ngẩng đầu nhìn xem Cổ Kha, lập tức hướng trong điếm kêu to: “Lão bản nương, cho ta thêm điểm rau thơm đến.”

Lão bản nương lập mã lấy đến một cái đĩa tử rau thơm buông.

Phương Á Đức nắm lên vài miếng rau thơm sái tiến chính mình canh trong bát, nâng lên đến tiến đến cái mũi biên dùng sức nghe nghe, sau đó chuyển hướng Cổ Kha nghiêm trang nói: “Thật sự rất thơm!”

“Ha ha ha ha...” Quả nhiên lập tức mà đến là một trận bùng nổ thức cười to, người này cũng đem bi kịch trở thành hài kịch tới nghe.

Cổ Kha bạch đi liếc mắt một cái: “Đem chính mình khoái hoạt thành lập ở người khác thống khổ phía trên! Người liền cười đi người!”

Mà lúc này đối diện Lục Vĩ Tề không có cười nữa, xuyên thấu qua hơi hổi sương mù có thể nhìn đến hân vọng tới được ánh mắt, chỉ nghe hân ngữ điệu ôn hòa nói câu: “Thực sự như vậy hương?”

“Cũng không phải là sao.” Cổ Kha vui đầu uống một ngụm canh, trả lời.

.

Đêm càng sâu, nhưng thành thị đêm cũng không biến càng thêm thâm hắc. Hai bên đường đại điểm tiểu điểm phía trên đèn nê ông, chiếu bài trắng đêm lóe ra các màu vàng sáng, làm cho này thời điểm còn nhân chuyện gì ở trên đường vắng vẻ đi tới nhân xu đậm một ít ám ảnh, có lẽ còn mang đến một ít lãng mạn.

Ba người ăn xong hân đồn, Lục Vĩ Tề vén màn, sau song song hướng lộ khẩu đi đến, ở ven đường dừng lại.

Phương Á Đức hướng một cái phương hướng chỉ chỉ, đối Cổ Kha nói: “Tiểu kha, nhà của ta ở bên kia không xa, ta bình thường đi đường đến không lái xe, người theo ta đi qua, ta lái xe đưa người.”

Cổ Kha còn chưa cùng nói cái gì, Lục Vĩ Tề dẫn đầu mở miệng: “Không cần như vậy phiền toái, hai chúng ta tiện đường ta đưa nàng trở về.”

Cổ Kha gật đầu. Quả thật như thế, hai người đại học cách không xa, nàng thuê phòng ở liền lân lượt M đại. Lục Vĩ Tề thường thường cần như vậy vẫn trở về, hẳn là không phải trụ ký túc xá, đại khái cũng là ở trường học bên cạnh thuê phòng ở trụ.

Phương Á Đức đi rồi, Cổ Kha cùng Lục Vĩ Tề song song đứng ở đèn đường hạ đẳng xe. Trống trải đường cái thượng ngẫu có chiếc xe quên quá khứ, ở không nghe thấy tiếng người ban đêm phát ra tiếng vang thật sự đại kinh người.

Nhất thời không nói chuyện. Chiếc xe sử qua đi ngã tư đường càng hiển yên tĩnh. Cổ Kha tìm hiểu thân tả hữu nhìn xung quanh, xem hay không có xe taxi sử đến. Đổ không phải sốt ruột về nhà, chỉ vì như vậy có thể khiến nàng bao nhiêu có vẻ bận rộn một ít, cũng sử này bao phủ ở hai người trong lúc đó trầm mặc không đến mức rất xấu hổ. Chính nhìn xung quanh hết sức, cánh tay lại bị nhất chỉ có lực tay cầm trụ, lực đạo không lớn, nhưng đủ để khiến cho nàng lui trở lại đường cái nha tử đi lên.

“Lập tức có xe đến, xe taxi hội trải qua nơi này đi phụ cận quán bar xếp hàng đón khách.” Lục Vĩ Tề nói.

“Nga... Hảo.” Cổ Kha gật đầu, thành thành thật thật đứng ở một bên chờ đợi, không hề tham đầu tham não.

Quả nhiên không ra trong chốc lát một chiếc xe trống sử đến. Hai người lên xe song song ở phía sau tòa ngồi vào chỗ của mình, phân biệt báo cho biết địa điểm, xe bay nhanh sử cách.

Đêm khuya lý ngủ say M thành là một khác phiên cảnh trí. Chiếc xe ở thông suốt ngã tư đường thượng đi qua, chỉ tại gặp được đèn đỏ khi từ từ dừng lại, ngoài cửa sổ nhất trùng trùng cao thấp đại hạ tiểu lâu ở trước mắt nhất nhất xẹt qua, nguyên bản ánh mặt trời hạ ngang ngược thép thủy nê, thủy tinh tòa thành ở nhu hòa ánh trắng lý cũng đều trầm tĩnh xuống dưới. Hơi lạnh gió đêm xuyên qua bán khai cửa kính xe xuy phát ở trên mặt phát thượng, khiến người trong lòng cũng trở nên dị thường mềm mại.

Cổ Kha hơi hơi nghiêng đầu nhìn bên cạnh người Lục Vĩ Tề. Hân tầm mắt hướng ngoài cửa sổ kinh ngạc xuất thần, thẳng thẩn mũi ở lúc sáng lúc tối quang ảnh lý hiện ra tinh điều tế khác bàn đường cong, gắt gao mân môi cùng kiên nghị cảm tổng giống ở cổ chấp cự tuyệt cái gì. Vẫn nhìn ngoài cửa sổ ánh mắt giấu ở đen đặc lông mi ám ảnh lý, người không thể nhìn ra tâm tư của hân cùng hi vọng ái ố.

Gió nhẹ gợi lên gạch tế tóc đen, quần áo cổ áo, hân lược lược mị hí mắt tình.

Cổ Kha lại đột nhiên cảm thấy một trận không có tới từ đau đớn, trong lòng khẩu, ở tâm trí. Nàng khủng hoảng khắp dừng tay chỉ muốn xác nhận cảm nhận sâu sắc tồn tại. Này có lẽ đồng thường lui tới giống nhau lại là một cái ở ban đêm khiến nàng đột nhiên bừng tỉnh mộng, bất quá là thay đổi một cái cảnh tượng, thay đổi một cái tuổi. Nàng không chỉ một lần đã làm xấp xỉ mộng, đó là bất cứ tuổi bộ dáng hai người, song song ngồi ở tình không hạ bờ ruộng thượng, hân đang nói cái gì, mà nàng còn thật sự nghe, đối với hân bật cười hoặc tức giận...

Móng tay hung hăng lăm vào da thịt, bén nhọn đau đớn truyền đến, nàng thật sâu hấp khí, xác nhận sự thật chân thật tính – đây là rõ ràng thế giới, giờ phút này có người ngồi ở thân thể của nàng sườn, thân thủ nhưng đứng. Mà này nhân đúng là 21 tuổi Đại Tề.

Cảm giác được tầm mắt, Cổ Kha quay đầu, chống lại Lục Vĩ Tề nhìn qua ánh mắt.

“Người có khỏe không?” Hấn nói.

“Nga, tốt lắm a.” Nàng bứt lên mồm mép, cười đến miễn cưỡng.

“Một người trọ ở trường ngoại?” Hấn hỏi.

“Àn, có vẻ tự do một chút. Người cũng là đi?”

“Àn, thời gian thượng không cho phép trụ trường học ký túc xá.”

“Là người ba gọi người trở về sao?” Cổ Kha nhin không được hỏi.

Lục Vĩ Tề dời tầm mắt vọng ngoài cửa sổ, trầm mặc một lát, cúi đầu mở miệng: “Cùng hấn không quan hệ.”

“Vậy người trở về mẹ người không quan hệ sao?” Cổ Kha truy vấn, nàng thật sự tưởng biết nhiều hơn một ít chuyện của hấn.

“Nàng có của nàng cuộc sống, ta có của ta. Đây là ta quyết định của chính mình.” Hấn vẫn nhìn ngoài cửa sổ, nhưng cũng không lảng tránh nàng phao đến cực tự nhân vấn đề.

“Ở bên ngoài cuộc sống quá quán sao? Vất vả sao?”

Hấn rốt cục thay đổi đầu đến, nhìn Cổ Kha hơi hơi nhíu mi: “Không sao cả vất vả không vất vả, ngày ở nơi nào đều là giống nhau quá.”

“Nhưng là người đã trở lại ba mẹ trợ cấp của người cuộc sống sao? Luôn làm công đến như vậy vẫn mệt chết đi đi.” Nàng rõ ràng ở hấn ánh mắt gian thấy được che dấu không đi mỗi mệt.

Lục Vĩ Tề mân thần cũng không lập tức trả lời, lại đột nhiên cúi người lại đây, một tay nắm Cổ Kha cầm, sử hoảng sợ nàng tránh cũng không thể tránh, chỉ có thể thẳng tắp nhìn chăm chú hấn gần trong gang tấc ánh mắt, kia nguyên bản ôn hòa ánh mắt đột nhiên trở nên sắc bén, vọng đi vào khi giống muốn đem ai đau đớn. Cổ Kha bản năng hướng sau rút lui cổ, lại bị cầm thượng ngón tay kiềm chế trụ không thể động đậy.

“Cảm thấy ta đáng thương thật không?” Hấn nói chuyện, thanh âm trở nên ám ách.

“Không... Không phải...” Nàng phản xạ có điều kiện bàn phủ nhận, “Ta chỉ là, không rõ...”

Hấn hừ lạnh, buông ra thủ dựa vào hồi lưng ghé dựa: “Bọn họ là bọn hấn, ta là ta. Ta như thế nào cuộc sống cùng bọn họ không quan hệ, cũng không nhu bọn họ giúp.”

Nàng trầm mặc, nếu không có thể hỏi đi xuống.

Ô tô ở khoan phải gọi nhân bắt an đường cái thượng bay nhanh, ngoài cửa sổ tiếng gió vù vù rung động.

Không lâu, xe taxi ở nhất đồng nơi ở lâu tiền dừng lại. Xuống xe hết sức, Cổ Kha mới lại tiếp đón: “Cám ơn. Đại Tề người trở về cẩn thận một chút.”

Lục Vĩ Tề khước miệng giật giật, ừ một tiếng, nhìn Cổ Kha xuống xe đi vào nhà trọ lâu đại môn nội.

Cửa sắt quan thượng, Cổ Kha xoay người xuyên thấu qua trên cửa hàng rào nhìn ra đi, xe chậm rãi thay đổi phương hướng, sử hướng đại lộ, biến mất ở xa xa trong bóng đêm.

Cổ Kha dựa vào cửa sắt thở dài một ngụm dài khí...

Vì cái gì hội như vậy đâu? Ngay cả nói đều không thể hảo hảo nói.

Ban đêm, nàng trần trọc khó có thể đi vào giấc ngủ. Buồn ngủ ánh mắt toan sắp khó nhin, khả trong óc đèn đuốc không chịu tắt.

Thật lâu thật lâu trước kia...

Nàng luôn nghĩ thật lâu thật lâu trước kia, hết thấy cũng không là như vậy.

13. Chương 12

Thật lâu thật lâu trước kia, của nàng đại bộ phận trí nhớ hình ảnh trung tổng không thể thiếu một cái khác nho nhỏ thân ảnh, thì phải là Đại Tề.

Có lẽ là bởi vì cận lân quan hệ, theo có trí nhớ khởi Cổ Kha bên người liền vẫn như bóng với hình Đại Tề. Hoặc là nói, Đại Tề bên người vĩnh viễn đi theo Cổ Kha. Cùng nhau ngoạn bùn, cùng nhau tróc con giun, cùng nhau điều tôm hùm, cùng tiến lên học, cùng nhau hạ học. Hàng xóm đại nhân nhóm hay nói giỡn:“Định oa nhi hôn đi.” Cổ Kha tuy rằng không quá hiểu được cái gì là oa nhi thân, nhưng xem đại nhân nhóm cười xấu xa mặt, đoán hẳn là không phải cái gì chuyện tốt, trở về miệng:“Người mới oa nhi thân, người mới oa nhi thân.”

Khi đó ngày đơn thuần gần như trong suốt. Khoái hoạt thời điểm luôn quá nhiều cho bất khoái nhạc. Cho dù làm sai sự bị phạt cũng là khoái hoạt , bởi vì không phải một mình một người. Tựa như vừa thượng tiểu học khi, Cổ Kha sáng sớm khởi không được giường, đến trường liền thường thường muộn, mà Đại Tề mỗi ngày sáng sớm lại luôn lưng tiểu túi sách, mặc chỉnh tề đi vào nhà nàng, ở một bên tiểu băng ghế ngồi chờ Cổ Kha chậm quá ăn xong điểm tâm, hai người tái một trước một sau đi đường đến trường đi. Đến trường học hai người liền cùng nhau ai lão sư phát biểu, sau đó một đạo theo đạo bên ngoài mặt hướng vách tường trạm thượng bán giờ. Cái loại này thời điểm Đại Tề hội cúi đầu râu rĩ nói:“Tiểu kha, ngày mai sớm một chút khởi đi.” Cổ Kha đáp:“Tốt.”

Nhưng mà đến ngày mai, hai người bọn họ vẫn đang đứng ở chỗ này, tiến hành đồng dạng đối thoại.

Tan học trên đường, bọn họ hội trải qua lão Chu gia tạp hoá phố, Cổ Kha có tiền không có tiền đều phải đi thăm. Cổ Kha tiêu vật tiền bình thường đều là gia gia lưng keo kiệt bà nội cấp , nhưng mà nàng thường thường ở lấy đến tiền đầu một ngày liền toàn bộ nộp lên trên đi tạp hoá phố, kế tiếp ngày, sẽ tạp hoá phố chu bà bà xa trưởng cấp nàng cây mơ, kẹo. Cổ Kha rất lớn phương, mặc dù là xa đến đồ ăn vật cũng không một mình hưởng dụng, bên người có ai liền đều phân ra đi một ít.

Trưởng xa nhiều lắm , chu bà bà bỏ chạy đi gia gia bà nội chỗ thảo tiền, còn tiền bà nội khí đỏ cổ, đợi cho thấy miệng lý còn hàm chứa cây mơ Cổ Kha, linh lại đây liền một trận hảo đánh,“Vô pháp vô thiên , gọi người xa trưởng, nhìn người còn dám không dám đi xa trưởng...” Bà nội xuống tay không nhẹ, đánh cho nàng mộng nở hoa hỏa thiêu hỏa liệu đau. Miệng hé ra oa oa khóc lớn, cây mơ mang theo nước mắt thủy cùng nước miếng ngã nhào đến thượng. Kia thể lương tiếng khóc sợ là toàn bộ thôn đều có thể nghe được. Đại Tề cũng nghe đến, nho nhỏ thân ảnh xa xa đứng ở ốc giác vọng đi qua, không dám tới gần, trong tay nắm cây mơ nắm quá chặt chẽ .

Vài ngày qua đi, Cổ Kha tốt lắm vết sẹo đã quên đau, sôi nổi lại đi vào chu bà bà tạp hoá phố.

“Ta muốn xa trưởng.” Cổ Kha ngưỡng đầu đối chu bà bà nói.

Không đợi chu bà bà trả lời, Đại Tề lại néo Cổ Kha túi sách đem nàng bắt được cửa hàng.

“Không có tiền còn ăn đồ ăn vật!” Đại Tề sinh khí trừng Cổ Kha.

“Ta muốn xa trưởng.” Cổ Kha đứng lý hợp tình trường hồi Đại Tề.

“Không chuẩn người xa trưởng.” Đại Tề buông ra của nàng túi sách, sửa trảo cánh tay của nàng, kéo nàng liền hướng gia phương hướng đi.

Cổ Kha giãy dụa, ý đồ thoát khỏi kiềm chế, nhưng mà khí lực không địch lại Đại Tề vẫn là bị kéo đi, tức giận đến nàng khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng.

“Người buông, người bại hoại, gọi người lập ta gọi là người lập ta, người buông tay nha...”

Cổ Kha gãy không ra, đối Đại Tề quyền đâm cước đá, Đại Tề ăn đau, nắm thủ không tự chủ được tăng thêm lực đạo, lạp xả trong lúc đó lộng đau Cổ Kha. Oa một tiếng, tức giận không chịu nổi Cổ Kha khóc lớn lên, chân mềm nhũn lui tít ngồi dưới đất gào khóc mớ.

Đại Tề thấy thế hoảng tay chân, xoay người lại lạp lại bị thượng nhân hung hăng mở ra. Miệng hấn thần mấp máy nói chút cái gì cũng đều bị vang dội tiếng khóc cái quá.

Đại Tề yên lặng đứng ở một bên chờ đợi Cổ Kha khóc hoàn, khả tả chờ hữu chờ không thấy có đình chỉ dấu hiệu. Chỉ một lúc sau, chỉ thấy Đại Tề chạy đi tránh ra. Dắt yết hầu gào khóc Cổ Kha thấy hấn thế nhưng không thể chính mình xoay người đi rồi, tức giận đến nhất thời đã quên khóc, ngừng hai giây phục hồi tinh thần lại, thương tâm buồn bực càng sâu, lấy càng phát ra vang dội âm điệu khóc rống lên.

Thủ càng không ngừng mặt nước mắt, toàn bộ bàn tay mu bàn tay đều bị dính thấp. Hai mắt đầm lệ sương mù hết sức, Cổ Kha giống như nhìn đến một đôi tay, mặt trên đôi kẹo cùng cây mơ. Nàng đình chỉ khóc, vội vàng lau hai thanh nước mắt thủy ngẩng đầu nhìn đi, đó là Đại Tề, nguyên lai hấn vừa rồi tránh ra phải đi mua đồ ăn vặt. Cổ Kha hoang mang.

“Nhưng là... Nhưng là, người chưa bao giờ mua đồ ăn vặt a, Đại Tề.” Dày đặc giọng mũi lý vu mang theo khóc nức nở.

“Người vẫn khóc...” Đại Tề mày nhiều nếp nhăn nói.

“Nhưng là của người tiêu vặt tiền dùng điếu, mua không được tiểu thư yêu.”

“Ân, tháng sau tái toàn.”

Tiểu cô nương nhất lẩn lờng lốc theo thượng đứng lên, trào quá đồ ăn vặt nín khóc mỉm cười, răng nanh không công, khuôn mặt hồng hồng, cười đến như tháng tư lý cảnh xuân.

Nam hài nhi thấy, nhiều nếp nhăn lông mi giãn ra mở ra, khoe miệng chậm rãi gợn lên, mỉm cười liên tràn ngập khoe mắt đuôi lông mày.

.

Đại Tề toàn đủ tiền mua tiểu thư thời điểm, Cổ Kha cũng sẽ rất khoái nhạc. Bởi vì Đại Tề xem xong rồi tiểu thư, sẽ cùng nàng giảng trong sách chuyện xưa.

Hạ đêm thừa lương thời điểm, Cổ Kha liền bàn tiểu băng ghế chạy tới Đại Tề gia cửa, cùng Đại Tề cùng nhau ngồi ở nhang muỗi giữ, một bên dùng cây quạt quạt phong, một bên yếu Đại Tề nói chuyện xưa.

Đại Tề nói, từ trước có cái thư sinh, thư sinh chính là đọc sách đại nam sinh, mỗi ngày đọc sách đến nửa đêm. Hấn trước gia môn có khẩu tỉnh, tựa như kia khẩu tỉnh, Đại Tề chỉ hướng cách bọn họ cách đó không xa tỉnh nói, kia tỉnh lý mỗi đến ban đêm sẽ có một cỗ yên toát ra đến, hóa thành một người.

“Đại Tề, ta với người đối vị tử.” Lúc này Cổ Kha sẽ cầu Đại Tề đổi đến cách tỉnh hơi gần kia một bên đi.

Thay đổi vị trí tiếp tục nói, người kia rút lui đi đường, theo bên cạnh giếng một đường lui lại đây, một mực thối lui đến thư sinh gia cửa, cũng không gõ cửa, liền theo môn phùng lý đi vào.

Cổ Kha nâng nâng mông, đem băng ghế hướng Đại Tề bên người dời đi một tấc.

Thư sinh gặp có nhân vào nhà, liền hỏi, cô nương là người phương nào. Người kia cũng không xoay người, tiếp tục đưa lưng về phía thư sinh nói, ta là của người hàng xóm.

Cổ Kha lại nâng nâng mông, đem băng ghế dựa vào thượng Đại Tề băng ghế.

Thư sinh yếu người nọ xoay người lại nói muốn nhìn xem của nàng mặt. Người nọ trả lời nói, không nên xoay người, của ta mặt người đã muốn thấy được. Đại Tề vỗ vỗ Cổ Kha, Cổ Kha xoay quá đi, liếc mắt một cái nhìn đến Đại Tề đem cái tối om cái ót đối với nàng, nói:“Tựa như như vậy.”

“A

~!!!” Cổ Kha theo băng ghế thượng nhảy đánh đứng lên, một đường thét chói tai tiến lên trở về nhà. Băng ghế cũng không cần.

Trở lại gia gia bà nội bên cạnh, kinh hồn chưa định, hướng về phía Đại Tề gia phương hướng kêu to: “Thối Đại Tề, thối tử Đại Tề, phá hư tiểu hài tử Đại Tề.....”

.

Tiểu trong sách không đơn giản có quỷ chuyện xưa, còn có này hẳn chẳng phải dọa người chuyện xưa, Đại Tề cũng sẽ nói cho Cổ Kha nghe.

Ngày mùa thời điểm, tiểu bằng hữu nhóm tan học về nhà sau đều phải bang trong nhà làm việc nhà nông. Khi đó vừa thu gặt hoàn lúa thoát lạp, điền lý nơi nơi là một đồng đôi đạo thảo, bọn họ liền hỗ trợ nhặt lên đến giao khởi cấp đại nhân đang một chỗ xếp thành đồng cỏ khô. Cổ Kha thật cao hứng làm này sống, nàng đồng hàng xóm gia oa nhi nhóm cùng nhau khuôn vác đạo thảo, dùng đạo thảo đôi khởi các loại hình dạng, đập ra các loại huyết động. Bọn họ sắm vai quỷ đến đây, đồng trốn tây lủi, sau đó phát ra chói tai thét chói tai gục địch nhân...

Ngoan mệt mỗi liên nằm ở đạo thảo đôi thượng, xem dần dần đêm đen đến thiên không, sao dăng lên. Lúc này, Đại Tề sẽ nói có vẻ xinh đẹp chuyện xưa.

Hắn chỉ vào thiên không, nói hoành ở bầu trời đêm lý cái kia khoan khoan màu ngân bạch dây lưng, tên là ngân hà. Ngân hà hai bên ở một người nam nhân cùng một nữ nhân. Bọn họ giống ba ba mẹ mẹ như vậy là vợ chồng, nhưng là bọn họ không thể ở cùng một chỗ.

“Vì cái gì đâu?” Cổ Kha hỏi.

Bởi vì lão thiên gia không được bọn họ cùng một chỗ, Đại Tề nói. Kia trên sông không có kiều, bọn họ cũng không có thuyền có thể qua sông. Bọn họ chỉ có thể ở hà bên này nhìn kia một bên, yên lặng tưởng niệm đối phương.

“Thật đáng thương, ta cũng tưởng mẹ mẹ.” Cổ Kha thường xuyên tưởng niệm xa ở trong thành mẹ mẹ, lúc này lại bắt đầu tưởng niệm thượng .

Hàng năm 7 nguyệt 7 hào, sẽ có rất nhiều chim khách bay tới ở ngân hà mặt trên cái khởi một tòa kiều, đà bọn họ đến hà trung gian, bọn họ có thể ở nơi nào gặp mặt .

Đại Tề nói xong khoe miệng loan loan, đen thùi trong ánh mắt có điểm điểm tinh quang.

“Chim khách nếu có thể đà ta đi gặp mẹ mẹ thật tốt nha.” Cổ Kha thở dài.

Đại Tề quay đầu nhìn Cổ Kha, thật dài lông mi khê nhúc nhích, liếm đi trong mắt lờ lờ ánh sáng.

“Mẹ mẹ có thể cho ta thiệt nhiều tiêu vật tiền, có tiêu vật tiền sẽ không cho chịu, không cho chịu bà nội sẽ không đánh ta .”

Đại Tề khoe miệng xuất hiện nho nhỏ co rút, hẳn mày trở nên nhiều nếp nhăn, ánh mắt khấp thượng bề quá chặt chẽ .

Kỳ thật, hắn rất muốn đem lỗ tai cũng nhắm lại.

.

Sau lại, mọi người chậm rãi trưởng thành. Đại Tề nhìn rất nhiều tiểu thư, cũng yêu chính mình viết sáng tác văn, viết viết nhặt kí. Có một ngày, Đại Tề viết một phong thư dài.

Đây là thu ý dần dần dày thời tiết, đang lúc hoàng hôn. Tây thùỵ Lạc Nhật đem vàng óng ánh ánh chiều tà rơi ở nóc nhà mái ngói thượng, cỏ tranh thượng, ốc giữ trên cây, hoàng chanh chanh hiệp thượng, thâm tông sắc nề thượng, tan học trên đường Cổ Kha cùng Đại Tề trên người...

Bọn họ cách trường học, đi qua thật dài bờ ruộng, đi qua nho nhỏ một mảnh rừng trúc, đằng trước là một cái róc rách chảy thủy sông nhỏ, Cổ Kha dự bị thượng kiều qua sông, phát hiện Đại Tề lại không ở bên cạnh người. Hắn đi được tha kéo dài lạp, Cổ Kha nhu thường thường dừng lại chờ đợi Đại Tề vượt qua.

Đại Tề có vẻ tâm sự thật mạnh, hắn vừa đi vừa dùng chân đá thượng lá rụng, sần sật rung động.

“Đại Tề, người nếu không nhanh lên thiên liền đen.” Cổ Kha trừng hướng phía sau bộ dạng phục tùng thùy mắt thiếu niên. Hôm nay hấn rất kỳ quái!

Ai ngờ nghe nàng như vậy nhất kêu gọi, thiếu niên ngược lại dừng lại cước bộ không đi, nâng lên ánh mắt thẳng lẳng lẳng hướng nàng nhìn lại, không nói một lời giống như ngẩn người giống như nằm mơ.

Ít khi, hấn bắt đầu vai túi sách, theo bên trong lấy ra một cái màu trắng phong thư đến.

“Người lại đây.” Hấn nói.

Cổ Kha đi đến hai bước đi vào thiếu niên trước người:“Để làm chi? Đại Tề.”

“Cho người này, trở về tái mở ra xem. Nhớ rõ yếu một người xem.”

“Đây là cái gì?”

“Đây là...” Đại Tề mân miệng, trầm mặc một lát, tiện đà nói:“Chích cho người xem bí mật.”

Thật dài lông mi thượng ở Lạc Nhật ánh chiều tà trung nhiễm thượng thân nhiên màu vàng, mà kia nghiêm trang vẻ mặt khiến người xem nhẹ trước mắt này trương trắng nõn trên mặt, không biết khi nào nổi lên đỏ ửng.

“Ngày mai... Ngày mai người tái nói cho ta biết.” Cuối cùng hấn nói.

.

Nhưng là đến ngày mai, Cổ Kha lại đối Đại Tề tị chi e sợ cho không kịp, ngay cả nói cũng không nguyện ý cùng hấn nói.

Mà kia phong chữ viết tinh tế xinh đẹp tuyệt trần, không biết viết bao nhiêu lần thư cũng bị hủy chỉ nhất cự, tựa như chưa bao giờ từng tồn tại quá.

Tựa như Cổ Kha cùng Đại Tề chưa từng có cùng tiến lên học hạ học, cùng nhau diện bích tư quá, cùng nhau xem sao nói chuyện xưa quá...

Tín trung bí mật ở Cổ Kha trong đầu bạo tạc, tạc nàng không biết làm sao, cũng tạc đi nàng cùng Đại Tề trong lúc đó từng kia phân đơn thuần nhất thân mật.

Đúng vậy, đó là một phong Đại Tề viết cấp Cổ Kha tình thư. Năm ấy, bọn họ 12 tuổi.

.

Đại Tề đi rồi, tái không có người nói chuyện xưa cấp nàng nghe xong.12 năm qua lần đầu, Cổ Kha cảm thấy một loại chưa bao giờ từng có cảm thụ, kia khiến nàng ở một người thái quá đầy đất lá rụng ‘Sàn sạt’ đi tới thời điểm, mũi lên men, hốc mắt phạm hồng, muốn khóc lại không biết vì cái gì yếu khóc.

Theo lý thuyết là nàng trước không thái người ta, hiện tại người ta đi rồi, đi rồi mới tốt đâu! Nhưng là lưng túi sách đi ở trên đường thời điểm, nàng luôn đã quên Đại Tề đã muốn rời đi chuyện thật, tổng yếu đợi cho thói quen tính tiền cổ sau vọng tìm kiếm không đến cái kia thân ảnh khi mới nhớ lại – hấn đã muốn đi rồi, bỏ xuống nàng cùng này hấn tiểu đồng bọn đi thành phố lớn lý quá rất sống.

Ngay cả tái kiến cũng không nói một tiếng.

Nghĩ vậy cái, trong đầu liền nặng nề, trong cổ họng giống bị cái gì vậy đồ. Nàng chán ghét loại này cảm thụ, phi thường chán ghét. Vì thế nàng không khỏi nhanh hơn cước bộ, dần dần lại nhỏ chạy đứng lên, càng chạy càng nhanh, càng chạy càng nhanh, dưới chân tốc độ theo không kịp của nàng cấp bách, liên tiếp lão đảo suýt nữa ngã sắp xuống.

Muốn tới thật lâu sau nàng mới hiểu được, khi đó nàng thở hổn hển đỏ bừng nghiêm mặt điên cuồng bồn chạy khi muốn sứt điệp bất khoái cảm, đại nhân nhóm xưng là, cô độc.

14. Chương 13

Cuối tuần lục buổi tối, quán bar lý nhân so với cuối tuần tứ hơn gần gấp đôi. Trên đài dàn nhạc cùng chu tứ xuất hiện đội hình có chút khác nhau. Quả nhiên lời dạo đầu tự giới thiệu thảo luận ra dàn nhạc tên cùng thượng một hồi nghe được bất đồng. Bất quá phương Á Đức vẫn là trong đó nhất viên, hẳn đại khái thuộc loại hai cái dàn nhạc.

Cổ Kha đang cầm hồng trà lui ở một chỗ góc sáng sửa, còn thật sự nghe trên đài diễn tấu, cũng có khi đi một chút thần dùng tầm mắt tìm kiếm Hắc y nhân Lục Vĩ Tề.

Lục Vĩ Tề mang quá, một khắc càng không ngừng xuyên qua ở trong đám người hoặc điểm đàn hoặc đưa rượu thủy, còn muốn tồn cùng giữ chặt hẳn khách nhân bắt chuyện ứng đối, mà hẳn trên mặt thủy chung chưa lộ nửa điểm không kiên nhẫn, động tác bộ pháp mau lẹ tao nhã, thông dong có tự.

Cổ Kha cảm thấy bội phục, nếu là nàng chỉ sợ làm không đến này đó.

Mà giờ phút này ánh mắt theo một thân hắc y Lục Vĩ Tề đảo quanh nhân cũng không chỉ Cổ Kha. Cách nàng vài bước xa tiểu bên cạnh bàn, hai cái sinh viên bộ dáng nữ sinh cũng nhìn không chuyển mắt theo dõi hẳn xem cái không để yên. Trong đó một cái tóc quăn cô nương mặt mày thanh tú, có lẽ là để đến quán bar nàng đem môi đỏ thành đỏ như máu, này khiến nàng thoát nhìn bao nhiêu diêm dúa một ít. Đúng là nàng, si ngốc vọng đi qua ánh mắt không e dè. Thường thường cùng bên cạnh con gái nói cái gì đó, trong chốc lát mân khởi miệng cười, trong chốc lát lại phát tiết dường như từng ngum từng ngum uống rượu.

Trên đài dàn nhạc trung tràng nghỉ ngơi khi, quán bar lý tán đi một nhóm người, địa phương thoáng có chút không gian, bồi bàn mới một lát không rảnh đứng ở một bên hơi chỉ nghỉ ngơi. Một cái con gái đi hướng Lục Vĩ Tề, ngẩng đầu cùng hắn nói gì đó, hai người song song hướng hé ra cái bàn đi đến. Kia trên bàn tóc quăn con gái đầu chằm song chường giống như ở tiểu khế. Lục Vĩ Tề đứng ở bên cạnh bàn không nói, dẫn hắn đi qua con gái đẩy thoi của nàng bằng hữu.

Tóc quăn con gái ngẩng đầu, nhìn đến Lục Vĩ Tề liền liệt khai môi đỏ mọng tươi sáng cười, tiếp theo ngăn giọng kéo trường âm nói:“Lục Vĩ Tề, người như thế nào ở chỗ này, đây là chỗ nào a?”

Con gái mọi nơi nhìn xung quanh, lại quay đầu nhìn hắn:“Người muốn hay không như vậy a, vì cái gì người đối với những người đó cười đến tốt như vậy, đối ta sẽ không cười? Ta làm sao không tốt làm sao so với bọn hắn kém?” Vừa nói vừa đem cổ sức giơ lên thủ hướng chung quanh chỉ chỉ trở trở.

Lục Vĩ Tề đem tay nàng ấn hạ:“Người uống say, trở về đi.”

Con gái lại trống bối giống như lắc đầu:“Ta không! Người nói người vì cái gì không để ý tới ta? Ân? Ta điểm nào nhất so ra kém cái kia đồ lồn ? Ta là người cùng lớp đồng học thôi, làm gì thiên xá cận cầu viễn yêu cái kia nữ nhân?”

Đôi hồng hồng như là tùy thời hội khóc đi ra, cổ họng lại sớm ách ,“Bởi vì nàng là M đại tá hoa? Vẫn là... Vẫn là làm cái cái gì lặn dàn nhạc chủ xướng? Ha ha ha, hảo hảo cười..... Hảo... Hảo...” Con gái hung hăng gạt đầu,“Người nguyên lai thích này ngoạn nghệ nhi a, ta ngày mai liền tổ dàn nhạc thôi, có gì đặc biệt hơn người không phải mấy nam nhân thôi, nàng đồ lồn khiến cho định ta cũng khiến cho định. Ha ha ha..... Kia mấy nam nhân đều cùng nàng muốn làm qua đi, không có ngon ngọt ai bình tĩnh vì nàng diễn này lặn khúc. Lục Vĩ Tề, người như thế nào yêu cái loại này nữ nhân, người có điểm thưởng thức...”

Con gái càng nói càng khẩu vô ngăn cản, giọng cũng càng xả càng lớn, dẫn tới gần chỗ không ít khách nhân hồi đầu quan vọng, con gái bằng hữu liều mạng xả nàng cũng không tế cho sự.

“Phiền đã chết.” Say rượu con gái chụp khai tay nàng, lắc lắc lắc lắc đứng lên muốn đi cầm Lục Vĩ Tề cánh tay, cũng không liêu đi đứng mềm nhũn cả người nằm úp sấp đến thượng, ngay tại thượng ô ô khóc đứng lên. Bằng hữu gấp đến độ sắc mặt đỏ bừng, cuống quýt ngồi xổm xuống đi phù nàng, rồi sau đó giả cũng đã túy thành một bãi rỉ ra như thế nào cũng phù không dậy nổi thân.

Lục Vĩ Tề mày mặt nhẵn thành bết tắc, trong ánh mắt ngọn lửa làm cho ngồi xổm thượng dự bị hướng hẳn cầu cứu con gái hoảng cúi đầu.

Say rượu con gái còn tại nói thắm cái gì, Lục Vĩ Tề rót cục ngồi xổm xuống thân đi, thân thủ ngồi chỗ cuối ôm lấy nàng. Con gái cảm giác được nguồn nhiệt, hai tay gắt gao hoàn trụ hân cổ, lúc này liền khóc lên, nghẹn ngào thắm oán: “Liền bởi vì ta khi đó không không nể mặt chủ động tìm người? Nàng cho người yêu thương nhưng nhớ đi... Các người nam nhân đều thích như vậy a..... A nha... Rất yếu mắt! Không phải người truy của nàng có phải hay không? Không có khả năng a người này đại bằng sơn đầu gối...”

Con gái khóc khóc cười cười bị Lục Vĩ Tề ôm ra quán bar, biến mất ở ngoài cửa.

Trong phòng khách nhân đều hồi đầu, trọng còn nói hồi chính mình trong lời nói đề: “Ông ông” Thanh trước sau như một, hết thấy khôi phục thái độ bình thường, coi như lúc trước cái gì cũng chưa phát sinh quá.

Cổ Kha kinh ngạc, bất quá cẩn thận ngấm lại say rượu nháo sự ở quán bar khi có phát sinh, nếu không đánh nhau đã thương người, như vậy tiểu nhạc đệm quả thật không coi là cái gì. Chính là này tiểu nhạc đệm đối Cổ Kha mà nói cũng không có thể vấy vấy đầu liền đã quên. Đồ lẩn, cái kia con gái nhắc tới nàng, Lục Vĩ Tề bạn gái, trong trường học cái kia tình xảo phiêu dật con gái...

Nàng đang cầm hồng trà sững sờ, một thân ảnh phụ cận chặn vũ đài thượng tới được quang. Ở nơi nào diễn tấu lại tiếp tục bắt đầu.

“Đã lâu không thấy!” Người tới tiếp đón.

Nàng ngẩng đầu, rõ ràng nhìn đến hể ra cười cười dạng ra nho nhỏ rượu oa mặt. Này không phải có một trận tử không gặp Đường Chúng sao!

Cổ Kha kinh ngạc, bất ngờ ở chỗ này bính kiến hân.

“Vừa rồi nhìn xem high không high?” Đường Chúng chọn mi, cửa trước khẩu miết đi liếc mắt một cái, “Bạch mã vương tử thực thưởng thủ a, người hoàn toàn không phải các nàng đối thủ.” Nói xong nhẹ nhàng lắc đầu, mẫn nhân tiếc hận.

15. Chương 14

“Cái gì đối thủ không đúng thủ, nói cần nói bậy.” Cổ Kha tức giận.

“Ai, gặp sắc vong nghĩa! Người cũng biết ta mỗi ngày ở cửa hàng lý mỗi mắt chờ mong chờ người, người đến hảo, ở chỗ này tiêu dao.” Đường Chúng giơ lên trong tay chai bia mạnh quán thượng một ngụm.

Cổ Kha thể này mới phát hiện tay hân đã muốn tốt lắm, tham quá nhìn hân cái ót, cũng không thấy màu trắng băng gạc. Cả người lưu loát tựa như chưa từng bị thương quá.

“Người thương vừa vắn, tốt nhất không cần như vậy uống rượu đi?”

“Di? Người ở quan tâm ta sao?” Hân cúi đầu xuống, để sát vào Cổ Kha nhìn thẳng của nàng ánh mắt.

Cổ Kha bản năng ngửa ra sau, đầu lại để ở trên vách tường không thể khả ngưỡng. Đơn giản dừng tục chải tóc: “Bằng hữu trong lúc đó quan tâm lẫn nhau có cái gì không đúng sao?”

“Bằng hữu? Ta muốn nhiều như vậy bằng hữu để làm chi.” Đường Chúng không tức, lại để sát vào nàng trong tay cái chén xem, “Tiểu thư, xin hỏi đây là cái gì?”

“Hồng trà.”

“Cáp? Ta đoán người năm mẫn 18 đi?”

“.....”

“Còn mẫn cảm?”

Nàng lắc đầu.

Hắn hơi hơi nheo lại ánh mắt.

“Àn... Như vậy ngoan a.” Hắn thân thủ ở cửa nàng đỉnh đầu trong lòng xoa nhẹ một phen, mềm mại tóc bị biến thành hoành thất thụ bát.

“Uy!” Nàng đề ý, thân mình na hướng một bên, kháng nghị hắn lỗ mãng cử chỉ.

“Như vậy nhu thuận cô nương nói chuyện giữ lời đi?” Hắn đột nhiên nói.

“A?”

“Người đáp ứng cảm tạ ta, nếu ta giúp người bằng hữu viết luận văn.” Khóe miệng gợi lên, “Viết xong.”

“Người là nói... Người thay Tiểu Nghê viết luận văn?” Cổ Kha đỏ khốc đỏ cười.

“Như thế nào cảm tạ ta?”

“Như thế nào tạ người?” Nàng trong miệng lặp lại, không biết hắn dùng ý vì sao.

“Tùy người a.”

“Mời người ăn bữa cơm đi.”

“Không cần.”

Nàng nhú mày: “Bằng không đưa người lễ vật, người yêu thư a cái gì.”

“Không cần.”

Cau mày: “Mời người xem tràng điện ảnh?”

“Không cần. Cũng không phải tiểu hài tử.”

“Này không cần cái kia không được, người muốn thế nào đi.” Máu dần dần hướng đỉnh đầu tâm chạy trốn, hắn là cố ý!

Hắn nâng lên không rãnh cánh tay, đột nhiên xanh tại Cổ Kha phía sau trên tường, một đôi hoa đào mất lại lần nữa xuất hiện ở nàng trước mắt mấy li thước địa phương, cùng nàng đối diện.

Nàng trong lòng nhảy dựng, phát hiện hai người tư thế thập phần không ổn dục hướng một bên na khai, ai ngờ dưới chân bị cái gì phản trụ dảm di không ra bước chân, cúi đầu nhìn lại, nguyên lai hắn một chân sớm che ở nơi đó ngăn cản của nàng nơi đi.

“Nói không ngoan tiểu hài tử trò chơi, người yếu lấy đại nhân thân phận cảm tạ ta.” Trầm thấp khàn khàn thanh âm ở nhĩ tế vang lên.

Cổ Kha mân nhanh môi, nghe xong lời này nguyên bản dọc theo đường đi thẳng máu dâng cao đến thân chính.

Đùa giỡn lưu manh cũng muốn có cái độ đi! Đại nhân thân phận? Này sát ngàn đao không phải suy nghĩ nam nhân.. Nữ nhân.. Cái loại này sự đi?

Nghĩ vậy cái của nàng mặt một cái chớp mắt trường đỏ bừng, ánh mắt nguy hiểm nheo lại.

Đường Chúng thấy thế cũng không thu liễm, lại lòng có Linh Tê dường như gật gật đầu, hoàn hảo có chết hay không ‘Àn’ một tiếng.

“Không biết xấu hổ!” Không thể nhịn được nữa, nàng ra sức một phen đẩy ra hắn, “Viết cái luận văn sẽ nhân lấy thân báo đáp, người là ai a người, lưu manh!”

Hắn như là sớm có chuẩn bị, ở tay nàng thôi đến hết sức chích thoáng thối lui từng bước, vẫn như cũ ung dung trạm định ở nàng trước người. Giờ phút này lại kinh ngạc nói: “Lấy thân báo đáp? Cho ta sao?”

Cổ Kha hung hăng lườm hắn một cái, còn trang: “Người không phải ý tứ này sao? Thiên tài tín người.”

“Ta có ý tứ này người cũng không khả năng đáp ứng thôi, ta để làm chi tự rước lấy nhục.” Hắn buông tay.

“.....”

“Ta bắt quá là muốn người lấy đại nhân thân phận, thỉnh làm đại nhân ta uống chén rượu thôi.”

“.....”

“Đi thôi, đi theo của người bạch mã vương tử mua hắc là có thể đánh cái chiết khấu đi?” Đường mọi thuyết hướng cách đó không xa bóng đen chỉ chỉ.

Cổ Kha quay đầu nhìn lại, vừa lúc chống lại một thân hắc Lục Vĩ Tề vọng tới được ánh mắt, giờ phút này hắc mặt cũng hắc thấu ...

16. Chương 15

Nói chuyện giữ lời, nếu người ta đã muốn giúp mang, mặc kệ này mang bang đúng không đúng, một chén rượu làm hồi báo không gì đáng trách. Nhưng cách đó không xa kia trương mặt đen làm cho nàng có điểm phạm truat, chỉ sợ là lúc trước cái kia say rượu nữ hồ ngôn loạn ngữ chửi bới hoa hậu giảng đường, hiện nay tâm tình của hắc không xong thấu đi. Cổ Kha nghĩ rằng, có phải hay không trực tiếp đi thôi thai chút rượu? Nhưng đi hướng quầy bar lộ nhu trải qua hắc, mà hắc hiện tại chính trực thẳng nhìn nơi này đâu...

Do dự một lát, nàng rốt cục kiên trì đi vào Lục Vĩ Tề trước mặt, sợ hãi nói:“Đại Tề, cho ta một chén rượu.”

Dừng một chút, lập tức lại bổ sung:“Ta trả tiền.”

“Cái gì rượu?” Ngữ điệu lạnh buốt, trong ánh mắt vẫn đang có hàn ý.

“A, tùy tiện. Hắc ti đi, cái kia sẽ không thực quý đi?” Cổ Kha nói chuyện khi chỉ nhìn trước mắt hắc y cổ áo, không đi nhìn thẳng hắc.

“Người uống? Hay là hắc uống?”

“Nga, cho hắc uống , cái kia là Đường Chúng...” Nàng hướng phía sau chỉ chỉ.

“Ta biết.”

“Hắc giúp Tiểu Nghê một cái mang, ta phải tạ hắc một chút.” Nàng giải thích.

“Người đến khăng khái.” Lục Vĩ Tề hừ lạnh,“Hắc bang nếu không phải người, người tạ hắc cái gì?”

“Này... Này nói đến nói dài.” Nàng nghẹn lời, trong lúc nhất thời không biết như thế nào giải thích.

“Nói đến nói dài? Các người rất quen thuộc sao?”

Đang định trả lời, đỉnh đầu có xúc cảm truyền đến, hướng về phía trước nhìn lại cũng là hắc không biết khi nào nâng lên một bàn tay ở bát lòng của nàng tóc.

“... Thực... Không tính... Thực” Nàng có chút kết ba đứng lên.

“Cái gì?”

“Người... Đang làm cái gì?”

“Của người tóc bị lộn rối loạn.”

“.....”

Nàng cúi đầu không nói, mặc hắc sửa sang lại chính mình tóc.

Không bao lâu, hắc buông thủ xoay người tránh ra,“Đi theo ta.”

Cổ Kha đi theo hắc phía sau tưởng đi lấy rượu, ai ngờ quả cái loan ra quán bar môn.

Cầm thấy nghi hoặc còn chưa cùng ra tiếng, lại bị cầm cánh tay lạp hướng một bên đại thụ dưới. Đèn đường màu cam ánh sáng xuyên thấu qua nhỏ vụn lá cây dừng ở trên người, nàng ngẩng đầu, hấn mặt ở ám ảnh lý, thấy không rõ ý tứ của hấn.

“Người lạp ta đi ra làm cái gì?”

“Bên trong rất sảo.”

“Người có biết người chơi với lửa sao?” Hấn ngữ khí không tốt.

“Có ý tứ gì?”

“Tốt nhất cách này tên xa một chút, người ngoạn không dậy nổi.”

“Tên kia?”

“Đường Chúng.”

“Ngoạn không dậy nổi? Người nói bậy bạ gì đó a?” Nàng nhú mi.

“Ta nói bậy? Nan bắt thành người là còn thật sự ? Cùng hấn?”

Hấn ngữ khí cổ quái, kia ôn hoà thái độ làm cho nàng cảm thấy chói mắt.

Nàng dừng mở mắt tình:“Chúng ta là bằng hữu, đối với người tưởng như vậy phức tạp.”

“Bằng hữu?..... Thật không.”

Lục Vĩ Tề đột nhiên tiến lên từng bước, mà nàng theo bản năng lui ra phía sau, không nghĩ dưới chân lão đảo cả người về phía sau đổ đi, cũng may phía sau là trảng kiện thân cây, nàng thuận thế dựa vào trụ, đem chưa kịp xuất khẩu kinh hô nuốt trở lại trong bụng.

Hấn lại cúi người đi qua, hai tay phúc ở nàng bên cạnh người thân cây thượng tướng nàng vây ở trong đó. Hé ra mặt ở nàng trước mắt cấp tốc phóng đại, đứng ở chớp mũi cơ hồ lẫn nhau xúc thượng địa phương.

Bất ngờ, nàng nguyên bản nuốt hồi trong bụng tiếng kinh hô thốt ra.

Hấn lại chích bĩu môi, như trước bảo trì này tư thế lẳng lặng nhìn chăm chú nàng.

“Uy, người làm gì?” Cổ Kha bất an. Hai người khoảng cách gần gũi có thể gửi được lẫn nhau hô hấp, nàng cả người cứng đờ.

“Mặc kệ cái gì, chúng ta nói chuyện tâm.”

“Vậy người hảo hảo đứng đàm, để làm chi như vậy.”

“Như vậy là cái gì dạng? Có chỗ nào không đúng sao?”

“Người khác nhìn đến hội hiểu lầm ...” Mặt nàng đỏ bừng, chớp mũi tất cả đều là hấn hơi thở, hô hấp cũng không có thể hảo hảo hô hấp .

“Bằng hữu không đều là như vậy nói chuyện phiếm sao, hiểu lầm cái gì?” Hấn đột nhiên bứt lên miệng cười, trong mắt cũng là trào phúng,“Là người nghĩ đến rất phức tạp.”

Nhìn đến hấn trong mắt lãnh ý, còn có vang ở nhĩ tế kia khinh phiêu phiêu ngữ điệu, nàng đột nhiên bị cái gì đau đớn hiểu được – hấn nguyên lai là ở vui đùa nàng ngoạn đầu!

Trong lòng tức giận dồn sinh.

“Là! Ta cùng hấn luôn luôn đều như vậy nói chuyện phiếm, ta vui!” Nàng lạnh lùng nói.

Lục Vĩ Tề nhú mày, trong mắt hàn ý càng sâu.

Cổ Kha cũng không trốn tránh:“Người khác không xấu, ta như thế nào sẽ không có thể cùng hấn giao cái bằng hữu?”

“Nhân phá hư không xấu cùng nam nữ quan hệ cho tới bây giờ đều là hai chuyện khác nhau.”

“Cái gì hai chuyện khác nhau nhất mà sự , người muốn nói cái gì?”

“Ta gọi là người đừng cùng hấn đi thân cận quá, nam nữ trong lúc đó đối với người tưởng đơn giản như vậy, đó là mặt khác một hồi sự.” Lục Vĩ Tề không kiên nhẫn, ngữ khí phiền táo.

“Mặt khác một hồi sự? Tựa như người cùng đồ ăn sao?”

“Đề nàg làm cái gì?”

Cổ Kha cũng không hiểu được vì cái gì đột nhiên nhắc tới này, chính là trong lòng có khí, trong đầu cũng ong ong vang, một ít nói không biết vì sao liền bính đi ra.

“Nàng không thể đề sao? Của người bạn gái người khác cũng không có thể nói?”

“Là, ta cùng nàg là một khác mà sự, theo ta yếu người hiểu được chuyện tình không quan hệ, đừng xoa mở lời đề.”

Nàng chỉ cảm thấy tức giận trong lòng, dù thiêu dù vượng, nguyên bản vỗ về thân cây thủ cũng nắm chặt thành quyền.

“Không quan hệ? Của người cảm tình cùng ta không quan hệ, chuyện của ta lại cùng người có cái gì quan hệ? Ta yêu với ai giao bằng hữu liền với ai giao bằng hữu, ta yêu cùng Đường Chúng như thế nào ngoạn liền như thế nào ngoạn, người hạt thao cái gì tâm.”

“Người nói cái gì? Yêu như thế nào ngoạn liền như thế nào ngoạn? Người có biết như thế nào ngoạn sao?” Lục Vĩ Tề phất chốc nheo lại ánh mắt, câu chữ quả thực là từ xỉ phùng trung bính ra.

Bị hấn như vậy nhất ki, nàg lại càng không yếu thế:“Chưa ăn quá trư thịt còn không có gấp qua trư chạy sao, thế giới này không phải chích người một người hội... Ngô”

Môi bị thỉnh linh xảy ra nóng rực phức trụ, tái phát không ra nửa âm đến. Nhất chỉ có lực bàn tay đặt tại thất lưng tế đem nàg bị bắm, khiến nàg cả người nghiêm kín thực địa thiếp trên thân tiền rắn chắc trong ngực. Cổ Kha mở to ánh mắt sưng sốt, môi bị hai phiến thân cánh hoa hoặc khinh hoặc trọng địa vuốt ve, hỏa thiêu hỏa liệu nóng lên, nhiệt độ lan tràn..... Ngay cả phía sau lưng đều là nàg .

Phía sau lưng... Nàng kinh thấy, nguyên bản đặt ở nàg thất lưng tế thủ không biết khi nào đã tham nhập mỏng manh T tuất lý đi, dấn của nàg lưng tùy ý chạy. Nàng mạnh thanh tỉnh, theo bản năng yếu quay đầu né tránh bờ môi của hấn, lại phát giác cái ót sớm bị một khác chích đại chưởng chế trụ, không thể động đậy. Cũng may hai thủ còn có thể động tác, thân thủ thôi hấn, ai ngờ này đẩy lại sứ sau lưng thủ càng dùng sức phục ở nàg, môi thượng hôn cũng tăng thêm lực đạo, cơ hồ khiến nàg hít thở không thông.....

“Người là tính cùng hấn như vậy ngoạn sao?” Rốt cục buông ra của nàg thời điểm, Lục Vĩ Tề nói như vậy nói, thanh âm trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Nàng trọng tâm không xong dựa vào trở lại sau đại thụ, sở trường ngăn chặn ngực nặng nề mà thở, môi thượng còn giống bị cái gì phúc , ẩn ẩn cảm giác áp bách lái đi không được.

Nàng không lên tiếng, chích cúi đầu nhìn dưới mặt đất, thật sâu hút vào ban đêm dĩ nhiên chuyển lãnh không khí, trong mắt tại đây một cái chớp mắt mơ hồ đứng lên.

Hấn nhíu mi, ám ảnh lý thấy không rõ của nàg vẻ mặt, thân thủ nâng lên của nàg cảm lại phát hiện nàg ánh mắt hồng hồng.

Lục Vĩ Tề không có tới từ cảm thấy một trận không thể ức chế nồn nóng cùng phẫn nộ.

“Như thế nào, như vậy liền khóc nhè, người như thế nào cùng người ngoạn? Đến sau tro cốt cũng không thẳng.” Trong giọng nói lộ vẻ nói móc.

Cổ Kha lại lắc đầu, nâng thủ một phen lau đi trong ánh mắt thủy khí. Thẳng đứng dậy nhìn hấn ánh mắt nói:“Ta không yếu cùng hấn ngoạn. Cảm tình cũng không phải lấy đến đùa.”

Nàng xoay người hướng quán bar đi đến, bán ra hai bước bỗng hồi đầu:“Ta cùng ai hảo... Có cái gì quan hệ đâu?”

Hắn đứng ở tại chỗ, kinh ngạc nhìn vài bước xa Cổ Kha, đôi mắt nàng hồi đầu phao đến vấn đề lại chỉ có thể cau mày, nhấp miệng, nói không nên lời một chữ đến.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Đây kiss thực H sao? Để làm chi thẻ vàng a.. Kinh.. Được rồi ngẫu sửa một chút nhìn xem, đêm kia không hiểu hoàng dây lưng triệt đi ~~! A men

~~=[

17. Chương 16

Đi vào quán bar, vũ đài thượng truyền đến tiểu hào độc tấu lược có chút bén nhọn nhạc thanh. Cổ Kha hướng nàng lúc trước chỗ vị trí quét tới liếc mắt một cái, Đường Chúng đã không ở nơi đó. Ánh mắt chuyển một vòng, chung ở hé ra tiểu bàn tròn giữ tìm được rồi hắn, người này đang cùng ngồi cùng bàn ba cái cho rằng hợp thời nữ nhân chuyện trò vui vẻ. Kia ba người nên thành phần tri thức nhất loại đi làm tộc, hoặc mặc tinh xảo nhỏ tây trang hoặc thấp cổ áo tiểu lễ phục, trên mặt trang dung tinh xảo, kiểu tóc cũng hiển nhiên tìm công phu chỉnh đốn. Bốn người biên uống rượu biên ánh mắt sáng ngời châu đầu ghé tai, trong đó một người thậm chí tham quá thân bắt tay phần trụ đối diện Đường Chúng bả vai, môi thấp thượng hắn lỗ tai, nói cái gì đó lại kiều kiều cười mở.

Cổ Kha nhú mày, nguyên bản liền hạ tâm tình lại bị mãnh liệt phiền chán bao phủ, đang muốn quay đầu tránh ra, lại ở khóe mắt dư quang thoáng nhìn một cái cực quen thuộc thân ảnh. Nhìn chăm chú nhìn lại, cũng là Quách Tiểu Nghê. Nàng một người ngồi ở nhỏ nhỏ bàn tròn giữ cao chân ghế, mân một ngụm chén trung rượu, ánh mắt yên lặng nhìn đường mọi người ở phương hướng.

Đang muốn đi đến, Quách Tiểu Nghê lại theo tọa ý thượng đứng dậy, chậm rì rì xuyên qua đám người, đến Đường Chúng bên cạnh bàn đem cái chén buông, đối hắn nói câu cái gì, quay đầu lại hướng trên bàn những người khác xả ra cái khuôn mặt tươi cười, sau đó lập trường ghé dựa nhân thể tọa hạ.

Ba nữ nhân cực miễn cưỡng cười. Đường Chúng chích tròng mắt nhìn, chỉ một câu thôi khóe miệng, nhìn từ trên trời giáng xuống Quách Tiểu Nghê trong người giữ ngồi xuống, cũng không hiện ra cao hứng hoặc mất hứng thần sắc.

Nàng đây là đang làm cái gì? Cổ Kha buồn bực, do dự mà hay không tiến lên đánh cái tiếp đón, nhưng nhìn kia bàn bởi vì Quách Tiểu Nghê gia nhập mà trở nên cực kỳ mất tự nhiên không khí, lại thật sự không muốn phụ cận. Lui tới góc, nàng phủ ngạch nhìn Quách Tiểu Nghê cùng Đường Chúng, chỉ cảm thấy đến đầu từng trận làm đau. Một đoàn loạn ma.

Không quá nhiều lâu, ba nữ nhân đứng dậy cách tịch, cầm đều tự bao đi hướng cửa.

“Tấn phá hư của ta chuyện tốt.” Đường Chúng nhìn theo ba người biến mất ở ngoài cửa, quay đầu đối Quách Tiểu Nghê thăm oán.

“Cáp, ngươi có cái kia bản sự ứng phó ba cái thôi, ta đây là cứu ngươi cho nước lửa.”

“Ngươi đem mọi người cứu không có, ta hảo tịch tịch.”

“Ta không phải nhân sao.” Quách Tiểu Nghê đem cái chén bưng lên, hướng Đường Chúng chén thượng huyích bính, thật to quán tiếp theo khẩu rượu.

“Nói đại ca ca bề bộn nhiều việc, không thời gian bồi tiểu muội muội ngoạn, về sau không chuẩn như vậy a?” Khẩu khí ôn nhuận, nhiên một đôi xinh đẹp hoa đào trong mắt lại thần nhiên không lên gì biểu tình.

“Ngươi...” Quách Tiểu Nghê sắc mặt trầm xuống, “Ai là tiểu muội muội, đừng khinh người quá đáng.”

“Tiểu Nghê, sao ngươi lại tới đây?” Cổ Kha đi vào hai người trước bàn.

“Ta không thể tới sao, đây là nơi công cộng đi.” Quách Tiểu Nghê nổi nóng không phân tốt xấu.

“Ta không phải ý tứ này, ngươi làm sao vậy?” Cổ Kha nhú mày.

“Rượu của ta đâu? Ngươi chạy đi đâu, lâu như vậy không trở lại.” Một bên Đường Chúng mở miệng.

Quách Tiểu Nghê nghe xong lời này mặt càng đen, tả nhìn xem Cổ Kha hữu nhìn xem Đường Chúng, trầm giọng nói: “Các ngươi hai cái là ở nơi này ước hội sao?”

“Đương nhiên không phải!” Cổ Kha mang phủ nhận, “Chúng ta là trùng hợp gặp gỡ.”

“Tốt nhất là như vậy.” Quách Tiểu Nghê hừ lạnh, cầm lấy trong tay rượu vừa muốn quán, phát hiện đã muốn thấy đáy lại thuận tay cầm lấy Đường Chúng cái chén, nhất lẩn lông lốc uống đi nhất mồm to.

Cổ Kha thấy thể thân thủ đi ẩn của nàng cái chén: “Đừng uống, tái uống liền say.”

Quách Tiểu Nghê chụp khai tay nàng, tức giận: “Đừng động ta, điểm ấy uống rượu không chết người.” Nhất ngựa đầu đơn giản đem chén trung rượu toàn bộ nuốt vào bụng.

Chỉ chốc lát sau, nàng nguyên bản hơi hơi phiếm hồng mặt hoàn toàn hồng thấu, ánh mắt đều đi theo đồ lên.

Cổ Kha lo lắng, tham quá đi thăm dò xem. Quách Tiểu Nghê hồng mặt trừng mắt nhìn nàng vài giây, nâng lên thủ đẩy ra của nàng mặt, nghiêng đầu tìm Đường Chúng, lớn đầu lưỡi nói chuyện: “Ai là tiểu muội muội a... Ta mới không phải tiểu muội muội... Ngươi rốt cuộc muốn thể nào mới được...”

Đường Chúng miết liếc mắt một cái không cái chén, thở dài: “Hảo hảo ngươi là đại tỷ tỷ, ngoan, đừng náo loạn.”

Cổ Kha nghe hồ đồ, nháo không rõ bọn họ đang nói cái gì, nhưng mặc kệ nói cái gì nàng biết nhất định sẽ không là thật tốt chuyện, nàng thân thủ đi phù Quách Tiểu Nghê: “Tiểu Nghê ngươi say, chúng ta trở về.”

Quách Tiểu Nghê không để ý tới, vẫn đang nhìn Đường Chúng: “Ta có điểm vụng, làm cho ta nghỉ ngơi một lát, lập tức hảo, như thế này tái uống...” Tiếp theo liền nằm úp sấp đến trên bàn đóng ánh mắt.

Cổ Kha bất đắc dĩ, chỉ phải ở bàn tròn giữ tọa hạ, nghĩ trong chốc lát Quách Tiểu Nghê rượu kính trôi qua tái đồng nàng cùng nhau trở về. Nàng xem xét liếc mắt một cái Đường Chúng, người sau cũng đang nhìn nàng. Nàng nhìn không được đối hẩn kia không sao cả ánh mắt bạch đi liếc mắt một cái.

“Uy uy, đây là của ta sai sao?” Đường Chúng bắt mẩn.

Cổ Kha đừng mở mắt tình, mặc kệ hẩn.

“Để làm chi như vậy lạnh như băng, ta làm sao đắc tội ngươi?”

“.....”

“Quên đi, kia chén rượu không cần ngươi thỉnh.” Ngữ khí ủy khuất.

Nàng phủ ngạch, ánh mắt trừng đi qua: “Ai kêu ngươi cấp nàng viết luận văn!”

“Ta bất quá nghe lời ngươi nói mới giúp nàng...”

“Ta đó là tình thế bất buộc mới như vậy nói.”

“Ta đây không biết ngươi là tình thế bất buộc thôi.”

“Hừ, ngươi căn bản là cố ý.” Cổ Kha giọng căm hận.

“Nàng lại nhiều lần đến cầu ta, ta làm sao bây giờ?” Hẩn bất đắc dĩ.

“Như thế nào khả năng, bên người nàng cũng không phải không có ngoài nghề... Bằng hữu.” Không tin hẩn nói bậy.

Hẩn lại lược gương lên mi: “Chính là thôi, người ta dùng tiếng mẹ đẻ viết không phải rất tốt.”

Cổ Kha trầm mặc, nhìn ghé vào trên bàn bất tỉnh nhân sự Quách Tiểu Nghê, mày càng liễm càng sâu cuối cùng ý thức được cái gì. Ngày đó Quách Tiểu Nghê nói cái gì coi trọng người này yếu cùng hẩn nói chuyện, chích cho là nàng nhất thời khí nói vui đùa, hiện tại xem ra, có lẽ không đơn giản như vậy a...

Nàng nghiêng đầu nhìn hắn, mà hắn đang nhìn vũ đài. Mặc kệ Quách Tiểu Nghê có phải hay không thật sự, trước mắt người này tựa hồ cũng không đem việc này để ở trong lòng a.

Hắn hướng vũ đài huy phát tay, vừa cười cười. Cổ Kha cũng hướng vũ đài nhìn lại, mới chú ý tới diễn tấu đã muốn chấm dứt, trên đài nhạc thủ nhóm chính thu thập chính mình nhạc khí, mà đàn dương cầm tiền địa phương Á Đức xoay người đi xuống vũ đài, huy bắt tay vào làm hướng bọn họ đi tới.

Cổ Kha cũng khoát tay. Chỉ chốc lát sau phương Á Đức đi đến trước bàn:“Hải, đều ở đâu.”

“Á Đức, đã lâu không thấy, tân khúc thực không sai a.” Đường mọi thuyết nói.

Cổ Kha kinh ngạc, nguyên tưởng rằng phương Á Đức chính là cùng chính mình tiếp đón, này hai người nhưng cũng là nhận thức .

“Ân, là có một trận tử không gặp , thương thế của người toàn tốt lắm?” Phương Á Đức cùng Đường Chúng vỗ tay hoan nghênh ôm, hai người quan hệ tựa hồ thực không sai.

“Đúng vậy, hảo một trận tử cảm yên cảm rượu cảm sắc, cực kỳ tàn ác.”

“Làm sao, nhân gian thật vất vả thái bình một trận tử, hiện tại tốt lắm, các nữ đồng bào vừa muốn tao ương .” Phương Á Đức nói xong chuyển hướng Cổ Kha, hơi nhất do dự, nói:“Tiểu kha, a chúng, các người hai cái ở kết giao sao?”

“A?” Cổ Kha sang thanh, liên tục xua tay,“Không có a, vì cái gì hỏi như vậy?”

“Nga? Phải không?” Phương Á Đức nghi hoặc, sau đó lại lắc đầu,“Kia... Là ta nhìn lầm rồi.”

Nhìn lầm rồi... Cái gì?

Ý thức được phương Á Đức sở chỉ, Cổ Kha trong giây lát rất cổ cong tường xúc động. Đúng rồi! Lúc trước Đường Chúng lấy cái loại này tư thế cùng nàng nói chuyện, cũng không phải gọi nhân nhìn lầm sao!

Sát ngàn đao ... Về sau phi cách hắn xa một chút không thể!

Lúc này trên bàn Quách Tiểu Nghê mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhìn đến rất nhiều người đứng dậy cách tòa,“Di, đã xong sao? Như thế nào đều đi rồi... Chúng ta còn uống không uống?”

“Quan môn , chúng ta đi thôi.” Cổ Kha đứng dậy.

Quán bar đương nhiên không như vậy sớm quan môn, bắt quá diễn xuất đã xong mà thôi. Nhưng nàng nhất định không thể làm cho Quách Tiểu Nghê tái uống xong đi.

Nàng đi lẹ Quách Tiểu Nghê, nhưng Quách Tiểu Nghê lại tìm hiểu thủ bắt lấy Đường Chúng vạt áo, xấu lắm dường như:“Người đưa ta trở về.”

Cổ Kha nhú mi, đi xả tay nàng:“Ta đưa người, không cần hắn đưa.”

Quách Tiểu Nghê lại gắt gao túm trụ Đường Chúng quần áo tử không buông tay. Đường Chúng bắt đắc dĩ đứng dậy, đối phương Á Đức tiếp đón:“Ta đưa một chút nàng đi.”

Phương Á Đức hiển nhiên không hiểu ra sao, chỉ thấy Đường Chúng tiếp nhận Quách Tiểu Nghê, nhâm nàng gắt gao phân trụ chính mình cánh tay mang theo nàng cửa trước ngoại đi đến. Cổ Kha cuống quýt theo sau, lại không thể nào nhúng tay hỗ trợ.

Đến ngoài cửa, xếp hàng xe taxi mới vừa đi hoàn một đám. Bọn họ chậm rãi dời đi ven đường chờ tiếp theo chiếc xe tử.

Bắt tại Đường Chúng cánh tay thượng Quách Tiểu Nghê bị gió đêm nhất thổi tựa hồ thanh tỉnh chút, nâng lên mặt híp mắt ánh mắt nhìn hắn. Nàng lắc lắc lắc lắc đứng thẳng thân mình, chuyển tới hắn trước người, lấy tay đi dắt hắn cổ áo, mà hắn tắc hai tay sắp đầu đứng lặng bất động, nhâm nàng như vậy dắt.

“Uy, người yếu trang tới khi nào?” Quách Tiểu Nghê ngưỡng cổ cả tiếng.

Hắn hình như có tốt hơn cười nhìn nàng:“Trang? Ta vì cái gì yếu trang?”

“Ha ha... Hảo dạng người...”

Quách Tiểu Nghê ha ha cười đem hai thủ đáp thượng hấn cổ, kiễng mũi chân ngẩng đầu lên, đem hồng nhuận môi thiếp thượng trước mắt vẫn mang theo ý cười thần cánh hoa, toàn bộ thân thể cũng thuận thể mềm phúc đi lên.

18. Chương 17

Cổ Kha nguyên bản nhìn đường cái chiếc xe, hốt quay đầu nhìn đến chính là này một màn: Một thân quần đỏ Quách Tiểu Nghê, bên người vải dệt buộc vòng quanh giáo hảo dáng người gắt gao ôi thon dài cao ngất Đường Chúng, đen thùi tóc quần nhân ngựa ra sau cổ thác nước bàn tả hạ... Nhiên, này cũng không là trọng điểm.

Trọng điểm là, cánh tay của nàng giờ phút này chính vòng Đường Chúng cổ, môi dán hấn !

Cổ Kha há hốc mồm, cả người sững sờ ở tại chỗ, cái gọi là ‘Thạch hóa’ đại khái chính là nàng hiện tại này trạng thái.

Một giây, hai giây, ba giây..... Nàng mạnh xoay người đưa lưng về nhau hai người. Trên mặt nóng lên. Không tự chủ được đem thủ che miệng lại, nhớ tới không lâu Lục Vĩ Tề môi tại kia mặt trên lưu lại xúc cảm. Trên mặt hỏa thiêu bàn thẳng ôn.

Mặc danh kỳ diệu! Nàng đem cái ót tóc dùng sức nhu nhu, miệng lý không được nói thắm:“Điên rồi điên rồi... Đây đều là làm sao vậy!”

Sáng sớm đứng ở ven đường xe taxi lúc này rốt cục không thể nhịn được nữa ấn khởi loa, quay cửa kính xe xuống hỏi:“Các người đi sao?”

Cổ Kha buông thủ nhìn xem lái xe, lại nhìn xem Quách Tiểu Nghê cùng Đường Chúng, bước xa đi đến, đem Quách Tiểu Nghê theo Đường Chúng trên người rút ra, thẳng kéo nàng đi đến xe taxi giữ, rút ra môn một tay lấy nàng nhét vào đi, chính mình ngồi vào phó giá tòa, đóng đóng cửa lại,“Đi thôi.”

Xe lưu loát hướng phía trước chạy trốn.

Quách Tiểu Nghê bị bất thành linh biến cổ biến thành trở tay không kịp, lúc này ngã vào xe sau tòa oán giận:“Làm gì nha, người ta còn không có hoàn đầu.”

“Câm miệng, trước công chúng , nhĩ hảo ý tứ sao!” Cổ Kha buồn bực.

“Cái gì a, này khuya khoắt làm sao có cái gì nhân.”

“Đây là có nhân không có người vấn đề sao? Người không nhìn xem người đang làm cái gì!”

“Thích... Liên người mất hứng.” Quách Tiểu Nghê kêu rên, ở phía sau tòa thượng oai đồ không hề hé răng, như là đã ngủ.

Cổ Kha đem Quách Tiểu Nghê kéo trong nhà. Nàng trụ là trường học ký túc xá, hiện tại phía sau trường học sớm đóng cửa, ký túc xá khẳng định là vào không được . Bình thường ở bên ngoài điện chậm Quách Tiểu Nghê cũng thường xuyên ở cửa nàng trong phòng nhỏ tìm nơi ngủ trọ.

Quách Tiểu Nghê ở xe taxi thượng thật thật ngủ vừa cảm giác, bị Cổ Kha đánh thức xuống xe khi nhân đã cơ bản tỉnh táo lại. Vào phòng, Quách Tiểu Nghê đá rơi xuống cao cùng giày xăng đan đi chân trần buồn bực đi đến phòng khách sô pha, tọa hạ ngựa ra sau tóc ngốc. Lẳng lẳng không nói lời nào.

Cổ Kha buông trong tay bao, mặc vào dép lê lập tức đi vào phòng bếp, theo băng tương trung xuất ra mật vọt chén mật thủy, lại thiêu hồ nước ấm, phao thượng trà xanh, mang sang đến đem mật thủy đưa cho sững sờ Quách Tiểu Nghê, chính mình đang cầm trà nóng ở một bên tọa hạ.

“Uống đi, giải giải rượu.”

“Ta lại không có say.” Quách Tiểu Nghê nhìn trong tay cái chén hừ hừ, quá trong chốc lát, vẫn là ngẩng đầu lên cô lỗ cô lỗ đem một chén nước đều nuốt tiến vết hầu.

“Người uống này nọ không cần như vậy đã man được không?”

“Đại tiểu thư, không nên quy củ nhiều như vậy, nhĩ hảo đáng ghét.”

Quách Tiểu Nghê buông trong tay cái chén, theo sô pha thượng miễn cưỡng đứng dậy, đi đến bên cạnh ải cửa hàng lật tới lật lui chính mình bao, trong chốc lát, theo bên trong xuất ra một gói thuốc lá cùng một cái cái bật lửa đến.

“Tiểu Nghê, đừng ở ta người này hút thuốc, theo như người nói bao nhiêu lần.” Cổ Kha không hờn giận.

Quách Tiểu Nghê đứng ở tại chỗ thật mạnh hấp khẩu khí, rầu rĩ xem nàng: “Cầu người, ta khai cửa sổ, ở ngoài cửa sổ trừu.”

Cổ Kha nhú mày.

Thấy nàng không nói lời nào, Quách Tiểu Nghê yên lặng đi đến sô pha một bên cửa sổ biên, rút ra khung cửa sổ, dựa bên cửa sổ châm trong tay thuốc lá.

Cổ Kha thở dài, vốn là có loại vẻ u sầu đặt ở trong lòng, bên cạnh Quách Tiểu Nghê nhưng cũng ít có như vậy im lặng, nàng trong lòng hình như có cái gì không thoải mái, một ngụm tiếp một ngụm yên trừu thật sự cấp. Lặng im trung toàn bộ phòng ở trở nên càng thêm nặng nề.

Gió đêm thổi qua, đem Quách Tiểu Nghê phun ra yên mang về phòng trong, Cổ Kha cần kêu nàng tắt đầu mẫu thuốc lá, đã thấy nàng lại đánh thượng hỏa cơ tiến đến bên miệng châm một khác cần, thật sâu hấp thượng một ngụm không phục hồi tinh thần lại bị sang đến, hung hăng ho khan đứng lên.

Cổ Kha sinh khí, đi ra phía trước đoạt lấy Quách Tiểu Nghê trong tay yên, ở cửa sổ thượng niệp diệt, lại đi trở về sô pha tọa hạ, nhâm Quách Tiểu Nghê khụ cái không ngừng.

Nửa ngày, khụ khí đều tiếp không hơn, rốt cục ngừng lại.

Quách Tiểu Nghê nằm ở cửa sổ thượng bả đầu tìm hiểu ngoài cửa sổ, nhâm gió lạnh xuy phát tràn đầy ủ rũ hai má, đột nhiên nói: “Cổ Kha, ta giống như thích thượng tên kia.”

Người sau chính là nhú lại mi xem của nàng bóng dáng, nhấp hé miệng, cũng không hé răng.

“Thích thượng một người, giống như không thể nào gọi người cao hứng a.” Cửa sổ người trên cúi đầu tự nói.

Cổ Kha cúi đầu xem trong tay cái chén, cùng trầm ở chén để lá trà. Hơi khoảnh, bưng lên đến uống thượng một ngụm, ấm áp nước trà lướt qua khoang miệng tiến vào trong bụng, ở đầu lưỡi lưu lại hơi chua sót dư vị. Nàng thở dài, trong lòng dâng lên nho nhỏ sầu lo.

.

Tịch dương tây chiếu, thời tiết tình hảo.

Thư pho cửa, Cổ Kha hỏi chính phiên một quyển tranh châm biếm thư lão đầu nhi: “Lão bá, Đường Chúng ở sao?”

Lão đầu nhi cũng không ngẩng đầu lên, liền đem ánh mắt lướt qua gọng kính nhìn qua, hướng lý nỗ bữu môi, lập tức lại đem tâm mắt di thư trả lời trang đi lên.

Áp khí có chút điểm thấp, lão đầu nhi như là tâm tình không tịnh.

Cổ Kha xoay người hướng cửa hàng lý đi đến. Thư phòng môn sưng, có động tĩnh truyền ra.

Đường Chúng chính hướng trên bàn một cái cực đại trong bao chứa cái gì. Đó là một cái to lớn lên núi bao, căng phồng đã muốn nhồi vào này nọ.

“Người yếu xuất môn sao? Đường Chúng.” Cổ Kha hỏi.

Nghe tiếng, Đường Chúng ngẩng đầu cửa trước khẩu xem ra, gặp là Cổ Kha gọi lên khóe miệng cười cười: “Ân, đi ra ngoài vài ngày hít thở không khí.”

“Nga.”

“Rất nhanh trở về.” Tạo nên đại bao khóa kéo, khẩu thượng yếm khoá.

“Người một người đi?”

Sửa sang lại xong, hần bối khởi bao trên vai thượng thử thí, phục lại đem bao buồng, vỗ vỗ tay đi thông thả bước tới Cổ Kha trước người, trên cao nhìn xuống xem nàng.

“Ân, một người, người muốn hay không theo giúp ta?”

“Ta đi học, không rảnh lữ hành.”

“Cũng tốt, miễn cho chán ta diễm ngộ.”

Cổ Kha hé miệng, thần sắc không hờn giận.

“Mất hứng ta diễm ngộ?”

“Ta quản người diễm ngộ không diễm ngộ.” Cổ Kha đem mặt đen hắc.

Đường Chúng hai tay sáp đầu nhàn nhàn ý trụ khung cửa, lược lược nghiêng đầu, thực khó hiểu xem xét trước mắt mặt đen.

“Được rồi, ta đoán người cũng không phải đặc biệt vội tới ta tiễn đưa, có chuyện gì nói đi.” Đại chưởng phúc thượng của nàng đỉnh đầu, đem một đầu mềm mại tóc đen phủ loạn, “Người yếu nhẹn không được hiện tại liền thổ lộ cũng biết, chờ ta vài ngày, trở về liền tình yêu cuồng nhiệt.”

Cổ Kha bắt lấy hần lên đỉnh đầu lộn xộn thủ, xả xuống dưới đầu trở về, lập tức dời vài bước, trùu không để ý để ý tóc, sau đó nhận thức còn thật sự thực sự nhìn hần nói: “Đường Chúng, đừng lão lấy ta hay nói giỡn. Ta còn thật sự với người nói chuyện, người cũng còn thật sự trả lời ta đi.”

Hần theo khung cửa thượng thẳng đứng đây, chọn mi không nói, tĩnh để cho văn.

“Tiểu Nghê giống như đối với người cố ý.” Cổ Kha nói.

“.....” Về mặt như trước.

“Người đâu?”

“Nhớ không lầm trong lời nói, đều cùng nàng nói rõ.” Hần lược lược nhún vai.

“Nàng có diễm còn thật sự.” Cổ Kha nhú mi.

Hần lại cười khê, lắc đầu: “Không có việc gì, bên người nàng náo nhiệt, quá hai ngày là tốt rồi.”

Cổ Kha ghen lời, lời này cũng là sự thật.

“Ta phải đi rồi.” Hần đi đến bên cạnh bàn trên lưng thật lớn ba lô, thẳng cửa trước ngoại đi đến.

Cổ Kha đuổi kịp, vài bước đi đến quây giữ theo Đường Chúng dừng ngay dừng lại. Chỉ thấy hần cùng lão đầu nhi tiếp đón: “Lão cha, quá hai ngày trở về.” Vừa nói vừa cúi đầu xem lão đầu nhi quyển sách trên tay, đột nhiên xoay người lộn trở lại cửa hàng bên trong.

Chỉ chốc lát sau đi trở về đến, hần trong tay hơn một quyển sách, đầu đến lão đầu nhi trong tay nói: “Này bản rất tốt.”

Nàng tham quá nhìn, nguyên lai là một khác bản tranh châm biếm thư, phong bì thượng có năm phần hồng sắc chữ to: Ngày thơ la mạn sử.

Đãi lão đầu nhi cùng Cổ Kha theo thư thượng tái ngẩng đầu thời điểm, Đường Chúng đã muốn đi đến vài thước có hơn. Lão đầu nhi thể này mới nhớ tới cái gì dường như ở quây sau ‘Tạch’ đứng lên, hướng ngoài cửa lối đình bàn rống giận: “Còn không hồi tâm ra bên ngoài chạy, gọi người tái suất chặt đứt xương cốt! Quá hai ngày cũng đừng đã trở lại!”

Đình tai nhức óc, Cổ Kha thiếu chút nữa liền giơ lên thủ đến che lỗ tai. Thịnh nộ trung lão đầu nhi có diễm dọa người, nàng vội vàng nhỏ giọng nói câu “Tái kiến.” Chạy trốn chết.

19. Chương 18

Tiểu Nghê không có tới đi học, kêu Cổ Kha hỗ trợ đánh dấu, lúc này đại khái còn tại ký túc xá mê đầu ngủ.

Thái dương thẳng tới trung thiên, ầm ập đồng bạc dương chiếu vào người đi đường trên người. Thiên lam hoa mắt, ngẫu nhiên thổi qua trắng noãn mềm mại vân như. Cổ Kha ở vườn trường đường nhỏ thượng chậm rãi đi thông thả bước, đến gần vườn trường nam sườn đại phiến mặt cỏ mang khi, xa xa truyền đến một trận nói nhao nhao ồn ào tiếng hô, ở giữa hỗn loạn thỉnh thoảng âm nhạc thanh cùng tiếng ca.

Theo tiếng nhìn lại, xa xa như là đập một cái đơn giản lộ thiên vũ đài, trên đài có nhân biểu diễn, dưới đài chung quanh vây quanh không ít người.

Có thể là đang tiến hành cái gì hoạt động đi. Này phiến mặt cỏ thượng khi có các loại hoạt động tổ chức, Cổ Kha bình thường không thích vô giúp vui, ở trong trường học trừ bỏ đến đi học đọc sách, này hẳn đều ở phát sinh cái gì năng bình thường không thể nào biết.

Nàng quay đầu tiếp tục đi đường, bước ra vài bước lại dừng lại, do dự một lát, xoay người hướng vũ đài chỗ phương hướng đi đến. Vũ đài thượng kia một đoàn xướng ca bóng trắng có điểm nhìn quen mắt.

Đi đến góc gần chỗ, nàng xem thanh bóng trắng bộ mặt. Đúng vậy, đúng là các học sinh trong miệng ‘Hoa hậu giảng đường’ đồ lân. Lúc này nàng thân mềm nhũn màu trắng váy ngắn ở vũ đài trung ương chính xướng đến chỗ, thùy dừng ở trước ngực đen thùi tóc dài bị phong khinh phiêu phiêu thổi bay. Nàng biên ca hát biên dùng tiêm dài tề chỉ đem bay lên sợi tóc ôn nhu bắt tới nhĩ sau, lóa. Lộ bên ngoài trắng nõn làn da cũng bị làm nổi bật càng hiển trong sáng.

Quả thực vạn chúng chú mục.

Cổ Kha xa xa đứng ở dưới đài trong đám người đoan trang trên đài nhân, ôm sách vở kinh ngạc sững sờ.

Một khúc kết thúc, hoa hậu giảng đường hướng dưới đài đám người thăm hỏi, chân thành thối lui thối lui.

Cổ Kha rời đi đám người, phản hồi lúc trước hành tẩu đường mòn, không hiểu ở trong lòng bốc lên khởi một loại buồn bực mất mát cảm xúc, nàng nhớ tới không lâu ở phái chống lại bính kiến Đại Tề lần đó, hoa hậu giảng đường như thế nào kéo tay hắn đưa hắn mang cách, hai người song song đi đến.

Hảo xứng một đôi... Phương Á Đức cũng nói như vậy.

Hai mắt thất tiêu, nàng hồi tưởng ngày đó tình hình, chưa từng chú ý đường mòn biên một khối quyền đầu lớn nhỏ viên thạch, dưới chân bị trở thân thể lại còn tại đi trước, cả người bị bán đảo đảo oai ngã vào đường mòn giữ trên cỏ, trong tay sách giáo khoa tư liệu tất lạc nhất.

“Ồ.” Nàng ảo não kêu lên, tuy rằng nhân mặt cỏ xấp không có suất đau, nhưng này nhất giao thật sự chật vật. Nàng vội vàng đánh giá đường mòn quay lại trên đường, cũng may giờ phút này không thấy này hẳn người đi đường.

Nàng ở trên cỏ ngồi dậy, nhưng không vội cho đứng dậy, cũng không đi thập kiểm bên cạnh sách giáo khoa trang giấy, liền đem khuỷu tay đập thượng đầu gối, phủ trụ cái trán nhìn bên chân thanh cỏ xanh, tĩnh chờ trong lòng kia trận phiền lòng phiền muộn cảm chạy đi.

Lập tức hội tốt.....

Phía sau cách đó không xa truyền đến một trận kiều kiều tiếng cười, này thanh âm có chút quen tai. Nàng quay đầu đi tìm thanh âm nơi phát ra. Quả nhiên, ở mười thước có hơn trên cỏ, áo trắng phiêu phiêu hoa hậu giảng đường chính vẻ mặt ý cười đối với bên cạnh người nam nhân nói cái gì. Kia tươi cười quá mức huyền lệ, hào quang bắn ra bốn phía quả thực thứ nhân mắt, sứ cách đó không xa vọng đi qua Cổ Kha không thể không mi tề ánh mắt.

Nàng quay đầu lại đem mặt mai vào tay tâm, không muốn lại nhìn hai người. Nhất là bị hoa hậu giảng đường chặt chẽ ủng dừng tay cánh tay đang đi tới Lục Vĩ Tề.

Hai người cũng không phát hiện nàng. Cho dù thấy , xa xa cũng sẽ không nhận ra của nàng chặt vật bóng dáng đến.

Cổ Kha yên lặng ngồi, nghe bọn họ càng chạy càng xa. Quá một trận tử, rốt cục bắt tay buông, gió nhẹ phát quá hai má dẫn theo một tia cảm giác mát. Nàng ngẩng đầu lên nhìn xanh lam thiên không, thái dương đã phản tới tới cao điểm, rơi xuống chói lọi quang so với lúc trước mãnh liệt nhiều, chiếu tiến trong mắt khiến người cảm thấy sáng quắc đau .

.

Buổi chiều, Cổ Kha ta oa ở nhà trung không muốn xuất môn. Nàng đang cầm một quyển tiểu thuyết dựa ở sofa thượng, quyển sách trên tay trang lại thật lâu không thấy lẩm nhẩm, ánh mắt ở đem một cái câu tới tới lui lui quét một lần lại một lần.

Giấy dựa thật lâu sau, nàng rốt cục buông tha cho, tùy tay đem thư nhưng ở trên bàn trà, đứng dậy đi vào phòng bếp. Ở trong ấm trà hơn nửa thủy chờ thủy thiêu khai làm nhĩ, chuông cửa leng keng leng keng không dứt vang lên đến. Nàng lắc đầu, thở dài đi đến mở cửa phóng Quách Tiểu Nghê vào nhà.

“Trà vẫn là cà phê?”

“Cà phê.”

Một lúc sau nhĩ, Cổ Kha theo phòng bếp mang sang tốc dong cà phê đưa cho sofa thượng Quách Tiểu Nghê, chính mình đang cầm trà xanh lập đến khung cửa sổ biên đi.

“Đừng lão trốn học. Lão sư đều biết nói , bất quá tạm thời tĩnh chí mắt bẻ chí mắt mà thôi.” Cổ Kha hướng Quách Tiểu Nghê nói.

“Ân, đã biết, nhiều lần nói người không chê phiền.”

“Đường Chúng tên kia chạy.” Quách Tiểu Nghê rầu rĩ không vui, “Thực không cần đình, thương vừa vặn không bao lâu lại chạy tới làm sao chơi.”

“Ân, hẩn quán đi.”

“Tiểu Nghê, Đường Chúng sẽ không là tốt kết giao đối tượng.” Nghĩ đến lúc trước đi gặp Đường Chúng khi lời hẩn nói, Cổ Kha nhĩ không được khuyên nhủ.

“Vì cái gì?” Quách Tiểu Nghê nhíu mày.

“Người đều nói hẩn cự tuyệt người .”

“Ta cũng cự tuyệt không ít người, nhưng bọn hẩn cũng không phải lập tức để lại khí.”

“Khả người cuối cùng thích bọn họ sao?”

Quách Tiểu Nghê trầm mặc, một lát thực mắt hứng mở miệng: “Ai Cổ Kha, người để làm chi như vậy đã kích nhân nộ, ta không thấy thượng bọn họ không có nghĩa là hẩn sẽ không coi trọng ta a.”

Cổ Kha thở dài, xoay người xem ngoài cửa sổ, không hề cùng nàng dài dòng.

“Ngày cuối tuần theo ta cùng đi ngoại ô kỳ mã, đã muốn đều ước tốt lắm.” Quách Tiểu Nghê đột nhiên nói.

“A?”

“Cuối tuần người có việc sao?”

“Tạm thời không có.”

“Vậy đừng tạm thời , đem thời gian lưu đi ra đi ra ngoài hít thở không khí.”

“Như thế nào đột nhiên trong lúc đó nghĩ đến...” Cổ Kha nghi hoặc.

“Hẹn Đường Chúng.” Quách Tiểu Nghê gọn gàng dứt khoát.

“A? Hẩn không phải đi lữ hành sao?”

“Đúng vậy, như vậy mới ước được đến hần thôi, ta gọi là phương Á Đức giúp ta ước, hần vốn không sai biệt lắm cái kia thời điểm hồi, gọi hần rõ ràng quải đi vùng ngoại thành chỗ, độ hoàn cuối tuần tái một đạo trở về.”

Cổ Kha kinh ngạc, không nghĩ tới Quách Tiểu Nghê lớn như vậy đảm trực tiếp.

“Hần sẽ đi, ha ha.” Nàng cắn cái chén cười, “Nhìn người hướng chỗ nào chạy.”

“Cho nên phương Á Đức cũng đi lâu?” Cổ Kha hỏi.

“Đúng vậy, hần còn cử chờ mong, nói là cũng yêu kỳ mã.”

Nói đến phương Á Đức, Cổ Kha trong lòng đang đứng lên một chút nhỏ nhỏ chờ mong.

Có lẽ, Lục Vĩ Tề cũng sẽ ở...

.

Hôm nay vẫn chút thời điểm, phương Á Đức gọi điện thoại tới.

“Tiểu kha, cuối tuần đi kỳ mã đi.” Nhẹ nhàng tiếng nói ngừng lại một chút, lập tức còn nói, “Cùng Tiểu Nghê đã muốn hẹn yêu, nàng sẽ đi.”

“Ân, Tiểu Nghê theo ta nói.” Cổ Kha trả lời.

“Như vậy người cũng sẽ đi có phải hay không?”

“Ân, ta cũng cùng đi.” Bởi vì điện thoại lý ám áp ngữ điệu, nàng cũng cong lên khóe miệng khẽ cười.

“Cáp, kia thật tốt quá, nhiều người náo nhiệt thôi.”

Do dự một lát, nàng nhịn không được hỏi: “Còn có ai sao?”

“Nga, đã quên nói, Vĩ Tề cũng đáp ứng đi, còn có vài cái người không biết bằng hữu. Ưc, còn có a chúng, ta nhớ rõ người cũng nhận thức hần.....”

“Ân, hảo.”

20. Chương 19

Chu lục sáng sớm 8 điểm. Cổ Kha cùng Quách Tiểu Nghê đều tự linh một cái giản dị hành lý bao, đứng ở Cổ Kha chỗ tiểu khu cửa chờ phương Á Đức lái xe tới đón.

Quách Tiểu Nghê ở một bên ngáp liên tục. Nàng hôm nay dậy thật sớm, tìm không ít thời gian chọn quần áo hoá trang, ở giữa còn trùu đối không Cổ Kha y cho rằng chỉ trở. Ở như thế nào giả dạng việc này mặt trên, Quách Tiểu Nghê là so với ai khác đều chịu khó.

Rối ren sáng sớm thượng, có hiệu quả rõ ràng. Tuy là ngáp dài, nhưng liên như vậy vô cùng đơn giản hướng ven đường vừa đứng, lui tới người đi đường đi qua nhiều phải về đầu lại nhìn liếc mắt một cái.

Cổ Kha cũng đi theo người qua đường lại lần nữa nghiêng đầu đánh giá nàng. Để kỳ mã, Quách Tiểu Nghê lần này không có mặc váy, được thay thế bởi tu thân màu đen kỳ mã khó, xứng thâm sắc bình cùng da giày. Thon dài hai chân bị bên người quần dài vừa đứng bao vây, buộc vòng quanh tinh tế lại không mất co dãn đường cong, hơn nữa kích thước lưng áo cái mỏng, rất tròn có hứng thú đường cong kêu một bên Cổ Kha đều nhịn không được nhìn nhiều hai mắt. Trên thân mặc đơn giản đồ thẩm sắc V lĩnh T tuất, một đầu thật dài đen thui tóc quần tùy ý rối tung trước ngực phía sau lưng. Đây nhân tựa hồ vô luận thế nào loại cho rằng đều nhất định có thể hấp dẫn người khác ánh mắt.

Trái lại Cổ Kha, tắc vô luận phải đi kỳ mã, vẫn là đi đồ thư quán, hoặc là đi quán bar, chính là một thân cơ bản khoản, hoặc là nói kinh điển khoản –T tuất quần bò. Đây buổi sáng, tuy rằng bị Quách Tiểu Nghê chỉ

trở, nhưng xảo phụ thật sự làm khó không bột không gột nên hồ. Y thụ lý nhâm người như thế nào phiên cũng phiên không ra ký mã khổ thôi...

Cũng may cha mẹ cho nàng 1 thước 68 cái đầu, này so với bên người hào quang bắn ra bốn phía Quách Tiểu Nghê cao hơn nữa ra hai li thước. Thủ chân dài dài, béo gầy thích hợp, may mắn còn khuôn mặt thanh tú, này khiến nàng mỗi khi đứng ở Quách Tiểu Nghê bên cạnh khi không đến mức hoàn toàn luân vì mặt xám mây tro lá cây.

8 điểm 10 phân, một chiếc quân lục sắc việt dã xe ở hai người trước người dừng lại, hàng hai quạt gió môn mở ra, phân biệt là phương Á Đức cùng Lục Vĩ Tề.

Phương Á Đức một chút cửa xe liền thổi cái khẩu tiêu, đi tới tiếp nhận Cổ Kha cùng Quách Tiểu Nghê trong tay bao, một bên thanh âm lang lạnh nói: “Thật có lỗi thật có lỗi, làm cho hai vị cô nương đợi lâu!”

Lục Vĩ Tề tắc hướng bên này phát phát tay, nói tiếng “Sớm a” Liền qua đi thùng xe bên kia đi.

Thả hành lý bốn người trọng lại lên xe, phương Á Đức lái xe, Lục Vĩ Tề ngồi ở phó giá tòa, hai nữ sinh tắc tọa xếp sau. Xe vững vàng sử cách.

Phương Á Đức giới thiệu Quách Tiểu Nghê cùng Lục Vĩ Tề nhận thức, hai người đơn giản đánh so chiêu hô, Quách Tiểu Nghê nói một tiếng “Hảo khốn”, nghiêng đầu không coi ai ra gì đã khởi truan đến, chỉ chốc lát sau nặng nề ngủ.

“Chúng ta vận khí không sai, hôm nay thời tiết tốt lắm a.” Phương Á Đức từ sau thị kính xem Cổ Kha, tâm tình khoái trá.

“Đúng vậy.” Cổ Kha đáp.

“Đại khái khai ba bốn mấy giờ có thể, đi qua ăn cơm trưa.”

“Ân, hảo.”

“Ta đi quá nơi đó vài lần, rất tuyệt địa phương.”

“Ân, người thường xuyên ký mã a, không lo lắng thủ hội bị thương sao?” Đột nhiên nghĩ đến hấn chức nghiệp, nàng nghi hoặc.

Phương Á Đức nhún vai: “Cẩn thận một chút, sẽ không như vậy yếu ớt.”

“Nhưng là, đàn dương cầm thủ chẳng lẽ không đúng hấn là tránh cho này đó nguy hiểm hoạt động sao?”

“Ha ha, không phải có câu nói, nhân sinh đắc ý tu tẫn hoan! Nếu vì vậy khác cái gì cũng không có thể làm, còn có cái gì ý tứ.”

“Nhưng là vận nhất...” Cổ Kha vẫn nghi ngờ.

“Vận nhất thực ra cái gì ngoài ý muốn, liền đổi một loại sống pháp lâu.” Phương Á Đức hướng sau thị kính trong nháy mắt, nhếch miệng cười khẽ.

Thấy hấn cười đến nghịch ngợm, Cổ Kha cũng nhin không được hướng sau thị kính nhếch miệng cười.

“Buổi tối trụ nông trại, không quan hệ đi?” Phương Á Đức nhắc tới.

“Nga, không quan hệ, mới trước đây chúng ta đều là trưởng thôn đại thôi.” Cổ Kha biên đáp biên hướng hữu tiền phương Lục Vĩ Tề nhìn lại.

“Là nga, kia thật tốt.” Phương Á Đức nói, quay đầu xem Lục Vĩ Tề: “Vĩ Tề, ta cũng chưa nghe người đề cập qua người bạn đi Anh quốc phía trước chuyện.”

Nghe vậy, Cổ Kha mi tâm nhảy dựng, nhìn Lục Vĩ Tề hơi hơi buộc chặt sườn mặt, trong lòng lại có chút không yên.

Lại nghe hấn thanh âm thần nhiên: “Không có gì hay nói, cũng không phải Đa Đặc khác sự.”

“Ngô... Thật không.”

Nói chuyện cáo một đoạn lạc, phương Á Đức chăm chú nhìn tiền phương chuyên tâm điều khiển, bên trong xe an tĩnh lại.

Ô tô sử dụng cao tốc, một đường bay nhanh. Ngoài cửa sổ phong cảnh nhanh chóng lui về phía sau, ánh mắt theo không kịp chạy như bay tốc độ, gần chỗ cỏ cây lạp thành hoặc dài hoặc đoản đường nét, lại nhìn không rõ ràng lắm.

“Đại Tề, của người bạn gái không đến sao?” Cổ Kha đột nhiên đặt câu hỏi.

Vẫn mục thị tiền phương Lục Vĩ Tề lúc này quay đầu đến, chống lại của nàng tầm mắt, một lát lại quay đầu lại đi, chỉ nhìn tiền phương nói: “Nàng không đến.”

“Đồ lẩn giống như không thể nào thích như vậy hoạt động đi, phía trước đi đi sơn nàng cũng không có tới.” Phương Á Đức nói.

“Ân, nàng không thích ngủ lại ngoại ô.” Lục Vĩ Tề đáp.

“Người cùng nàng nói như vậy hội mất đi rất nhiều lạc thú nga.” Phương Á Đức tiếc hận.

Lục Vĩ Tề làm như kéo kéo khóe miệng, không tái lên tiếng.

.

Giữa trưa thời gian, ô tô ở một chỗ nông gia sân dừng lại. Trong viện đã đình có một khác lượng SUV ô tô, phương Á Đức nói đó là một khác tổ bằng hữu, bọn họ đã muốn tới trước.

Bốn người xuống xe, phương Á Đức cùng nông trại chủ nhân can thiệp, an bài phòng cùng cơm trưa.

Này nông gia làm lữ nhân sinh ý ứng không hề không bao lâu gian. Sân là hai xếp thành chín mươi độ giác thấp bé nhà ngồi, hai đầu phân biệt tiếp thượng hai mặt mỏng manh hồng chuyên tường, đơn giản làm thành một cái sân.

Kia hai sắp xếp ải phòng thô sơ giản lược nhìn lại ước chừng có thất tám phòng, mỗi gian phòng đều có nhất phiến cửa sổ cùng nhất phiến môn. Trong đó hai gian xác nhận chủ nhân gia nhà ở, kia cửa sổ cùng cái khác mấy gian hơi có bất đồng, ván cửa thượng dán chúc mừng phát tài chữ biểu ngữ dựng thẳng phúc, kinh nghiệm mưa gió nguyên bản màu đỏ trang giấy đã tiệm trình xám trắng sắc. Vô luận cửa sổ, cấp trên vàng sẫm sắc nước sơn đều đã đại phiến bong ra từng mảng, rõ ràng có thể thấy được tinh tế vết rạn. Ốc chủ chỗ này một loạt phòng ốc đã có tương đương tuổi tác, nhưng cùng chi thành góc vuông một khác sắp xếp nhìn kỹ năm trước khinh rất nhiều, nên sau lại làm khởi sinh ý khi đóng dấu chồng phòng xá.

Toàn bộ sân đại mà rộng mở, mặt là rắn chắc hoàng bùn đất, cách đó không xa góc có một ngum cái tấm ván gỗ khăn voan giếng nước, bên cạnh giếng là hai cái đơn sơ thủy nê ao, thượng có rỗng nước đầu, ước chừng có thể ở bên kia đơn giản mang nước rửa mặt. Ao giữ im lặng ngủ một cái đại chó săn, ô tô sử nhập cũng tốt, nhân xuống xe đi lại cũng tốt, nó cũng không từng nâng lên mí mắt đến xem thượng liếc mắt một cái.

Ước chừng đã cùng chủ nhân gia đàm thỏa, phương Á Đức kêu to đang ở trong viện đi bộ ba người đi qua, chủ nhân gia cũng quải đi nơi nào gọi tới lái xe tới trước mấy người, mọi người cái này gom lại cùng nhau.

Tới trước có ba người, trong đó một cái Cổ Kha nhận được, là gặp qua hai lần mặt Mĩ quốc nhân Phil, khác hai vị theo phương Á Đức giới thiệu là một đôi tuổi trẻ vợ chồng, cao cao trắng trắng vẻ mặt hòa khí Đức trượng phu Mã Khắc cùng rắn chắc cao gầy phơi nắng thành chocolate màu da Trung Quốc thê tử trầm tình. Hai người đều thực hoạt bát hay nói, cao hứng phần chân.

Đường Chúng không ở. Phương Á Đức giải thích, hắn đem cho chàng vạng thời gian tới.

Phòng phân thỏa, Cổ Kha cùng Quách Tiểu Nghê một gian, tuổi trẻ vợ chồng một gian, còn lại bốn vị nam kẻ sĩ các một gian.

Mang theo hành lý vào nhà sau nhìn đến phòng nội duy nhất tấm ván gỗ giường, Cổ Kha mới giật mình vì cái gì này hắn bốn người không thể tể chỉ hai gian ở. Nguyên lai nho nhỏ phòng nội trừ bỏ hé ra cái bàn ngoại, cũng chỉ có dựa vào tường hé ra dùng tấm ván gỗ khâu mà thành giường, kỳ thật rộng mở trình độ

ngủ ba người cũng cũng đủ, bất quá này giường tái đại cũng chỉ là hé ra, kêu hai cái đại nam nhân tể ở một gian trong phòng nhỏ ngủ ở trên một cái giường, là có chút không thể nào nói nổi.

Ở phòng trong buồng này nọ, thoáng thu thập một phen, mọi người ngay tại phòng bếp gian ăn đơn giản đồ ăn.

Phương Á Đức hỏi lần đầu đến Cổ Kha cùng Quách Tiểu Nghê:“Địa phương đơn sơ, còn có thể nhận sao?”

Cổ Kha gật đầu, tự nhiên là không thành vấn đề. Quách Tiểu Nghê tắc bở vì có thể ở nơi này hội một hồi Đường Chúng, lại mọi sự đều có thể được thông qua.

Sau giờ ngo, nông trại chủ nhân mang đến một đám người, mỗi người trong tay nắm một con ngựa nhĩ. Mọi người đều tự tuyển một con ngựa. Cổ Kha bởi vì không thể nào hội kỵ, chọn một đám góc thấp bé con ngựa, Quách Tiểu Nghê tắc tay mắt lạnh lẽo đoạt lấy một đám cường tráng nhất tối dẫn tư hiên ngang con ngựa một chút khiêu lên ngựa bổi. Theo nàng nói nàng phía trước thường ở trong thành mã tràng lý kỵ mã ngoạn bất quá nghiệm, lúc này ở ở nông thôn địa phương có thể hảo hảo tát một phen dã . Cũng không chờ những người khác chuẩn bị tốt, nàng liền kéo dây cương một kẹp mã bụng chạy trốn đi ra ngoài, hướng tới cách đó không xa trông trải trên cỏ kỵ mã đám người chỗ chạy đi.

Xem Quách Tiểu Nghê như vậy sét đánh không kịp bưng tai một chốc đi xa, một bên Phil bật cười, đi theo giục ngựa chạy đi. Trong chốc lát kia một đôi tuổi trẻ vợ chồng cũng đang điên con ngựa ly khai.

Phương Á Đức còn tại cùng dẫn ngựa đến nông mọi người nói chuyện.

Cổ Kha quay đầu xem một bên ở trên lưng ngựa hậu Lục Vĩ Tề, hấn chính hướng trên tay mang theo màu đen cái bao tay. Hấn mặc cũng cũng không chú ý, trên thân là thiên sắc áo sơmi, hạ thân là màu lam quần bò, chân thối một đôi thiên màu rậm nắng giày da, cả người là một loại nhẹ nhàng khoan khoái lưu loát.

Đeo cái bao tay lặc trụ dây cương, hấn nghiêng đầu nhìn về phía Cổ Kha, chống lại nàng đánh giá chính mình tầm mắt, nhợt nhạt cười nói:“Tiểu kha, phía trước cười qua ngựa sao?”

Cổ Kha gật đầu:“Kỵ quá.” Lại cúi đầu ngượng ngùng bổ sung:“Bất quá là ở công viên lý, có nhân mang theo .”

Đem tầm mắt rơi xuống nàng trên tay, Lục Vĩ Tề bỏ đi vừa mới đội cái bao tay, ngược lại đưa qua đi:“Đội cái bao tay, nắm chặt phía trước tay vịn, ta mang theo người.”

Tiếp nhận cái bao tay, nàng ngẩn người thần:“Nga, cảm ơn.”

Lục Vĩ Tề lại khẽ nhủ mảy, ruổi ngựa tới gần hai bước, cúi người kéo Cổ Kha con ngựa cổ biên thùy hạ dây cương, nói:“Chúng ta đi.”

“Nhưng là Á Đức còn không có hảo.” Cổ Kha nghiêng đầu xem chính đàm nói địa phương Á Đức.

“Hấn lập tức có thể tới rồi.” Nói xong lại hướng thượng địa phương Á Đức tiếp đón:“Á Đức, chúng ta đi trước một bước.”

Phương Á Đức nghe vậy gật đầu, dương tay ý bảo.

Lục Vĩ Tề gấp giáp mã bụng, mang theo Cổ Kha con ngựa hướng phía trước đi đến. Hai con ngựa một trước một sau chậm rãi ở hoàng nê trên đường đi tới, xuyên qua một cái hai thước đến khoan ngang cát đất lộ, tới một khác sườn thảo nguyên thượng. Nói là thảo nguyên nhưng này nhất đại phiến trông trải thổ địa thượng cũng không như thể nào gấp lục, nhất là dưới chân này rộng mở bị ngựa thải đi ra thông đạo nay chỉ thấy hoàng thổ, có nhân kỵ khoái mã ở hai người bên cạnh người quá hạn, thượng liền giơ lên một mảnh bụi đất.

Mắt thấy không ít người chạy như bay mà qua, Cổ Kha nhìn nhìn bởi nàng chậm quá đi tới Lục Vĩ Tề, xin lỗi:“Đại Tề, nếu không người đi ngoạn đi, ta chính mình đến.”

“Người ở theo ta khách khí?” Hấn hình như có không hồn giận.

“A?” Cổ Kha không rõ cho nên.

Lục Vĩ Tề quay đầu mục thị tiền phương:“Nắm chặt, chúng ta chạy nhất chạy.”

Con ngựa bị mang theo chạy chậm đứng lên, nàng vội vàng nắm chặt trước người thiết tay vịn. Tiền phương Lục Vĩ Tề một tay nắm chính mình con ngựa dây cương, một tay cầm lấy Cổ Kha con ngựa dây thừng, vững vàng ngồi ở lập tức thoải mái tự nhiên, hoàn toàn không nên đi nắm cái kia tay vịn.

“Người học quá kỳ mã?” Cổ Kha không khỏi hâm mộ hỏi.

“Học quá một ít, bằng hữu gia có cái nông trường dưỡng mấy thớt ngựa.” Hắn đáp, hồi đầu liếc nhìn nàng một cái, “Có khỏe không?”

“Ân, không thành vấn đề.” Cổ Kha gắt gao cầm tay vịn, gật đầu.

“Không được đã kêu đình.” Nói xong tốc độ lại nhanh một chút.

Tiếp đi nhanh dần, bên tai có vù vù tiếng gió, Cổ Kha có chút khẩn trương, trong tay càng nắm càng chặt, ngẩng đầu nhìn Lục Vĩ Tề khi chỉ thấy hần thân thể hơi hơi tiền khuynh, hai chân vững vàng thả bàn đạp, áo sơmi vạt áo theo gió giơ lên, kia tư thái tùy tính thả tiêu sái.

Nàng xem thực sự chút hâm mộ, cũng học bộ dáng của hắn dùng sức dặng trụ bàn đạp tử, cái mông thoáng rời đi lưng ngựa một ít, kiệt lực bảo trì cân bằng.

Lục Vĩ Tề thường thường nhìn lại liếc mắt một cái, xác nhận trên lưng ngựa của nàng tình hình cùng trạng thái. Đến sau con ngựa chạy như bay đứng lên khi, thấy nàng mặc dù gắt gao cầm tay vịn về mặt khẩn trương, thân thể tư thái lại cân bằng rất khá.

Hai người ở trống trải bình thượng một đường bay nhanh.

.

Chạy chạy đình đình, rất nhanh ngày mộ. Thái dương treo ở chân trời thành một cái màu đỏ im lặng đại cầu, thiên không trong suốt mấy dục trong suốt. Cho dù tái khinh hô hấp, kia nhẹ nhàng khoan khoái vì lạnh xúc cảm đều giống nhau ăn mặc thấu tâm phế đi.

Cổ Kha, Lục Vĩ Tề, phương Á Đức, Quách Tiểu Nghê chờ đoàn người giá mã chậm rãi trở về đi tới, nói nói cười cười rất nhanh tới nông trại. Trước kia dẫn ngựa tới được nông mọi người đã ở chỗ này chờ.

Đoàn người lưu loát xoay người xuống ngựa, đem dây cương giao phó con ngựa chủ nhân trong tay. Cổ Kha có chút ử rử, xuống ngựa khi đan chân lại nhân đi đứng như nhũn ra đứng thẳng không xong đặt mông ngồi xuống thượng, may mắn một khác chích chân cũng đã hút ra bàn đạp tử mới không bị quải trụ.

Này nhất giao rơi cũng không đau, chính là có vẻ khó coi. Lại nhân thân thể cơ thể mệt mỏi nhất thời nhưng lại không lưu loát đứng lên. Mọi người tề xoát xoát nhìn qua, kêu nàng thâm nghĩ đem trán khải đến trước người bần đất lý đi.

Vài bước có hơn Lục Vĩ Tề thân hình khê nhúc nhích đang muốn tiến lên, bên cạnh địa phương Á Đức một cái bước xa đã đi đến Cổ Kha trước mặt, ngồi xổm xuống vội hỏi: “Không có việc gì đi tiểu kha, suất đau không có?”

“Nga, không có việc gì không có việc gì, xuống ngựa trượt một chút mà thôi, ha ha...” Cổ Kha ngượng ngùng.

“Không có việc gì là tốt rồi.” Phương Á Đức đứng dậy đưa qua thủ đi: “Ta lạp người đứng lên.”

Nhìn mở ra ở trước mắt thủ, nàng cũng không lập tức đi cầm, lại hướng một bên Lục Vĩ Tề miết đi liếc mắt một cái, thấy hần mặt không chút thay đổi nhìn này chỗ, đánh lên nàng thối qua đi ánh mắt khi lại mắt tiếp kích động dời đi tầm mắt.

Cổ Kha xem hồi phương Á Đức, đối với trước mắt khuôn mặt tươi cười cũng khê động khóe miệng làm ra một cái cười đến, thân thủ cầm trước mặt đại chưởng, mượn lực dùng sức đứng lên. Quần áo quần dính bần đất tro bụi. Nàng đứng dậy sau chính là mai đầu phát trên người bụi đất, ba ba ba thật lâu cũng không bỏ đầu nâng lên.

Đúng lúc này, cách đó không xa vang lên một cái quen thuộc thanh âm: “Mọi người đều ở a.”

Theo tiếng nhìn lại, sân cửa sắt bên cạnh là một thân thoải mái Đường Chúng, hai tay sắp đầu nhàn nhàn tựa vào hồng chuyên trên tường, chính nhếch miệng cười đến sáng lạn.

21. Chương 20

Thái dương lạc sơn, chân trời còn có chút ánh chiều tà, sao dần dần sáng lên.

Các gia các hộ ống khói lý dăng lên trụ trạng khói trắng. Nông trại chủ nhân một nhà chạy tiền chạy sau ở sân không thượng mở tiệc bãi y, mang sang nóng hầm hấp đồ ăn xốc lên bia khăn voan, vì ngủ lại những khách nhân thu xếp bữa tối.

Cổ Kha ngồi xổm sân một góc thủy nê ao biên, nín thở quan vọng vẫn đang nằm trên mặt đất đại chó săn. Này cầu hô hấp đều đều vững vàng, nên hảo hảo mà còn sống, cũng không giống có cái gì bệnh, có thể như vậy theo ngủ sớm đến muộn một tiếng cũng không cổ họng, thật sự có điểm ý tứ. Lẳng lặng quan sát trong chốc lát, nàng nhìn không được thật cẩn thận vươn tay đi ở nó cái trán khẽ chạm một chút.

“Lá gan không nhỏ, không sợ bị cắn a?” Nàng nề tiếng nói lý mang theo ý cười.

Nàng ngửa đầu hưởng thượng nhìn lại, “Nó khốc rất, không cần nhân.”

Đường Chúng ngồi xổm xuống thân, thân thủ thu khởi đại cầu trên cổ thịt đến. Nàng dọa nhảy dựng nghĩ đến đại cầu xác định vững chắc phát biểu, ai ngờ kia cầu lại chích thay đổi đầu ô ô hai tiếng lại các hồi móng vuốt lên rồi, vẫn cúi trên mặt đất cái đuôi lúc này cũng quơ quơ, đem thượng bùn đất quét tảo.

“Di?” Nàng kinh dị, này cầu cũng quá.. Cái kia gì đi...

“Ai, người là có bao nhiêu tướng ta?” Trước mắt nhân mặt cười đến ngọt ngào mặt.

“Gi?”

“Nói vài ngày trở về đi thôi, gấp đến độ chạy tới nơi này...” Nho nhỏ rượu oa như ẩn như hiện.

Hiểu được hần đang nói cái gì, nàng đi đứng không xong thiếu chút nữa mộng.

“Yếu điểm mặt đi sao? Tự mình đa tình cũng muốn có cái hạn độ đi!” Nàng hoành đi liếc mắt một cái, lại hưởng cách đó không xa đang cùng Phil nói xong cái gì Quách Tiểu Nghê miết đi. “Tái với người lặp lại một lần, không chuẩn lấy ta làm trò cười.”

“Hảo tuyệt tình tiểu cô nương.” Đường Chúng nhú mày. Thịnh linh vươn tay kia thì xoa của nàng xinh đẹp tóc ngắn.

Kia thủ ở của nàng đỉnh đầu cũng không giống như trước như vậy thô lỗ loạn nhu vừa thông suốt, lại thái độ khác thường ở đen bóng mái tóc thượng ôn nhu qua lại chạy.

Chưa kịp nhắc tay đánh đi, hần đã bắt tay buông: “Ân, vẫn là này xúc cảm rất tốt.”

“Người...” Nàng xem xem cầu lại sờ sờ chính mình đầu... Này xem như cái gì có vẻ?

Đang định phát biểu hết sức, trên đỉnh đầu vang lên một cái khác thanh âm: “Đi qua ăn cơm đi, đều không sai biệt lắm tốt lắm.”

Nghe vậy, Đường Chúng đứng dậy: “Hảo, ăn cơm đi a kha.”

Xoay người đi rồi.

Cổ Kha còn ngồi xổm thượng nhất thời phản ứng không kịp. Đến chào hỏi trầm tình loạn hạ thất lưng, một tay chống đỡ đầu gối một tay cũng phóng tới đại cầu trên đầu hung hăng nhu nhu, biên than thở: “Đại hoàng vẫn là như vậy soái.” Cầu nhi cái đuôi ba ba đánh mặt, kia đồ lưỡi biếng đầu như trước nâng cũng không nâng.

Thu hồi thủ đến, trầm tình vẫn loạn thất lưng, đem tầm mắt phóng tới Cổ Kha trên mặt nhìn, giống ở đánh giá nàng, lại ở suy tư về cái gì.

Bị nhìn xem không được tự nhiên, Cổ Kha ra tiếng: “Làm sao vậy?”

“Nga, ngưng ngưng.” Trầm tình trờng mắt nhìn, “Có người nói quá người rất giống một người sao?”

“Có ý tứ gì?”

“Àn..... Hôm nay đầu tiên mắt nhìn thấy của người thời điểm ta liền cảm thấy nhìn quen mắt, nhưng như thế nào cũng tưởng không đứng dậy ở đâu nhi gặp qua, đã cho ta nhóm có lẽ chính là làm người qua đường bính kiến quá đâu.” Nàng hơi hơi nhú mi, “Người cùng Đường Chúng ở kết giao sao?”

“A?” Vì cái gì mỗi người đều phải hỏi như vậy! Cổ Kha vò đầu, “Không có, chúng ta không có ở kết giao.”

“Nga, là thôi.” Nàng nghi hoặc.

“Người nói ta giống một người?” Cổ Kha truy vấn, ẩn ẩn cảm thấy có chút không đúng.

“Àn, vốn chết sống nhớ không nổi, nhìn thấy Đường Chúng mới đột nhiên nhớ lại đến.” Nàng cắn cắn môi hướng Đường Chúng nhìn lại liếc mắt một cái, “Nhiều năm trước chuyện, hẳn đọc đại học khi theo đuổi quá một cái giảng sư, khi đó ở hệ lý huyền cử đại.” Nàng khẽ cười, mang theo chút bất đắc dĩ, “Đương nhiên không truy thành. Nhìn kỹ, của người cái mũi miệng hơn nữa giống nhau.”

Trầm tình thẳng đứng dậy, lại hướng đã ở bên cạnh bàn ngồi vào chỗ của mình đường hy vọng của con người đi, lăm bầm lầu bầu: “Hắn không phải còn không có quên đi, đều lâu như vậy ...”

Cổ Kha ý nghĩ phát mộng, ngưỡng cổ nhìn xem trầm tình lại quay đầu nhìn xem cách đó không xa Đường Chúng, thủ không tự chủ được che miệng mũi, kinh ngạc nhất thời không biết như thế nào cho phải.

“Đứng lên đi, chúng ta đi ăn cơm.” Trầm tình thân qua tay đi.

Cổ Kha đứng lên tùy trầm tình đi hướng bàn ăn, thế này mới phát hiện lòng bàn chân mất tri giác, phiêu phiêu đi lên vài bước liền chầm thứ bàn lại ma vừa đau..... Nàng dừng lại dùng sức chà chà chân, chống đỡ đầu gối ở tại chỗ sảo khế, cũng nhân cơ hội tiêu hóa một chút mới từ trầm tình trong miệng nghe tới cái kia khiến nàng cảm thấy có chút bất an tin tức.

“Ai Cổ Kha, sừng sờ ở nơi đó làm cái gì, mau tới ăn cơm.” Cái bàn biên Quách Tiểu Nghê thúc giục hướng nàng ngoắc.

Dưới chân rất nhanh khôi phục tri giác, nàng ba bước cũng chỉ hai bước đi đến bên cạnh bàn tọa hạ. Trên bàn cơm rượu và thức ăn thực phong phú, huân huân tổ tổ chật ních mặt bàn, biên giác thượng là vài bình mở cái bia, bên cạnh thượng còn bãi tràn đầy nhất khuông. Bàn ăn cách đó không xa dựa vào tường lại vẫn làm ra vẻ nhất thai không nhỏ TV, cũ là cũ điểm, nhưng hình ảnh rõ ràng âm sắc cũng không có trở ngại, chính bá ca khúc được yêu thích MV, bên cạnh tiểu ghế thượng là hai cái microphone – còn có thể xướng K! Đây tư thế là muốn cuồng hoan ...

Quách Tiểu Nghê đứng dậy cho mỗi cá nhân cái chén lý rót đầy rượu, sau đó cười cười đối phương Á Đức nói: “Người này kỳ mã rất sáng khoái, Á Đức người thật có thể chọn địa phương.” Nói xong quay đầu nhìn Đường Chúng, “Đường Chúng người muộn lâu như vậy có phải hay không trước phạt một ly?”

“Hảo nga, cầu còn không được.” Đường Chúng nói tiếp, bưng lên cái chén cô lỗ cô lỗ lập tức đem một ly bia nuốt tiến bụng đi.

“Đi? Như vậy sáng khoái!” Quách Tiểu Nghê kinh ngạc, lập tức bật cười, “Ta cùng người a.” Nói xong ngửa đầu đem chén trung rượu cũng uống cái tinh quang. “Các người cũng uống a, đêm nay không say không về.”

Thấy vậy tình hình Cổ Kha khẽ nhú mày, chích cầu nguyện bọn họ sẽ không quá phạm, nếu thực uống rượu không biết như thế nào làm âm ỉ đâu.

Nàng hướng miệng bái cơm, giáp bàn tử lý mới mở nông gia đồ ăn, thỉnh thoảng uống một ngụm bia. Ăn nhanh chóng, lập tức cảm giác trong bụng tràn đầy no rồi, uống hoàn chén trung sở thịnh bia, bữa tiệc này ăn thật sự là thỏa mãn.

Phục hồi tinh thần lại, bên tai nói nhao nhao ồn ào. Nhất là Quách Tiểu Nghê, trong chốc lát tham quá thân đi cùng Đường Chúng cùng ly, trong chốc lát lại cùng hắn bên cạnh người Phil hợp lại rượu, ‘Ha ha ha’ nói chút kỳ quái chê cười, thích thú tăng vọt, xem ra đã muốn không ít cơn hạ đồ.

Cổ Kha không khỏi lắc đầu, rõ ràng nói là vì Đường Chúng đến lần này lỡ hành, vì cái gì lại cùng Phil như vậy thân mật thực lạc? Nàng thay đổi tầm mắt xem Đường Chúng, người sau chính là không nhanh không chậm uống chén trung bia, khi thì kí liếc mắt một cái Quách Tiểu Nghê cùng Phil hai người, cũng không hiện ra gì cảm xúc. Quách Tiểu Nghê cùng hắn chạm cốc khi, hắn cũng chỉ một câu thôi khoe miệng không chút do dự uống một hơi cạn sạch.

Chỉ một lúc sau, Quách Tiểu Nghê đi đến TV giữ cầm lấy ghế đầu thượng trong lời nói đồng, tự cổ tự xướng khởi ca đến.

Có nhân cách tịch.

Cổ Kha nhìn lại, cũng là Lục Vĩ Tề. Hắn hẳn là cũng đã rượu cơm no chừng, sợ là chịu không nổi này cao âm lượng Tạp Lạp OK. Cổ Kha xem xét hắn rồi đi bóng dáng cũng không tự giác đứng dậy, buông bát khoái bước nhanh đi theo ra viện môn.

Không có đường đăng, trên đường có chút hắc ám, cách đó không xa nông trại lý cửa sổ chỗ lộ ra ánh sáng miễn cưỡng có thể chiếu đến đường nhỏ đi lên. Thiên thượng chói lọi bán nguyệt cùng sáng long lanh đàn tinh cũng đều làm cho này hồi hương đường nhỏ sai thượng lấp lánh ánh sáng.

Lục Vĩ Tề hai tay sáp đầu ở phía trước chậm rãi đi thông thả bước, hướng mấy trăm thước có hơn núi nhỏ pha đi đến. Cổ Kha lắc lạng theo ở phía sau, nhất thời lấy không chuẩn chủ ý có phải hay không nên gọi trụ hắn cùng nhau tán cái bước.

3 phút sau, phía trước thân ảnh dừng lại, chậm rãi xoay người lại. Âm ảnh lý không thể nhìn thanh hắn khuôn mặt, chỉ nghe hắn ngắn gọn ra tiếng nói:“Lại đây đi, cùng nhau đi một chút.”

Cổ Kha theo lời đi đến bên cạnh hắn, ngẩng đầu hướng hắn cười cười, thật to ánh mắt loan ra nho nhỏ độ cong. Buổi chiều gió nhẹ bị bám nhất lũ sợi tóc nhẹ nhàng phát thượng của nàng hai má, dưới ánh trăng như vậy khuôn mặt tươi cười nhu hòa động lòng người.

Hắn theo túi tiền trung rút ra một bàn tay đuổi theo tung khuôn mặt thượng kia nhất lũ sợi tóc, đầu ngón tay sáp xúc thượng khi lại đột nhiên dừng lại. Không khí cũng giống nhau ngưng trệ, rốt cục, hắn chưa tái tiếp tục kia động tác liền đem thủ thả lại bên cạnh người.

“Đi thôi.” Hắn nói.

Hắn cất bước về phía trước, không bao lâu hiện lên núi nhỏ khâu đỉnh chóp, đứng ở tại chỗ lặng im trạm lập tức ngồi trên chiếu. Cổ Kha cũng theo hắn thấp người tọa hạ.

“Nơi này có thể nhìn đến ngân hà!” Ôn nhuận tiếng nói trong người giữ vang lên.

“Ân.” Nàng ngửa đầu nhìn lại, đầy trời đầy sao ánh vào mi mắt.

Ban đêm lạnh lùng không khí thấm nhập tâm tì, nàng nhin không được rung mình một cái. Ngoại ô ngày đêm chênh lệch nhiệt độ rất lớn, ban ngày nhất kiện T tuất có thể, buổi chiều hàn ý lại kêu lửa. Lộ bên ngoài làn da nổi lên nhiều điểm nổi da gà.

“Phủ thêm đi.” Hắn không biết khi nào thoát quần áo trong, trên người chích đan kiện T tuất, thân qua tay đến đem quần áo đưa tới nàng trước mặt.

“A?” Nhìn quần áo trong nàng có chút sững sờ, trừng mắt nhìn vội vàng từ chối,“Không cần không cần, người mặc đi ta không quan hệ.”

“Không cần theo ta khách khí.” Hắn nói, thanh âm ôn nhuận nhu hòa, cũng không dung cự tuyệt.

Cổ Kha nhấp hé miệng tiếp nhận quần áo, hai cái bao tay tiến ống tay áo, đem trước ngực hai khóa nút thắt khẩu thượng nhất thời cảm thấy ấm áp rất nhiều.“Ấm áp.” Nàng cười.

Hắn cũng giơ lên khoe môi khẽ cười, đen thùi con ngươi lý ở lạnh lạnh ban đêm lộ ra một cổ quen thuộc lo lắng.

Cổ Kha thấy được, trong lòng cũng đi theo ấm áp đứng lên. Như vậy độ ấm ở trong cơ thể lan tràn, tới tay chân, tới mặt mày.

Đó là một loại âm áp có chút xa lạ cảm xúc.

Nàng tỉnh tường cảm thấy bên trái ngực bụng chỗ tim đập chậm rãi nhanh hơn tần suất, ‘Thùng thùng’ tiếng vang đánh của nàng màng nhĩ ột. Đến sau, kia vang dội đánh thanh nhiễu loạn của nàng suy nghĩ, trong lòng không biết vì sao lại có chút toan sắp, hơi hơi làm đau.

Nàng không thể không cúi đầu liền đem ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú dưới ánh trăng nồng đậm âm ảnh, hít sâu một hơi.

“Ngươi lang chức nữ chuyện xưa rất thú vị.” Nàng cúi đầu ra tiếng.

“Là thôi, ngươi cũng như vậy cảm thấy?”

“Ân, trước kia không hiểu, hiện tại có điểm hiểu được .”

Hắn lặng im, ngẩng đầu nhìn trên bầu trời sao nhiều điểm. Lạnh lạnh trong gió đêm hắn giống như co rúm lại một chút.

Chỉ một lúc sau hắn thản nhiên mở miệng: “Rốt cục trưởng thành a.” Dứt lời quay đầu đem ánh mắt rơi xuống nàng buông xuống sườn trên mặt, “Á Đức nhân cũng không tệ lắm.” Dừng một chút, hắn nói tiếp: “Hắn trong lời nói hắn là... Cũng không tệ lắm.”

“Ân?” Cổ Kha hoảng hốt ngẩng đầu. Giờ phút này hắn chính ánh mắt yên lặng xem xét nàng, thật dài mắt tiếp hạ là nhìn không ra cảm xúc ánh mắt.

“Ngươi nói cái gì?” Nàng hỏi.

“Không có gì...”

.

Cách đó không xa vang lên một trận cúi đầu hơi áp lực tiếng cười.

Cổ Kha nghiêng đầu tìm kiếm thanh âm nơi phát ra, tầm mắt qua lại nhìn quét hết sức nhìn đến đôi núi bóng ma chỗ hình như có hai bóng người vén. Mị tế ánh mắt nhìn chăm chú nhìn lại, kia hai bóng người đã có chút quen thuộc. Đợi cho mơ hồ vui cười thanh truyền đến, nàng mới mạnh ý thức được kia cũng không phải là tuổi trẻ vợ chồng trầm tình cùng Mã Khắc sao!

Nàng dần dập thu hồi tầm mắt, ánh mắt lóe ra xấu hổ vụn vặt. Bởi vì kia vui cười tiếng động đã ở một cái chớp mắt trong lúc đó đậm đi, ở im lặng cơ hồ mấy lý ở ngoài cầu tiếng kêu đều có thể nghe được thổ pha đỉnh, kia hai người rõ ràng là ở thấp hôn, chắc chắn tiếng vang thỉnh thoảng chui vào nhĩ tế.

Mặc dù chính là uống mấy khẩu bia, Cổ Kha lại cảm thấy bên tai tử điều lửa nóng đứng lên. Nàng theo bản năng cúi đầu vào hai đầu gối, chỉ hy vọng kia gọi người mặt đỏ tai hồng tiếng vang mau mau biến mất.

Tiếc rằng thiên bất toại nhân nguyện. Kia chắc chắn tiếng động tuy rằng dần dần rất nhỏ, thủ nhi đại chi cũng là càng gọi người xấu hổ ôn nhuận ‘Ừ’ tiếng động, trong khoảng thời gian ngắn nàng chỉ lo cứng ngắt nín thở liễm khí, nhưng lại đã quên hô hấp. Hồi lâu thấu bất quá khí đến mới mạnh há mồm thật to hút vào một ngụm lạnh lẽo không khí.

Bên cạnh người nhân lại đột nhiên xuy xuy cười, tìm hiểu tay cầm trụ nàng, tiếp theo đứng dậy. Cổ Kha theo tất gian ngẩng đầu, theo cánh tay cảm nhận được lực lượng cũng theo trên cổ đứng lên. Chính là xúc thượng trước mắt hơi chế nhạo ánh mắt khi nàng lại nhanh chóng dừng khai tầm mắt, hướng xa xa nông trại lộ ra kia một chút nho nhỏ ánh sáng nhìn lại.

Dưới chân theo hắn bộ pháp máy móc bàn hoạt động, nàng không chỉ có cảm thấy trên mặt nóng lên, ngực chỗ tiếng đánh cũng so với trước kia càng vang dội . Tại như vậy im lặng ban đêm không biết cho hắn nghe gặp không có. Nàng che ngực, nuốt nước miếng.

Đi trở về đến khi đường nhỏ, tiền phương nhân dừng cước bộ.

“Hảo một chút không có?” Đỉnh đầu vang lên tiếng nói hàm chứa một chút ý cười.

Buông xuống đầu quơ quơ, hai sườn sợi tóc tùy theo hơi hơi đong đưa. Nàng không ngẩng đầu, ánh mắt lại nhìn thẳng hai người cho nhau cầm thủ, mân mê hơi hơi gợn lên độ cong.

Tiếp theo giây, ngực mạnh trệ trệ, một cổ lo lắng ở ngực bụng chỗ lan tràn. Tỉnh quá thần đến nàng mới cảm thấy là một đôi hữu lực cánh tay gắt gao hoàn ở của nàng thất lưng bối, khiến nàng thân thể mật mật dựa vào thượng hân trong ngực. Ấm áp hô hấp ở phát gian nhẹ phẩy, hân đã đem môi tiến đến nhĩ tế: “Áo sơmi cho người mặc, ta có điểm lãnh.”

22. Chương 21

“Àn.” Nàng đem cầm để ở dày trên vai khê gặt đầu. Thuyền ở hai sườn cánh tay có được tự chủ ý thức bàn chậm rãi nâng lên, vòng trụ trước người rắn chắc hữu lực thân hình, dùng sức ôm lấy.

“Quả nhiên là trưởng thành.” Nhĩ tế truyền đến mấy không thể nghe thấy hừ cười. “Người thay đổi rất nhiều, tiểu kha.” Hân nói.

Nàng còn đang đầu vai hân điểm cầm, hoảng hốt cũng không ngôn ngữ.

“Ta cũng sớm không phải từ trước Đại Tề, người hiểu?” Lục Vĩ Tề đem long cánh tay nắm thật chặt, cầm để thượng nàng lửa. Lộ bên ngoài cổ cảm thụ được của nàng nhiệt độ cơ thể, tiếng nói nặng nề: “Nếu là muốn trở lại từ trước... Tìm về cái gì hữu nghị trong lời nói, vẫn là đừng phí này công phu.”

Giống bị một đoàn từ nơi này đột nhiên bay tới buồn vù vù nặng trĩu vật đánh trúng, nàng chỉ cảm thấy một cái chớp mắt trong lúc đó hô hấp trở nên khó khăn, trong óc ẩn ẩn đau đớn.

“Hữu nghị...” Nàng thì thào lặp lại.

Đúng rồi, hân không ở mấy năm nay nàng luôn vô đầu bút tai hồi hận cửu viễn phía trước hai người quan hệ vỡ tan, luôn ảo tưởng ngày nào đó nhất định phải đem kia cái khe tu bổ, đem hai người khoảng cách lặp gần. Trở lại từ trước..... Đúng vậy, trở lại từ trước thân mật khăng khít, lẫn nhau ý lại lẫn nhau chiếu cố. Đương nhiên, là nàng ý lại hân càng nhiều một ít bị hân chiếu cố càng nhiều một ít. Ai đều đã tham luyến cái loại này bị coi trọng bị bảo hộ cảm giác a.

“Hữu nghị a..”

Hồi tưởng đứng lên, nàng tựa hồ cũng không có như thế nào chiếu cố quá hân a. Nàng nhịu mày, nhiều ích kỷ hữu nghị! Khó trách hân không nghĩ trở lại cái gì từ trước tìm về cái gì trôi qua. Hân đi qua nên nàng chưa từng thể hội quá chua xót cùng âm đạm, trong nhà phát sinh như vậy không xong chuyện tình, cho dù ở hân quyền nhỏ nhỏ thân thể một người ngồi xổm bụi đôi giữ ghen ngào khóc thời điểm, nàng cũng chưa có thể đi ra phía trước chẳng sợ chụp vớ bừa vai của hân.

Nhiều buồn cười hữu nghị... Nàng cảm thấy thẹn được yêu thích hồng.

Hai tay tái không thể hoàn trụ vai hân bối, nàng nắm chặt thành quyền bắt tay trọng đặt thân thể hai sườn. Nhắm mắt lại cũng không đẩy ra hân, chích mặc hân như vậy ôm. Nếu như vậy có thể cho hân một ít lo lắng, vậy như vậy đi...

.

Cách đó không xa trong viện khi đoạn khi tục truyền đến không thể nào êm tai tiếng ca.

Lục Vĩ Tề buông ra Cổ Kha, Cổ Kha thuận thể đem tầm mắt dừng ở tiền phương tối như mực đường nhỏ thượng, buồn vừa nói: “Chúng ta trở về đi, bọn họ hân là ăn xong rồi.” Nói xong mại khai cước bộ lập tức đi đến.

Đi hai bước nghiêng đầu kí mắt phía sau, nhìn hân chậm rì rì đi theo liền lại tiếp tục hướng sân đi đến.

Xuyên qua cửa sắt tiến vào sân, TV lý bá MV. Chỉ thấy Quách Tiểu Nghê, Phil, Đường Chúng, phương Á Đức bốn người vây quanh cái bàn còn đang uống bia. Quách Tiểu Nghê một tay lấy microphone một bên cùng đã có chút men say Phil vung quyền hợp lại rượu, sẽ đem microphone tiến đến bên miệng rống nhất cổ họng. Chỉ một lúc sau ném microphone bưng lên rót đầy rượu cái chén đi đến Đường Chúng bên cạnh, cũng không quản quá mãn bia bị lắc lắc lắc lắc gần một tay, liền đem quỳ một gối xuống ở Đường Chúng tọa dài mộc đăng thượng, cúi người phàn ở đầu vai hẳn vui cười.

Nàng rõ ràng đã muốn quán không ít rượu hạ đồ, vụng vụng hồ hồ cử chỉ tương đương làm càn. Cổ Kha thấy thế bước nhanh tiến lên, ở hai người bên cạnh dừng lại giữ chặt Quách Tiểu Nghê cánh tay: “Tiểu Nghê người uống bao nhiêu? Mau dừng uống.”

Quách Tiểu Nghê rời đi Đường Chúng bả vai, thẳng đứng dậy xem nàng, thật vất vả đem tan rã ánh mắt ngẩng nhìn thấy rõ ràng, bĩu môi thực không vui ý: “Anh đi đâu vậy? Đến này chén cho người uống, ta uống này.” Nói xong nâng cốc chén nhét vào Cổ Kha trong tay, chính mình lại cầm lấy Đường Chúng trong tay cái chén, ngửa đầu uống một hơi cạn sạch.

Cổ Kha buông chén rượu, trong thanh âm mang theo nào ý: “Người còn uống! Tút rồi tỉnh rồi mù là muốn ép buộc ai?”

“Ta không ép buộc ai a, chính là cao hứng thôi.” Quách Tiểu Nghê vẻ mặt vô tội, xoay người mạnh cúi đầu đem mặt tiến đến Đường Chúng trước mắt, “Mọi người đều thật cao hứng thôi, có phải hay không?” Hi hi cười.

Đường Chúng không đáp, thay đổi đầu xem Cổ Kha, mày chợt tắt ngữ khí bất mãn: “Người chạy tới chỗ nào chơi, hiện tại trở về không chê vãn sao?”

“Ta mới không đi chơi.” Cổ Kha biện giải.

“Vậy người cùng cái kia... Di?” Quách Tiểu Nghê bắt tay hướng một chỗ chỉ đi lại phát hiện nơi đó cái gì cũng không có, bả đầu xoay lại đây xoay đi qua tìm một trận không tìm, đành phải buông thủ tiếp tục, “Chính là cái kia tề cái gì dễ nhìn để làm chi đi? Ta nhìn thấy hai người các người đi ra đi yêu..” Nói xong thần bí hề hề cười.

“Không làm cái gì.” Cổ Kha trên mặt hơi hơi đỏ lên, ngực lại bỗng nhiên trong lúc đó đổ hốt hoảng. Giọng nói của nàng nôn nóng: “Chậm, Tiểu Nghê chúng ta thu thập một chút sớm một chút nghỉ ngơi.”

Quách Tiểu Nghê lại dùng sức bắt tay cánh tay theo nàng trong tay giấy đi ra, đơn giản đặt mông ngồi ở dài mộc đăng thượng, xấu lắm da bất động đặng. Chậm quá nói chuyện: “Hiện tại mới mấy điểm nga làm sao ngủ được, khó được đi ra ngoạn một chuyến chúng ta còn muốn tự tự đâu.”

“Người có hoàn không để yên, không chuẩn uống nữa!” Cổ Kha tức giận.

“Không để yên.” Quách Tiểu Nghê đem tấm tựa trên thân sau bàn giác, miệng nhất quyết: “Chính người ngoạn cú còn không hứa người khác chơi.”

“Người.. Đừng làm cho ta nhìn thấy người phun ngã trái ngã phải trở về ngủ!” Nàng gấp đến độ dậm chân, ngẩng đầu giận trừng trên bàn những người khác, còn chưa mở miệng chỉ thấy phương Á Đức ngoạn ngoạn giơ lên hai tay tỏ vẻ vô tội cùng đầu hàng, mà một bên Phil lấy thủ chỉ ngạch không nói một lời giống ở buồn ngủ. Sau đó là Đường Chúng, chích nhứ mày một bộ sự không liên quan mình bộ dáng, ngón tay ở mặt bàn có một chút không một chút xao.

Gắt gao mân môi, nàng chỉ cảm thấy trong lòng có một cỗ vô danh hỏa ở lủi, nhưng này lửa giận kỳ thật cũng không quan hệ trước mắt nhiều người thiếu.

Nói đến để nàng có thể hướng ai đi phát này hỏa? Đều là người trưởng thành rồi yêu đem chính mình uống rượu ngoạn điên lại như thế nào luận được đến nàng quán? Nàng như vậy nói nhao nhao ồn ào bất quá là tảo mọi người hưng thôi. Này hỏa thức dậy không hiểu, ngốc thấu!

Nàng đòi hạ mặt, trong đầu ong ong xoay người bước nhanh hướng chính mình ngủ phòng đi đến.

Đóng cửa lại, nàng thật mạnh ngồi ở tấm ván gỗ trên giường mai phục đầu, cũng không thu thập.

Hai thủ đặt trên đùi bát lộng móng tay, ‘Ba ba ba’ phát ra rất nhỏ lại cực thanh thúy tiếng vang. Nàng mày mặt nhăn sâu đậm, răng nanh gắt gao chế trụ môi dưới, ánh mắt nhìn chăm chú chỉ gian động tác, lẳng lẳng ngẩn người.

Yết hầu khẩu ngực bụng nội hình như có một cỗ khí hung hăng nghẹn, khiến nàng cả người như là bị nhốt ở một chỗ đường khí không đủ bịt kín trong không gian. Nàng nhưng không nghĩ tìm kiếm xuất khẩu. Mình trừng phạt giống như, nhâm này cổ buồn hồ hồ làm đau khí thể khuếch tán mở ra, chậm rãi đến tay chân, đến tâm trí.

Cả người bị khác thường hít thở không thông nặng nề trường mãn.

Ánh mắt từng trận làm đau.

Nàng thùy đầu lấy chưởng phù ngạch. Quá trong chốc lát hai bàn tay phúc trụ ánh mắt, ấm áp chất lỏng không chịu không chế lên đi ra, theo chưởng phùng trong lúc đó tràn ra, một lát thẳng miệng đầy mũi.

Bá khẩu vỡ đê, nhất thời nửa khắc không có đình dấu hiệu.

Hữu nghị...

Hữu nghị a...

“Ai muốn với người hữu nghị.” Nhất mở miệng hàm hàm nước mắt chui vào trong miệng, nàng cũng không để ý, chỉ hận hận tiếp tục phát ra thanh âm, “Hữu nghị người cái đầu hữu nghị!”

23. Chương 22

Nước mắt là lưu mặc kệ, nếu không đi không chế nó trong lời nói. Ô ô khóc một hồi lâu nhi, trong cơ thể trất buồn cảm đánh tan không ít, hồ hấp lại dần dần thông thuận đứng lên. Phát tiết xong, Cổ Kha bứt lên trên cánh tay vãi bóng ngấn tay dùng sức lau quệt trên mặt thủy tí, thật mạnh hấp khí sinh sôi ngừng tái yếu thoát ra nước mắt.

Trong lòng thư sướng chút, thân thể trầm tĩnh lại tức khắc bị mãnh liệt mỗi một cảm vây quanh, nàng lười xuất ngoại rửa mặt, trực tiếp ngã vào cứng rắn phản thượng trong chốc lát đã ngủ.

Ngoài cửa náo nhiệt còn tại tiếp tục. Mã Khắc vợ chồng cũng đã trở lại bên cạnh bàn.

Phương Á Đức thường thường hướng Cổ Kha chỗ phòng đầu đi hai mắt, trên mặt lộ ra lo lắng sắc. Mấy muốn đứng lên đi gõ cửa lại do dự, sợ hội quấy rầy nàng. Tiền tư sau tường hết sức đã thấy cửa sổ tối sầm lại, trong phòng đã tắt. Hắn hơi hơi thở dài, nắm cái chén tuyết khẩu rượu, quay đầu xem Quách Tiểu Nghê quần quít lấy Đường Chúng bộ dáng, lại cảm thấy có chút buồn cười.

Này Quách Tiểu Nghê khả xem như nữ trung hào kiệt, đối cảm tình một chút không có bình thường nữ hài tử sẽ có nhân nhó ngưng ngừng, mấy ngày hôm trước đi tìm đến không nói hai lời sẽ hắn an bài hoạt động ước Đường Chúng đi ra, vì bọn họ hai người chế tạo cơ hội. Kia thái độ giống như hắn nhất định sẽ không cự tuyệt của nàng thỉnh cầu thể nào cũng phải vì nàng chiết cây tơ hồng đường như.

Nhưng này cô nương cùng với Phil lại là sao lại thế này? Trạng cực thân mật, nhìn ra được đến, Phil đối Quách Tiểu Nghê bao nhiêu là có điểm ý tứ, nhưng nàng không phải vì Đường Chúng đến nơi này sao?

Hắn dò xét mắt Đường Chúng, Đường Chúng tựa hồ từ đầu tới đuôi đều có chút không yên lòng, hắn cũng không như thế nào đi chú ý một bên Quách Tiểu Nghê cùng Phil, bất quá mỗi khi Quách Tiểu Nghê thẩu đi qua đậu hắn, hắn cũng không né tránh không cự tuyệt, chỉ để ý hi hi cười đáp lại nàng một hai. Tựa như hiện tại, Quách Tiểu Nghê cọ đến Đường Chúng bên cạnh người tọa hạ, không tránh ngại dựa vào cánh tay hắn, uống rượu có chút hơn của nàng ánh mắt dần theo chút sương mù, giờ phút này đem đầy tiểu cảm đáp thượng bờ vai của hắn, không kiêng nể gì: “Uy Đường Chúng, ta thích của người tiểu rượu oa, cho ta hôn một cái được không?”

“Kia có cái gì không tốt .” Người sau sao cũng được trả lời.

Quách Tiểu Nghê không nói hai lời phản trụ hấn cộ đi lên hung hăng hôn một cái, còn riêng phát ra hảo đại một cái tiếng vang. Đối diện Mã Khắc trầm tĩnh thấy thế cười ha ha, mà một bên Phil rõ ràng đen mặt, tuy rằng túy ngay cả chống đỡ cầm kính nhi đều nhanh không có, còn muốn hừ hừ tỏ vẻ bất mãn: “Hải hải Quách Tiểu Nghê, không cần như vậy quá phận đi, người là thật sự muốn ta chết tâm sao?”

Quách Tiểu Nghê lại liền đem ánh mắt cười cười nhìn Đường Chúng, huy vung tay lên: “Cái gì chừng nẫu a, người hết hy vọng chưa từ bỏ ý định đâu có chuyện gì liên quan tới ta.”

Phương Á Đức nhin không được lắc đầu, chỉ cảm thấy có chút nhìn không được, buông cái chén đứng dậy cách tòa, đi thông thả tới thủy nê ao giữ ào ào phóng thủy, hướng thủ rửa mặt.

Bên này Phil như là không có nghe hiểu được Quách Tiểu Nghê trong lời nói, mở to mê mang ánh mắt sững sốt sau một lúc lâu, sau đó xem Quách Tiểu Nghê như vậy thẳng ngoắc ngoắc xem xét Đường Chúng vẻ mặt, mặc dù ngôn ngữ thượng không có nghe biết, ánh mắt lúc này cũng xem đã hiểu. Hắn nhắm mắt chớp mắt, hơi khoảnh, lắc lắc lắc lắc đứng lên, lấy lại bình tĩnh hướng ngủ phòng đi đến.

Qua đi không bao lâu, kia một đôi tuổi trẻ vợ chồng cũng trở về phòng nghỉ ngơi đi, trên bàn chỉ còn lại có Đường Chúng cùng Quách Tiểu Nghê hai người. Phương Á Đức gọi tới nông gia chủ nhân thu thập tàn cục.

Quách Tiểu Nghê lẳng lẳng nhìn bát bàn nhất nhất triệt hồi, cái chén bình rượu cũng bị trở thành hư không, nàng ngẩng đầu vọng đứng ở một bên hút thuốc Đường Chúng cùng phương Á Đức: “Cái này xong rồi sao?”

Phương Á Đức mỉm cười: “Còn ngại không đủ a? Kia nhất sọt rượu đều bị người uống , người cũng quá có thể uống tiểu thư.”

“Ta muốn uống nước cho ta thủy a, Đường Chúng cho ta thủy.” Quách Tiểu Nghê không để ý tới phương Á Đức, chích hướng tới nuốt vân phun vụ Đường Chúng thét to.

Đường Chúng cũng không nói nói, quay đầu đi đến phòng bếp, chỉ chốc lát sau cầm trong tay chén bạch thủy lại đây, đưa tới Quách Tiểu Nghê trong tay.

Quách Tiểu Nghê tiếp nhận cái chén hướng miệng mãnh quán, một chén nước khoảng cách thấy đáy. Một lát sau nàng lắc lắc lắc lắc đứng dậy, đi ra hai bước lại đột nhiên ngồi xổm xuống, rầm lạp theo rồng nước đầu mở áp đường như phun đứng lên.

Phương Á Đức dọa nhảy dựng, chạy nhanh đi đến vổ nhẹ của nàng bối. Quách Tiểu Nghê này vừa phun không dứt, thẳng cổ như là muốn đem trong thân thể sở hữu vật khuyh đảo không còn. Cũng không biết trải qua bao lâu, thượng ới ra nhất đồng lớn, nàng còn đang nôn khan, nhưng đã nôn không ra cái gì vậy .

Tình trạng kiệt sức hết sức trước mắt xuất hiện một chén nước, nàng cố hết sức ngẩng đầu, chống lại Đường Chúng nhìn qua ánh mắt, cặp kia xinh đẹp ánh mắt hơi hơi híp, như là mang theo một chút nào ý. Nàng trừng mắt nhìn dùng sức nhìn lại, hắn cũng đã thay đổi đầu nhìn về phía nơi khác.

Tiếp nhận cái chén, nàng ô lỗ ngô lỗ một lần lại một lần sáu khẩu, đợi cho cái chén không lại nhét Đường Chúng trong tay, đứng lên đẩy ra phương Á Đức thủ cự tuyệt bị nhân nâng, tự cổ tự hướng thủy nê ao đi đến. Choáng váng đầu huyền lợi hại đành phải đi hai bước đình một chút, thật vất vả na đến ao biên, mở ra rồng nước đầu trực tiếp đem miệng thẩu đi qua cấp nước đột kích, lại dùng thủ lung tung lau, đem bên miệng lưu lại vật lau đi, tiếp theo từng ngụm từng ngụm nuốt long trước xuống dưới nước giếng. Lạnh lẽo lạnh lẽo , theo lời lẽ vẫn lạnh đến ngũ tạng lục phủ, điều này làm cho nàng cuối cùng tỉnh táo lại một ít.

Quan thượng thủy, nàng tựa vào ao thượng thật mạnh thở.

“Cảm giác thế nào? Hảo một chút không có?” Phương Á Đức hỏi.

“Ta không sao.” Nàng miễn cưỡng trả lời.

Đường Chúng cầm trong tay còn thặng một nửa đầu mẫu thuốc lá ném tới bên chân, dùng hài tiêm nghiền diệt.

“Nghỉ ngơi đi.” Hắn nói, xoay người đi hướng hắn phòng ngủ.

Quách Tiểu Nghê cũng chậm nuốt nuốt hương nàng cùng Cổ Kha phòng ngủ đi đến, nửa ngày rốt cục đứng đến cửa cũng không đẩy cửa, xoay người đem tấm tựa ở một bên trên tường bình tĩnh đứng. Quá trong chốc lát cảm thấy thân thể trầm lợi hại, đơn giản dọc theo vách tường chậm rãi hoạt hạ, móng ngồi ngồi ở thượng, đem đầu để tường nheo lại ánh mắt nhìn bầu trời không trung rậm rạp sao.

Trong lúc phương Á Đức cùng Đường Chúng đi ra cửa bên cạnh cái ao rửa mặt hoàn lại đi trở về, hai người cùng nàng chào hỏi nàng cũng không để ý.

Sau đó, nàng xem đến phương Á Đức phòng đăng tắt. Tái sau, Đường Chúng trong phòng đăng cũng ám . Vặn lại câu tịch.

Ở nông thôn địa phương đêm tĩnh ra kì, không tồn tại trong thành thị cho dù ở nửa đêm cũng sẽ thỉnh thoảng vang lên bén nhọn dừng ngay thanh, cũng không nghe thấy ong ong ông như ảnh đi theo không biết từ nơi này truyền đến chán ghét tiếng ồn.

Nơi này chỉ tại xa xa ngẫu nhiên vang lên vài tiếng chó sủa đánh vỡ này mặc bình thường yên tĩnh, đến chứng minh thế giới này có nhất bộ phân cũng còn tĩnh .

‘Đột đột’ tim đập ở cổ họng mắt kia chỗ vẫn đang thực rõ ràng khiêu .

Thiên thượng như thế nào sẽ có nhiều như vậy sao, là hoa mắt điệp ảnh sao? Nàng nâng thủ nhu nhu ánh mắt tái hướng thiên không nhìn lại, có một viên sáng long lanh quang điểm xẹt qua mảnh nhỏ thiên không, biến mất không thấy.

“Lưu tình a... Thật muốn mệnh.” Nàng nỉ non. Hoạt quá nhanh cũng chưa phản ứng lại đây, làm sao có thời giờ hứa nguyện.

Nàng đem ánh mắt lại chuyển hướng kia phiến ám đăng cửa sổ.

Nếu như vậy muốn ôm một người, mà hần ngay tại vài bước xa, tại sao lại không chứ?

“Vì cái gì à không... Ha ha...” Quách Tiểu Nghê kéo kéo rối tung ở trước ngực tóc, dùng sức phản vách tường đứng lên, na khai bước chân.

Chỉ chốc lát sau, nàng đi vào lúc trước nhìn chằm chằm vào xem phiến phía trước cửa sổ, tuy rằng không lập tức màn nhưng bên trong âm thầm cái gì cũng thấy không rõ, nàng lại na đến cạnh cửa đi ẩn trên cửa bắt tay, không có trở ngại, môn bắt tay bị thuận lợi ấn đi xuống. Nàng khóa vào nhà nội.

Tùy tay đóng cửa lại, nàng dựa vào trên cửa cũng không nhúc nhích, chỉ một lúc sau ánh mắt thích ứng phòng trong hắc ám, dần dần thấy rõ nằm giữa ở tấm ván gỗ trên giường nhân hình dáng. Hần chỉ tại phúc gian cái điều bạc thắm, cánh tay gối lên đầu hạ ngủ.

Quách Tiểu Nghê lại ở đột nhiên trong lúc đó cảm nhận được một đạo tầm mắt – nàng ở bị nhân nhìn chăm chú .

Hần không ngủ!

“Người, tỉnh ?” Nàng thốt ra, tiếng nói nhân còn trở nên ám ám.

Trên giường nhân bất động đạn, vẫn đem tầm mắt đầu chú đến thân thể của nàng thượng.

Nàng bước ra hai bước đi vào trước giường, gần, nương theo nho nhỏ khung cửa sổ phóng vào ánh trăng, nàng xem thấy cặp kia mở to ánh mắt, tuy rằng thấy không rõ giấu ở nơi đó đầu cảm xúc, nhưng nàng quả không được nhiều như vậy .

Trong lòng còn đang đột đột khiêu, nàng liền sự cây biên tọa hạ bắt tay đáp thượng hần trước ngực, cúi người đi hôn bờ môi của hần.

Kia môi mềm cũng không kháng cự nàng, nàng vì thể nhẹ nhàng liếm , dùng răng nanh có một chút không một chút cắn, tái thật mạnh duyên . Đến sau lại thử đem đầu lưỡi tham nhập, trên đỉnh hần răng nanh khi, dưới thân nhân hô hấp đã muốn tiệm trọng. Ngay tại hần mở ra gần bó để vào của nàng cái lưỡi khi, cũng vươn hữu lực cánh tay đem nàng cả người kéo vào giường. Hần xoay người đem nàng áp ở tại dưới thân.

“Người tự tìm .” Đường Chúng thô vừa nói nói, nặng nề tiếng nói sần sật rung động.

Thô lộ đẩy ra của nàng bạc y, ngón tay chường phức phức trụ nhỏ bé yếu ớt vòng eo, xúc bóng loáng da thịt một đường hướng về phía trước, ở sở đến chỗ liễu khởi phiến phiến môi lửa. Nàng lại giống hàn đường như nhin không được run rẩy thân thể, hai tay hoàn trụ phía trên dày kiên bối, ý đồ cùng hấn dựa vào càng gần một ít, tái gần một ít. Lờ lễ lộn xộn, thăng ôn nóng lên, phá hủy cuối cùng một tia lý trí, nuốt hết từ từ dồn dập thở dốc...

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chỉ mong sẽ không lại đến lạc điều hoàng dây lưng... Nay tính ‘Không đạo đức nội dung mị’? A men

24. Chương 23

Vừa cảm giác ngủ thẳng đại hừng đông. Cổ Kha mở to mắt, nhìn đến phía trên xám trắng loang lổ tường mặt ngấn người, nghiêng đầu xem bên giường đơn sơ tiểu bàn gỗ, hoảng hốt một lát đem sự tình nhớ lại đến. Nàng khởi động khuỷu tay tính đứng dậy, lại không dự đoán được bị thất lưng bối gian mãnh liệt đau nhức đánh trúng một lần nữa đổ hồi trên giường, trong miệng buồn hô. Nghiến răng nghiến lợi.

Toàn thân cơ thể đều ở kháng nghị. Ánh mắt vòng vo cái vòng suy tư một lát, tốt xấu hiểu được định là tiền một ngày người cười ngựa duyên cớ. Thật lâu không có đã làm giống dạng vận động, ngày hôm qua ở trên ngựa toàn thân căng thẳng chạy nửa ngày cơ thể mới như vậy kháng nghị đi.

Nằm ở trên giường bất động, nàng thở hổn hển khẩu khí ý thức được bên cạnh người trống trơn, Quách Tiểu Nghê không ở.

Là đã muốn nổi lên? Chính mình nhưng lại ngủ như vậy tử cái gì cũng không nhận thấy được... Nàng nghi hoặc, kỳ cái mã có thể mệt như vậy bất tỉnh nhân sự!

Không biết mấy điểm, ngoài phòng cũng không nghe thấy động tĩnh gì, nàng cắn răng đứng dậy bả đầu tìm được bên ngoài nhìn nhìn, trong viện không có gì nhân. Nàng nhảy ra rửa mặt đồ dùng chậm quá đi ra môn đi, đi vào thủy nê bên cạnh ao rửa mặt. Đây trong lúc nông trại nữ chủ nhân nhìn đến nàng cùng nàng chào hỏi, yếu nàng đến phòng bếp ăn chuẩn bị tốt sớm một chút đi.

Trong chốc lát Cổ Kha đi vào phòng bếp, nữ chủ nhân cấp nàng yếu bát nóng hầm hấp chúc, lại bùng lên bánh bao cùng cải bẹ.

“Những người khác đâu? Là còn không có khởi vẫn là đi nơi nào a?” Nàng hỏi. Vừa rồi nhìn mất biểu, mới buổi sáng 8 điểm thôi.

“Nga, bọn họ thức dậy khá sớm, đều đã muốn ném qua điểm tâm đi ra ngoài, thừa dịp còn có nửa ngày công phu lại đi kỳ một con mã.” Nữ chủ nhân hướng tảo thượng bát tô lý yếu thủy, cầm khăn lau rửa sạch, một mặt nói xong, “Tiểu cô nương người trong chốc lát còn đi kỳ mã sao? Cơm nước xong ta đi đem mã khiên lại đây, Á Đức đều theo ta nói qua .”

“Không cần không cần, ta không cưỡi mã .” Cổ Kha liên tục xua tay ngược ngừng cười, “Toàn thân đều toan kỳ bất động . Ta trong chốc lát đi ra ngoài tán tản bộ là được.”

“Tốt, kỳ không quen trong lời nói là hội như vậy . Giữa trưa 12 điểm tả hữu ăn cơm.” Nữ chủ nhân phân phó.

Ăn nghỉ điểm tâm Cổ Kha đi ra cửa. Dọc theo trước cửa đường nhỏ đi ra một đoạn, ở xóa đầu đường hướng bốn phía nhìn nhìn, phát hiện phía nam là một mảnh trống trải thảo nguyên, còn giống như có hàng rào vây quanh, y hi có thể nhìn đến ngư dương. Nàng quyết định hướng kia chỗ nhìn xem.

Vừa đi vừa duỗi thân hai cánh tay, thân thể đau đớn đánh tan rất nhiều, cả người cũng thoải mái không ít. Chỉ chốc lát sau đi vào thảo nguyên bên cạnh, mặt trên hoặc nằm hoặc đứng tán không ít ngư dương, còn có một cái lão nông thẳng tắp đứng ở thảo nguyên bên cạnh nhìn một chỗ xuất thần.

Nàng theo lão nông ánh mắt nhìn lại, phát hiện cách đó không xa một đầu ngưu bên cạnh người ngồi một người. Tiến lên vài bước dừng lại đang muốn nhìn kỹ, người nọ đột nhiên đứng lên xoay người nhìn về phía một bên lão nông, phát hiện Cổ Kha khi thoáng ngẩn người.

Nguyên lai là trầm tình, nàng cầm đàn phản tương ky là ở chụp ảnh. Cổ Kha dẫn đầu chào hỏi: “Sớm a.”

“Sớm, Cổ Kha.” Nàng cười gơ gơ lên thủ, lại đây đem tương ky đưa cho Cổ Kha nói: “Vừa lúc, người hỗ trợ cho ta cùng đại bá chụp tương chiếu đi, đại bá nhân hảo phối hợp ta vô nhiều ảnh chụp, người đã đến rồi ta có thể cùng hân hợp cái ảnh sau cũng kí với tới đại bá.” Nói xong hướng một bên lão nông cười, lão nông cũng liệt miệng cười, liên tục gật đầu.

Cổ Kha vui vẻ tiếp nhận tương ky cấp hai người chiếu chụp ảnh chung. Sau cùng lão nông nói lời từ biệt.

“Người thực hội chụp ảnh nga?” Cổ Kha hỏi, xem kia tương ky như là thập phần chuyên nghiệp.

“Àn, thích chụp ảnh. Hiện tại cũng làm chụp ảnh phóng viên.” Trầm tình đáp, “Cùng Đường Chúng đảm nhiệm chức vụ một cái tạp chí xã.”

“Là thôi.” Cổ Kha gật đầu, “Ta nghe nói hân cũng làm biên tập.”

“Àn, hợp tác quá cỡ nhiều lần đang làm chuyên đề, hân viết cáo, ta chụp ảnh. Hân văn vẻ phi thường sắc bén rất lực lượng.”

Thải dưới chân mềm mặt cổ tiếp tục đi tới, hai người trầm mặc.

Cổ Kha đột nhiên nhớ tới cái gì, nhú nhú mày cắn môi, do dự mà có nên hay không đem nói đi ra.

Nghẹn một lát vẫn là nhịn không được tò mò chỉ tâm hỏi ra khẩu: “Ngày hôm qua người nói ta lớn lên giống một người, Đường Chúng thích người kia...” Nàng thanh khụ cổ họng, “Sau lại thế nào đâu?”

Trầm tình dừng lại cước bộ, trầm mặc một lát có chút khó xử mở miệng: “Ta không biết như vậy được không, ngày hôm qua không tưởng nhiều lắm nhất thời khẩu mau, ta nghĩ tốt nhất vẫn là không cần sau lưng đạo nhân dài ngắn.”

“Hân làm cái gì chuyện xấu?” Cổ Kha hỏi.

“Kia thật không có.” Trầm tình lắc đầu.

“Vậy không phải đạo nhân dài ngắn thôi, ta nhớ rõ người nói chuyện đó ở lúc ấy còn thực oanh động, lại nói tiếp cũng sẽ không là cái gì bí mật ?”

Trầm tình nhú mày nghĩ nghĩ, sau đó mỉm cười, ngữ khí bốn cột: “Người không phải cũng coi trọng kia tiểu tử đi? Người này khi nào thì đều chiêu nữ hài tử thích.”

“A? Không đúng không đúng.” Cổ Kha liên tục xua tay, quần bách cười, “Ta chính là tò mò, người nói ta lớn lên giống cái kia ai thôi...”

“Không quan hệ, người thừa nhận ta cũng không cười người.” Trầm tình thu hồi trên mặt ý cười, vẻ mặt lại âm âm, thở dài nói tiếp, “Ta từng cũng mê hân hảo một trận tử, đại học thời điểm mà bắt đầu , sau lại công tác còn tìm đi hân tạp chí xã.” Nàng dừng một chút tiện đà bĩu môi, “Ngây ngô , nghĩ đến lâu ngày sinh tình thứ này có lẽ dùng được, ai ngờ nhất háo nhiều năm hân thủy chung không nhận ta. Tiền hai năm gặp được Mã Khắc mới rốt cục thoát ly khổ hải.” Nàng dặt khố miệng cười, mang theo một tia bất đắc dĩ, còn có bất đắc dĩ qua đi thoải mái.

Cổ Kha nhìn cũng nhịn không được cười, cười lý lại mang theo chút âm đạm.

Trầm tình tiếp tục nói: “Hân lúc ấy điên cuồng theo đuổi cái kia giảng sư, là có vị hôn phu . A, hân mới mặc kệ này, nhớ rõ đó là đại nhị đi, đi học thời điểm hân an vị thứ nhất sắp xếp không kiêng nể gì nhìn chăm chăm người ta xem, tan học cái kia giảng sư chạy đến chỗ nào hân liền theo tới chỗ nào, lại đưa hoa lại đưa thảo , nhân tiền nhân sau nói chuyện cũng không cố kỵ, cuối cùng hệ lý lão sư đồng học đều biết nói , trường học còn cảnh cáo hân không chuẩn hân dính vào, nhưng hân phản bác nói hân ngay cả lão sư ngón tay cũng không bính một chút, làm sao dính vào . Trường học cũng lấy hân không có biện pháp . Ha ha...” Ưc khởi buồn cười chỗ nàng nhịn không được buồn cười, qua đi lại tiếp tục nói tiếp: “Cái kia giảng sư

đầu, lúc ấy mau gần ba mươi , so với hần đại không ít, từ đầu tới đuôi liền đem hần làm như tiểu hài tử hồ nháo, đa số thời điểm cũng chỉ cười cười cũng không nhiều chỉ đáp lại. Có đôi khi thực bị cuốn lấy phiền cũng sẽ trước mặt mọi người răn dạy hần, nhưng hần lại nói hai ba câu đem lão sư đồ không phản đối, tức giận đến nằng về mặt đồ bưng liền dỗi không để ý tới hần.”

“Ai... Sau qua nửa năm, kia giảng sư mỗi thiên lại đột nhiên không thấy . Sau lại mới biết được nàng là từ chức cùng vị hôn phu kết hôn, di dân đi Mĩ quốc. Mà hần ở trường học thường lui tới một ít thiên càng ngày càng nản lòng, đến sau lại có thể là tin tưởng xong việc thật cũng rất thiếu đến trường học . Ngẫu nhiên xuất hiện thời điểm thay đổi cá nhân dường như, ai cũng không để ý tới gặp ai cũng không cười, đem mọi người trở thành ẩn hình nhân. Đến lúc đó hậu rất nhiều người mới hiểu được hần nguyên lai là còn thật sự . Vốn đều tưởng xem một hồi não nhiệt, ai lại muốn đến hần sau lại hội trở nên như vậy thống khổ không chịu nổi...”

Nàng mân khởi môi thấp đầu trầm mặc xuống dưới, kinh ngạc xem trong tay tương kỵ, ngón tay nhẹ nhàng vượt phẳng màu đen thân máy bay.

Cổ Kha cũng im lặng không nói, lẳng lặng chờ.

Trầm tình lại lần nữa ngẩng đầu thời điểm, thật sâu hấp khẩu khí lắc đầu:“Hần bỏ học , nói là toàn thể giới chạy đi chơi. Có lẽ còn đi Mĩ quốc đi tìm người kia, ai biết được.” Nàng lược nhất nhún vai tiếp tục nói,“Hần người nọ đại khái cái gì đều làm được đi ra. Dù sao cuối cùng là không có kết quả gì. Bên ngoài chạy một đoạn thời gian sau khi trở về thật giống như khôi phục lại , chính là hiện tại cái dạng này, bỏ công tác phần lớn thời điểm lão không cái đứng đắn. Bất quá người này khuôn mặt...” Nàng nói xong lại để sát vào Cổ Kha trừng mắt ánh mắt xem,“Thật là có chút giống .”

Bị nàng xem không được tự nhiên, Cổ Kha thối lui từng bước, nạt nạt nói chuyện:“Là thôi... Đây... Làm sao bây giờ.”

Trầm tình thấy nàng như vậy nhin không được cười khê:“Hần dù thế nào người ?”

Cổ Kha nheo lại ánh mắt còn thật sự nghi nghi, trừ bỏ ngẫu nhiên ngả ngón vui đùa dường như hành động hần cũng không dù thế nào nàng, lắc đầu:“Không có hay không.”

“Ân...” Nàng khê thở dài,“Có lẽ hần thật tốt . Dù sao đều nhiều hơn thiếu niên ... Cũng nên thành thực .” Nói xong đạp khai bước chân về phía trước đi đến.

Cổ Kha khóa trụ mày sững sốt một lát, vẩy vẩy đầu theo đi lên.

25. Chương 24

Giữa trưa trở lại nông trại tiểu viện, nữ chủ nhân chính hướng trên bàn bưng đồ ăn. Ra ngoài người cười ngựa nhân cũng đã trở về. Đường Chúng ở thủy nê bên cạnh ao cúc thủy rửa mặt, Lục Vĩ Tề cùng phương Á Đức ở phòng cửa nói chuyện. Mã Khắc ngồi xổm bên cạnh bàn đùa miễn cưỡng nằm đại cầu, nhìn đến trầm tình cùng Cổ Kha đi vào sân giờ lên thủ chào hỏi.

Cổ Kha hướng chính mình phòng nhìn lại liếc mắt một cái, cửa mở ra. Nàng hướng phòng đi đến, vào cửa khi nhìn đến Quách Tiểu Nghê ngưỡng mặt nằm ở tấm ván gỗ trên giường, cánh tay che ánh mắt giống như đang ngủ. Giây cũng không thoát.

“Mệt chết đi sao? Buổi sáng khi nào thì khởi ? Ta cũng chưa nghe được.” Cổ Kha đáp lời.

Quách Tiểu Nghê buông cánh tay nâng ngẩng đầu:“Ân, có điểm mệt.”

“Ngày hôm qua lại uống hơn đi, buổi sáng còn đi kỵ mã, không phiền lụy mới là lạ.”

“Nga, không quan hệ.”

“Đứng lên ăn cơm, ăn cơm trở về chạy.”

“Ân.”

Quách Tiểu Nghê miễn cưỡng đứng dậy, bóc bái hơi ngại hỗn độn tóc chấn tác tinh thần xuất môn. Nàng lập tức đi vào bàn ăn biên dẫn đầu tọa hạ, nhìn chăm chăm trên bàn đồ ăn xem, hơi hơi cau mày giống ở nghiên cứu thức ăn hảo phá hư. Quá trong chốc lát nữ chủ nhân lại bùng lên một mâm đồ ăn, nàng vì thể tìm được mục tiêu dường như đem ánh mắt nhìn thẳng nữ chủ nhân, trông mắt đi theo tiến tiến xuất xuất nữ chủ nhân đối tới đối lui.

Sau lại nữ chủ nhân đi vào phòng bếp hảo một trận tử không trở ra, nàng lại đem ánh mắt theo phòng bếp cửa quay lại đến, xem bên chân không xa đại cầu. Mã Khắc đậu trong chốc lát đại cầu đứng dậy, đi đến thủy nê ao ninh nước sôi long đầu trở lại đường ngay, sau quan thượng thủy phòng nghỉ gian đi đến, cùng Đường Chúng gặp thoáng qua. Đường Chúng nhàn nhàn đứng ở ải bên giếng hút thuốc, ánh mắt lướt qua sân tường vây xa xa nhìn phía làm sao.

Nuốt vân phun vụ. Hần hút thuốc thời điểm đem miệng mân nhanh có thể nhìn đến nho nhỏ rượu oa, thái dương cái trán còn có chút bọt nước dưới ánh mặt trời hơi hơi phiếm quang. Quách Tiểu Nghê mị hí mắt tình, nhất cần miệng theo dài đẳng thượng đứng lên, đi đến Đường Chúng trước người ngừng đầu nhìn hần.

“Ai, còn có yên đi?”

“Nga, có.” Hần theo quần túi tiền lý lấy ra yên cấp Quách Tiểu Nghê, lại lấy ra cái bật lửa cấp nàng đốt lửa.

Quách Tiểu Nghê xoay người cùng hần song song đứng, thật sâu hấp thượng một ngụm, chậm rãi phun ra.

“Kia tính một đêm tình?” Nàng nói.

Đường Chúng nghiêng đầu xem nàng, trầm mặc một lát cần mở miệng, nàng lại tiếp theo nói: “Ta a, cùng bạn trai làm là một chuyện, một đêm tình vẫn là đầu một hồi.” Quay đầu chống lại Đường Chúng tầm mắt, đem mặt nhăn tử nhanh mi giờ giờ lên, “Người không phải lo lắng ta chết da lại mặt đi. Với người nói, cái loại này sự tình qua đã vượt qua, chúng ta vẫn là bằng hữu, này không ngại ngại đi?”

“Không ngại ngại.” Hần trừng mắt nhìn tình, “Còn làm pháo / hữu?”

“A?” Quách Tiểu Nghê sửng sốt một lát, theo sau bị vừa mới hút vào trong miệng yên mạnh sang trụ, hảo một trận ho khan. Đường Chúng thấy thể vội vàng đem tay kia thì theo túi tiền trung rút ra, thập phần xin lỗi cấp nàng chụp bối thuận khí, một hồi lâu nhĩ cuối cùng ngừng.

“Pháo / hữu?” Nàng ách cổ họng hỏi.

“Ân? Đó là cái gì?” Đường Chúng vẻ mặt thiên chân tránh đi của nàng tầm mắt, nhìn phía bàn ăn, “Đồ ăn đều chuẩn bị tốt, chúng ta ăn cơm đi thôi.” Đang định phải đi lại bị một phen kéo lấy trước ngực T tuất, Quách Tiểu Nghê hí mắt ánh mắt đi cà nhắc tiêm để sát vào hần, một chữ một chữ hung tợn nói: “Pháo - hữu - là - đi, thực sự của người!” Theo sau buông tay buông ra hần, xoay người đi đến bàn ăn. Quá hần trước người khi dưới chân vững vàng thả thượng hần mỏng manh giấy thể thao, cũng ở mặt trên dùng một chút, mới lại sải bước đi đến.

Bị thả nhân hung hăng đổ trườ một ngụm lãnh khí, xỉ phùng trung tê tê rung động, nguyên bản hàm ở khóe miệng thuốc lá cũng ngã nhào ở. Đường Chúng nhắc tới ăn đau chân Kim Kê Độc Lập, thiếu chút nữa liền trong mắt hàm lệ, trong đầu ong ong loạn hưởng đồng thời mới chính thức hiểu được cái gì tên là họa là từ ở miệng mà ra.

.

Trên bàn cơm, Cổ Kha phát hiện Quách Tiểu Nghê vẻ mặt thực không đúng đầu. Nàng luôn thường thường ngoan trườ nàng đối diện nhân, mà ngồi ở đối diện trừ bỏ phương Á Đức chính là Đường Chúng. Nàng đương nhiên không nên cùng phương Á Đức kết cái gì cừu, kia nhất định là Đường Chúng. Cổ Kha nhìn kỹ Đường Chúng, lại không phát hiện hần cùng với thường lui tới có cái gì bất đồng, nên ăn – ăn nên uống – uống, nhìn qua khi vẫn như cũ một bộ yêu cười không cười bộ dáng, vừa không trốn trốn tránh tránh cũng không đối chọi gay gắt. Không biết đang làm cái quỷ gì!

Thu hồi tầm mắt khi bỗng dưng cảm thấy ai tầm mắt chính đứng ở mặt mình thượng, theo trực giác nhìn lại, lại thẳng tắp chống lại Lục Vĩ Tề đánh giá chính mình ánh mắt. Nàng bản năng dời tầm mắt, ánh mắt

lóa ra. Phục hồi tinh thần lại lại cảm thấy chính mình không có làm sai sự không nên làm tặc đường như tránh đi hẳn, phục lại xem qua đi, nhưng đối phương cũng đã đem ánh mắt nhìn về phía nơi khác, đợi một lát hẳn không lại nhìn hướng chính mình. Cổ Kha mất mát, cúi đầu không tư không vị hướng miệng bái cơm.

“Tiểu kha đừng quang ăn cơm, có thiệt nhiều ăn ngon đâu.” Phương Á Đức thanh âm lang lạnh nói, “Nha, này hồng thiêu thịt dê tốt lắm ăn!” Hắc chia chia cái bàn trung gian nhất đại bàn dương thịt.

Cổ Kha ngẩng đầu nhìn xem phương Á Đức cười đến xán xán ánh mắt, thẳng đứng dậy tử giáp một khối thịt dê đưa vào miệng, vừa ăn biên mang gập đầu không ngừng, “Ừ, ăn ngon!”

.

Ngày đó sau khi ăn xong không bao lâu liền khởi hành trở về đi rồi, trên đường ước chừng tìm bốn năm mấy giờ. Phương Á Đức ở Cổ Kha chỗ ở buồng Cổ Kha cùng Quách Tiểu Nghê, Quách Tiểu Nghê đi nhà trọ lý cảm này nọ quyết định hồi ký túc xá trụ, Cổ Kha phát hiện nàng tựa hồ tâm sự thật mạnh.

“Tiểu Nghê, có chuyện gì không vui?” Nàng hỏi.

“A?” Quách Tiểu Nghê không yên lòng, “Nga, không có gì, chính là có điểm mệt.”

Thu thập hoàn này nọ Quách Tiểu Nghê tới cửa mặc hài.

Cổ Kha hơi nhất do dự vẫn là quyết định hỏi ra khẩu: “Người cùng Đường Chúng... Không có việc gì đi?”

Buộc hài mang thủ dừng một chút, đứng dậy sau nàng xem Cổ Kha kéo kéo môi: “Không có việc gì, có thể có chuyện gì a.”

“Chính là có chuyện gì, cũng là ta tự tìm.” Nàng mở cửa ra khỏi phòng.

“A?” Cổ Kha không có nghe thanh.

“Đi rồi, ngày mai gặp.” Quách Tiểu Nghê cũng không quay đầu lại mang theo môn.

Đối với nổ lớn quan trụ môn, Cổ Kha ngẩn người, lập tức lắc đầu. Nàng đi vào phòng bếp cấp chính mình phao chén trà.

Chân trời mây mù trình màu đỏ sậm, thái dương im lặng liếm đi chói mắt quang mang, còn thẳng một cổ ánh chiều tà xuyên thấu qua cửa sổ thủy tinh chiếu vào, ở trên tường ánh hạ nhu hòa quang ảnh. Nâng lên nhiệt nhiệt trà ở tiểu sô pha ngồi định, nhìn trên tường một tắc tắc di động biến hóa minh ám, nàng phát hiện, gần nhất thường xuyên trong lòng trung nổi lên kia cổ cô đơn nỗi lòng lại tái xuất hiện.

Như vậy cảm xúc luôn bận một cái quen thuộc tên đang quay lại.

Lục Vĩ Tề, hẳn nên cũng về nhà đi. Không, hẳn là cũng là trở về thuê trụ phòng ở. Cách nơi này ước chừng tam trạm đường xa.

Đừng nói tam trạm đường xa, chính là ở cách vách, nàng cũng không thể đi tìm hẳn a.

Nan bắt thành xao khai hẳn môn, ngốc hề hề nói một câu – ai Đại Tề, ta kỳ thật chính là muốn gặp vừa thấy người.

“Ngốc sao!” Cổ Kha nghĩ vậy nhi rầu rĩ cười.

Đúng rồi, nhớ không lầm trong lời nói, cuối tuần lục là Đại Tề bà nội đại thọ bạn rượu ngày.

Cái kia đà bồi cười rộ lên vẻ mặt nếp nhăn tiểu lão thái thái, thường xuyên kêu Đại Tề bùng tới một chén nóng hầm hấp mới đun nư, hoặc một chén vừa giết gà đôn thơm ngào ngọt canh, hoặc bắt tôm hùm liền bùng tới một chén tôm hùm..... Hòa khí lại khách khí Đại Tề bà nội, hiện tại hay không hết thấy đều hảo đâu?

26. Chương 25

Chu nhị, thời tiết tình hảo.

12 điểm thượng hoàn thứ hai chương khóa, Cổ Kha cầm sách giáo khoa tư liệu đi ra dạy học lâu thời điểm, ở cửa nghênh diện gặp phải phương Á Đức.

“Hảo hảo a Á Đức, người như thế nào sẽ ở người này?” Nàng ngạc nhiên.

Đứng ở ánh mặt trời hạ thạch chuyên trên đường, bắt tay gãi cái ót địa phương Á Đức nhưng lại có vẻ có chút co quắp. Nhìn đến vẻ mặt kinh ngạc Cổ Kha, hắn cuống quýt bắt tay buông nhét vào túi áo, ho nhẹ một tiếng.

“Ngô... Không phải hảo...” Dừng một chút, hắn nói chuyện do do dự dự, “Sáng sớm luyện hoàn cầm nhân nhàm chán đã nghĩ..... Có lẽ có thể tìm người cùng nhau ăn cái cơm trưa.”

“Hảo a, ta vừa tan học.” Cổ Kha gật đầu, lập tức vừa nghi hoặc, “Bất quá người như thế nào tìm tới nơi này?”

“Hỏi Tiểu Nghê, nàng nói người ở chỗ này đi học.” Hắn hé miệng cười cười.

“Nga. Nàng hôm nay lại trốn học, càng ngày càng quá phận, thật không biết ở mang cái gì.” Nàng nhú mi.

“Ân. Thích ăn cái gì?” Phương Á Đức hỏi.

“Nga, ăn cái gì...” Nàng hơi hơi nheo lại ánh mắt tự hỏi cơm trưa nơi đi.

“Bình thường như thế nào ăn?”

“Bình thường được thông qua ở căn tin thu phục, bất quá người tới trong lời nói...”

“Căn tin? Trường học căn tin?”

“Đúng vậy.”

“Chúng ta đây đi căn tin đi, có thể trong lời nói.” Hắn lại có chút nóng lòng muốn thử, ánh mắt ở trong suốt dương quang hạ lờ lờ sáng lên.

Như vậy cao hứng? Cổ Kha nhất thời giật mình trụ. Người này tươi cười có một loại ma lực, tất yếu thời điểm đại khái có thể tan chảy vạn dặm băng sơn!

Bất quá lúc này có chuyện gì đáng giá cao hứng như vậy sao? Căn tin, ‘Căn tin?’ Nàng hỏi ra thanh.

“Đúng vậy, chúng ta đi căn tin.” Hắn gật đầu, “Có thể chứ?”

Đương nhiên.

Vì thế bọn họ phải đi căn tin. Cao hứng phần chấn.

.

Chu tứ, vũ. Lưu loát phiêu cả ngày.

Buổi tối 10 điểm, Cổ Kha đi vào tầng đá quán bar. Nhân không tính nhiều, nàng vào nhà sau dựa vào tường tọa hạ, nhìn quanh bốn phía.

Lục Vĩ Tề ở quầy bar chuẩn bị cái gì. Phương Á Đức còn chưa tới, vũ đài thượng ai cũng không có. Nàng ghé vào nhỏ nhỏ bàn tròn thượng, mặt thiếp mu bàn tay, ánh mắt bình tĩnh nhìn chăm chú Lục Vĩ Tề bận rộn thân ảnh.

Không lâu sau, Lục Vĩ Tề cầm một ly cái gì hương của nàng phương hướng đi tới. Hắn đang nhìn nàng.

Nàng đem mặt bay khỏi mu bàn tay, thẳng đứng dậy từ ngai xong.

Trong tay hắn là một ly hồng trà, đến gần đem cái chén đặt ở nàng trước mặt, nhú mi: “Người ba mẹ nếu biết không dùng chân xá là vì phương tiện phao đi, hội thế nào?”

“Mới không phải, người đừng nói lung tung.” Nàng bắt tay tâm khinh xúc thủy tinh chén thân, xem chén khẩu đằng khởi sương mù.

“Trời mưa còn không ở nhà hảo hảo đợi.”

“Lão đái trong nhà nhàm chán a.”

Hắn bắt tay đập mặt bàn để sát vào hắn: “Khuya khoắt không ngủ được người nhàm chán cái gì? Một người bên ngoài hạt hoảng gặp được nguy hiểm làm sao bây giờ.”

“Làm sao là hạt hoảng...” Nàng nói thầm, “Nơi này thực an toàn, buổi tối còn có người sao ta về nhà.” Nàng lên ánh mắt nhìn hắn, đột nhiên hé miệng cười. Quán bar hôn ám ngọn đèn hạ cặp kia ánh mắt lại lượng ra kì.

Này tươi cười tới đột nhiên, hắn giống có chút bất ngờ không kịp phòng, kinh ngạc xem nàng, thật dài mắt tiếp hạ xinh đẹp ánh mắt lại không biết khi nào mặt thượng một tia u buồn, rốt cục không nói cái gì nữa xoay người rời đi.

Nàng nâng lên nóng lên chén trà tiến đến bên miệng, miễn thượng một ngụm. Nhìn hắn bóng dáng, trong lòng có nho nhỏ thỏa mãn.

Còn có nói không rõ nho nhỏ mất mát.

.

Chu lục, vũ tích tí tách lịch sau không ngừng. Cổ ba nói mùa mưa đến đây.

Buổi tối lục điểm bán, mang theo triệu hồ hồ bệnh thấp, Cổ Kha theo đuôi cổ ba đi vào tráng lệ khách sạn đại đường. Khí chất tao nhã lễ nghi tiểu thư dẫn dắt bọn họ đi vào một bên đại sảnh, báo cho biết nơi này là lục tiên sinh thiết yến phòng.

Địa phương rất lớn, âu thức, lịch sự tao nhã bàn ăn ở đại sảnh bày ra khai đi, số lượng không nhỏ. Trên đỉnh cúi đầu thùy xinh đẹp thủy tinh đèn treo, ánh sáng không nhiều lượng cũng không thực ám, vừa đúng. Lúc này nhân còn không nhiều, phục vụ nhân viên nói tiệc rượu ở 7 điểm bắt đầu.

Xuyên qua đại sảnh, Cổ Kha theo cổ ba đi vào đại sảnh một góc phòng nghỉ, đẩy cửa đi vào. Nội môn là rộng mở phòng, tường góc chỗ có hai sắp xếp khí phái sô pha, đằng trước ải trên bàn xiêm áo mới mẻ hoa quả cùng trà bánh, vài cái trung niên nam nhân phân biệt ngồi ở hai sườn sô pha thượng uống trà hút thuốc, hoặc nói chuyện. Môn bị đẩy ra khi bọn họ đồng loạt vọng lại đây, lại đang đứng dậy dương tay tiếp đón. Trong đó một vị dáng người hân dãi thoảng mập ra nhưng ở hợp thể âu phục hạ có vẻ thập phần tinh thần giới giang nam nhân sải bước cửa trước biên đi tới, trên mặt ý cười trong suốt. Đến phụ cận, hắn thân thủ cầm cổ ba vươn thủ, hai người hồ chụp bả vai, cười ha ha nói một câu, đã lâu không thấy.

Cổ ba giới thiệu Cổ Kha cấp đối phương, quay đầu mà nói: “Nữ nhi, cùng lục bá bá lên tiếng kêu gọi a.”

Cổ Kha có chút sững sờ, đây là Lục Minh, cũng chính là Đại Tề ba ba. Nàng cơ hồ giống thấy người xa lạ dường như đánh giá hắn. Đại Tề cùng hắn ba ba cũng không thập phần giống nhau, hắn bộ dạng càng giống hắn mục mục, cái kia nổi danh mỹ nhân vợ. Nhìn kỹ đi, không nên tìm ra phụ tử hai người tương tự chỗ, này đường cong thân thể cường tráng cầm hình dáng đồ có thất chữ bát phân giống nhau.

Trước mắt này nhân nàng cơ hồ không có ấn tượng. Nàng nhớ mang máng này trong năm nàng chỉ thấy quá hắn có thể đếm được trên đầu ngón tay vài lần. Này không kỳ quái, mới trước đây nàng ngay cả phụ mẫu của chính mình quanh năm suốt tháng đều khó gặp thượng vài lần, vị này hàng xóm gia ba ba đương nhiên càng vô duyên nhìn thấy.

“Đứa nhỏ này, phát cái gì lãng.” Cổ ba vỗ nhẹ cửa nàng bả vai, đem nàng gọi hoàn hồn, “Là người lục bá bá rất soái đem người xem choáng váng?”

“Nga ngược ngừng, lục bá bá tốt.” Nàng cuống quýt ra tiếng gọi người.

“Đây là tiểu kha a, lớn như vậy!” Lục Minh cũng đánh giá nàng, trong thanh âm không phải không có cảm khái, “Vóc dáng không nhỏ a, càng ngày càng đẹp. Lão cổ, có như vậy cái nữ nhi cao hừng đi?”

“Đó là .” Cổ ba ha ha cười, cùng Lục Minh cùng nhau đi hướng sô pha, một bên hồi đầu phân phó, “Tiểu kha, người ở đằng kia tọa một lát, ba cùng người bá bá đi theo người ta nói nói chuyện.”

Phòng một khác giác có ba cái đan nhân sô pha, Cổ Kha đang định tránh ra, lại bị một bên Lục Minh gọi lại, vỗ nhẹ của nàng bối: “Đúng rồi, tiểu kha còn nhớ rõ bà nội đi, không bằng đi bồi bồi bà nội được chứ? Đại Tề còn chưa tới, bà nội hiện tại một người ở trong phòng.”

Cổ Kha gật đầu, đi bồi bồi Đại Tề bà nội đương nhiên hảo. Nhiều thế này năm không thấy, nàng cũng là có chút tưởng niệm vị kia dễ thân tiểu lão thái thái .

Lục Minh đem nàng lĩnh đi nhất phiên trước cửa, tay cầm môn ba hơi nhất do dự, nói: “Bà nội tuổi lớn có đôi khi hội phạm chút hồ đồ, người liền bồi nàng trò chuyện, đừng để ý a.” Nói xong ôn hòa cười cười. Mở ra câu đối hai bên cửa kính ngạc nhìn về phía ngoài cửa sổ một vị lão thái thái ôn nhu nói chuyện: “Mẹ, còn nhớ rõ ai vậy sao? Tiểu - kha -” Hắn thả chậm ngữ tốc lớn tiếng nói của nàng tên, lão thái thái quay đầu đến, nhìn xem Lục Minh, lại nhìn xem Cổ Kha, ha ha cười. Lục Minh như là từng tiếp theo khẩu khí, “Tiểu kha đến xem người , các người trò chuyện a.” Hắn đối Cổ Kha gật gật đầu, mang theo môn lý khai.

Ngồi ở bên cửa sổ lão thái thái bình tĩnh nhìn Cổ Kha. Cổ Kha cũng nhìn nàng.

Bát chín năm quang âm, đem nho nhỏ cô gái trưởng thành duyên dáng yêu kiều đại cô nương, cũng đem ban đầu tinh thần chấn hưng lão phụ biến thành hơn già cả hơn câu lũ lão ẩu.

Nguyên bản bụi lý thấu bạch tóc nay tuyết bình thường nhẹ nhàng bám vào tại đây cái lão nhân trên đầu. Càng phát ra gấp khúc lưng khiến nàng thoát nhìn càng thêm nhỏ gầy . Vọng tới được trên gương mặt khe rãnh tung hoành, này văn lộ khắc lại thâm sâu chút. Của nàng trong ánh mắt là mê mang nghi hoặc quang, nhìn Cổ Kha, nàng hơi hơi nghiêng đầu giống như ở theo trong trí nhớ cố gắng tìm kiếm cái gì.

Cổ Kha thở sâu, bước đi tiến lên.

Đến trước mặt đang muốn ra tiếng, lão thái thái cặp kia ánh mắt lại đột nhiên tỏa ánh sáng, một đôi tràn đầy nếp uốn kiết nhanh giữ chặt nàng, chiến thành âm nói lên nói đến: “Lam tử! Là lam tử đã trở lại a! Người khả đã trở lại!”

‘Bà nội’ này hai chữ chưa kịp xuất khẩu sinh sôi tạp ở tại xỉ phùng gian, Cổ Kha trừng lớn ánh mắt nhất thời giật mình trụ.

Lão thái thái lúc này lại dùng sức theo ghé trên đứng dậy, cung bối nàng khó khăn ngẩng đầu lên gắt gao nhìn thẳng Cổ Kha mặt, một bên tiếp tục dùng sức phát động miệng một chữ một chữ nói được cố hết sức: “Lam tử a, là chúng ta Lục gia thực xin lỗi người, hấn cha chết sớm, còn lại ta này vô dụng lão thái bà quản không được hấn nha..... Đều là ta không tốt..... Người trở về là tốt rồi, người đã trở lại... Đại Tề kia đứa nhỏ đã trở lại đi? A?”

Nàng bả đầu tìm kiếm một bên, hướng Cổ Kha phía sau vọng, không thấy được nhân lại ngửa đầu xem Cổ Kha, trong mắt phiếm ra lệ đến, “Lam tử a, Đại Tề không trở về sao? Kia đứa nhỏ..... Chúng ta Lục gia liền này một cái con cháu, ta van cầu người đừng đem hấn mang đi , người muốn cái gì đều được, cái gì đều cho người, đừng đem kia đứa nhỏ mang đi a... Ô ô ô...” Lão thái thái buông ra Cổ Kha thủ, bứt lên ống tay áo sát thí trong ánh mắt không ngừng trào ra nước mắt, “Có cái gì báo ứng đều báo ở ta trên người đi... Là ta thực xin lỗi người... Ô ô ô...”

Cổ Kha không biết làm sao, nàng bắt tay giật nhẹ vạt áo, lại duỗi thân tiến túi quần, cuối cùng mở ra lưng bọc nhỏ lung tung tìm kiếm, rốt cục tìm ra khăn tay đưa cho lão thái thái, lão thái thái lại chỉ để ý dùng ống tay áo tả một chút hữu một chút sát nước mắt, ô ô đồng khóc không chỉ.

Nhìn trước mắt nhỏ gầy bả vai như vậy thống khổ run run, nàng bắt tay chỉ cắt đứt cũng nhin không được trong mắt đánh chuyển nước mắt , ào ào theo thẳng về mặt. Xả ra khăn tay lau đi nước mắt, nàng ho nhẹ cổ họng, lớn tiếng nói: “Đại Tề bà nội, ta là tiểu kha, tiểu kha a, ở tại bên cạnh lão cổ gia cháu gái, bà nội còn nhớ rõ ta sao?”

Lão thái thái không biết nghe được không có nghe đến, chính là bất vi sở động liền tiếp vùi đầu khóc. Nàng sốt ruột, đột nhiên linh quang hiện ra, tiến đến lão thái thái bên tai: “Đại Tề hấn đã trở lại, hấn đã muốn đã trở lại a!”

Lão thái thái quả nhiên lại lần nữa ngẩng đầu lên, đỏ bừng trong ánh mắt phiếm ra kinh hỉ quang: “Đại Tề đã trở lại? Hẳn đã trở lại?”

“Đúng vậy, hẳn đã trở lại, Đại Tề bà nội, người chẳng lẽ còn không hẳn sao?”

“Nhìn thấy hẳn? Nhìn thấy Đại Tề..... Ta thấy đến Đại Tề.” Lão thái thái dùng tay áo sát mặt, nghiêng đầu nghĩ nghĩ, “Ta đã thấy Đại Tề, kia đứa nhỏ đã trở lại nha. Ha ha, hẳn nhưng là đã muốn đã trở lại...”

“Bà nội, ta là tiểu kha a, tiểu kha người còn nhớ rõ sao? Mới trước đây cùng Đại Tề cùng nhau đùa, sẽ ngụ ở bên cạnh.” Cổ Kha rên sất khi còn nóng lớn tiếng thuyết minh chính mình, phán có thể cái búng nằng đối chính mình một ít trí nhớ.

“Tiểu - kha -” Lão thái thái một chữ một chút thuật lại, trong ánh mắt có nghi hoặc, lại giống ở dùng sức nhớ lại.

Đúng lúc này, môn bị mở ra, một người tuổi còn trẻ thân ảnh đi vào nội môn.

Lão thái thái theo tiếng nhìn lại, một đôi mắt ánh sáng đột nhiên lóe ra khoái hoạt quang mang, đối với cạnh cửa nhân ha ha cười: “Đại Tề Đại Tề a, người tới lập, mau nhìn xem đây là tiểu kha nha! Tiểu kha tới tìm người chơi.” Nàng vỗ vỗ Cổ Kha thủ, cổ hết sức hướng Lục Vĩ Tề đi đến, miệng nhắc tới: “Người bài tập làm xong đi Đại Tề, bài tập yếu trước làm xong tái ngoại a, tiểu kha người cũng là, làm xong không có? Không có làm hoàn liền cùng nhau làm, bà nội cho các người chuẩn bị cho tốt ăn!”

Lục Vĩ Tề liếc mắt một cái nhìn thấy Cổ Kha lược lược lấp bắp kinh hãi, đảo mắt nhìn đến lão thái thái vội vã đi tới thân hình không xong, hẳn vài bước tiến lên đỡ lấy nằng, ngữ mang trách cứ: “Đi nhanh như vậy để ý ngã sắp xuống.”

Lão thái thái cầm tôn nhi thủ, ngẩng cổ nhìn hẳn: “Ta không tọa, ta cho các người lộng ăn đi. Tiểu kha nằng...” Nói xong bả đầu chuyển hướng Cổ Kha, gương miệng lại có thể phát ra thanh đến, vẻ mặt kinh ngạc, hồi đầu nhìn xem Lục Vĩ Tề, nhìn nhìn lại nằng, đột nhiên cảm thán nói: “Đây là tiểu kha nha, a nha..... Đều dài hơn lớn như vậy. Đến đến, mau tới bà nội người này cho ta hảo hảo nhìn xem.” Lão thái thái như là đột nhiên gian tĩnh tảo lại, liên tục hướng tới đứng ở một bên chân tay luống cuống Cổ Kha ngoắc.

Cổ Kha đi đến lão nhân bên cạnh, ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái Lục Vĩ Tề, lại xem lão thái thái, hé miệng không nói.

Lão thái thái lại đem Cổ Kha tay kéo khởi chặt chẽ nắm ở lòng bàn tay, cười tủm tỉm: “Tiểu kha dài cao, cái đầu như vậy cao, các người hai cái đều là người cao to. Ngày thường càng ngày càng tốt nhìn yêu.” Nàng nhẹ nhàng phát nắm ở cái tay kia, chậm rãi nói, “Tiểu kha ta tối vui mừng, nhà của ta Đại Tề cũng vui mừng nha, tiểu kha, người không chê khí Đại Tề đi? A?”

Lão thái thái tham quá đi nhìn không chuyển mắt, trong ánh mắt tràn đầy chờ mong cùng khẩn cầu. Cổ Kha thấy cuống quýt lắc đầu: “Không chê khí không chê khí.”

“Ha ha, người không chê khí tốt nhất. Đại Tề đứa nhỏ này ăn không ít khổ oa, ai, chạy tới ngoại quốc quá không quen, gầy như vậy trở về. Người cũng là, như thế nào cũng như vậy gầy đâu? Nhất định là không tốt ăn ngon này nọ, năm cũ thanh đều học cái gì giảm béo, dám muốn đem ngày quá như vậy khổ.”

“Không phải giảm béo... Không giảm phì...” Cổ Kha nhạ nhạ hòa cùng.

Lão thái thái gật đầu. Lục Vĩ Tề ở một bên ra tiếng: “Bà nội người trước tọa, ta cùng tiểu kha đi ra ngoài nói một lát nói.”

Lão thái thái lại không được tự nhiên na nhất na thân, đem chính mình che ở Lục Vĩ Tề cùng Cổ Kha trung gian, lại nắm chặt kia chích mảnh khăn thủ, như là chỉ e nằng đột nhiên biến mất đường như.

“Người đứa nhỏ này gấp cái gì, làm cho ta đem nói cùng tiểu kha nói xong. Người nếu không không biết xấu hổ liền chính mình đi ra ngoài ngoại trong chốc lát.”

Lục Vĩ Tề đương nhiên cũng không tránh ra đi chơi trong chốc lát, thu thanh yên lặng đứng ở một bên.

“Tiểu kha a, hần ba ba mù mù sự ngươi đừng hướng trong lòng đi, đứa nhỏ nhưng là hảo hài tử, đừng nhìn không dậy nổi hần a...” Lão thái thái dùng sức nhấp mân dĩ nhiên biết đi xuống môi, đem ánh mắt sáng quắc nhìn thẳng Cổ Kha: “Ta hiểu được ngươi đối Đại Tề hảo, có cái gì ăn đều phân cho hần, hần về nhà tới bắt cho ta xem đâu. Nay đó lòng ta lý đều nhớ kỹ. Tiểu kha a, Đại Tề hần ba không phải này nọ, nháo như vậy lại nháo như vậy, chỉ cần hần không biết xấu hổ cả ngày làm vậy a, nhưng này đó cũng không quan đứa nhỏ chuyện, ngươi khả tiếp tục đối Đại Tề được chứ?”

“Bà nội ngươi...” Không đợi Lục Vĩ Tề đem nói cho hết lời lão thái thái dùng sức đối hần phất tay: “Đại Tề ngươi đi ra ngoài ngoạn đi ra ngoài ngoạn.”

Lục Vĩ Tề không thể không lại lần nữa bế khởi miệng. Cổ Kha miết đi liếc mắt một cái, chỉ thấy hần cúi đầu nhìn chằm chằm mặt, môi gât gao mân, vẻ mặt hậm hực. Giống ở ảo não lại giống có chút sinh khí.

Lão thái thái quay đầu, hít vào một hơi tiếp tục nói chuyện: “Ta biết tiểu kha lương tâm hảo, theo tiểu chính là. Nhà của ta đại đồng lòng cũng tốt, luyện tiết bà nội liền theo ngoại quốc trở về theo giúp ta đâu. Ta a nửa thanh thân mình đều xuống mồ, thế nào một ngày ánh mắt liền không mở ra được. Nhưng là ta lo lắng Đại Tề, đứa nhỏ này có cái gì ủy khuất đều ghen không nói, cho tới bây giờ cũng không khóc không nháo, theo tiểu cứ như vậy.”

“Ngoan là ngoan, nhưng là như vậy hội ghen phá hư a, hần có người trò chuyện. Chính là người a tiểu kha! Hần gặp người liền cười, người mỗi lần đến trong nhà hần đều cao hứng nột, ha ha...” Nàng vỗ Cổ Kha thủ, nói cố hết sức, “Hần cũng yêu đến nhà người đi a, các người hai cái thật tốt nha, ta xem cao hứng. Ta hiểu được Đại Tề hần a tới vui mừng tiểu kha, tiểu kha cũng vui mừng Đại Tề là không phải yêu? Đại Tề đứa nhỏ này không thay đổi, mới trước đây là hảo hài tử, bây giờ còn là hảo hài tử, tiểu kha còn vui mừng là không phải nha?”

Đối mặt kia nói tha thiết ánh mắt, Cổ Kha không thể không hung hăng gạt đầu làm ra đáp lại. Hốc mắt nóng lên, trong lòng trung dâng lên hồi hận so với gì thời điểm đều phải mãnh liệt đứng lên, này mãnh liệt cảm tình bành trướng lòng của nàng phi, khiến nàng cắn chặt môi, đem răng nanh hăm sâu đi xuống...

Môn bị ai đẩy ra, đi tới mấy người.

Hướng cửa nhìn lại, là Lục Minh cùng hai trung niên nữ nhân.

“Thấm thấm, thấm thấm thân thể được a? Đến đến, chúng ta phù ngươi đi đại sảnh chuẩn bị chuẩn bị đi.” Hai nữ nhân vào nhà cùng lão thái thái chào hỏi, nhìn đến Cổ Kha tò mò đặt câu hỏi: “Di? Ai vậy gia khuê nữ a?”

“Là tiểu kha nha, lão cổ gia tiểu kha!” Lão thái thái ha ha cười, cướp trả lời. Rốt cục buông ra Cổ Kha thủ xoay người nhìn người tới.

“Lam tử ngươi đã về rồi, ha ha, trở về là tốt rồi trở về là tốt rồi. Đại Tề cũng đã trở lại, chúng ta toàn gia khả tính đoàn viên.”

“Thấm thấm, ta là bội cảm, đại quốc vợ, thấm thấm còn nhớ rõ ta không.....”

Lục Vĩ Tề xoay người rời đi, trải qua đứng ở bên cạnh Lục Minh khi cũng không ngẩng đầu, quả cái loan biến mất ở ngoài cửa.

Cổ Kha sốt ruột, bất chấp này hần bước nhanh cùng đi qua. Ra nghỉ ngơi thính, chỉ thấy hần chính xuyên qua phòng cửa trước ngoại đi đến.

Bước nhanh đi ra khách sạn đại môn, đằng trước nhân cũng không dừng lại lại thẳng tắp đi vào tích tít tách lịch trong mưa. Cổ Kha từng bước càng không ngừng theo sát sau đó, lẳng lẳng đi theo hần xuyên qua lộ khẩu, đi lên đầu đường, quả nhập bụng dù hành tẩu đám người.

Đỉnh đầu vũ đánh rớt, rất nhanh xối tóc, xối hai má, xối đằng trước đi nhanh nhân đầu vai. Tuyết trắng áo sẫm dính sát vào nhau trụ vai hần bối. Lưng cũng sắp toàn bộ ướt đầm.

Hần hành tẩu không chỉ.

Ngã tư đường, đèn xanh diệt đèn đỏ khởi, hấn xoay mình dừng lại cước bộ. Cơ hồ chạy chậm lên Cổ Kha vội vàng sắp xếp gọn gàng, thiếu chút nữa đánh lên hấn phía sau lưng.

Hấn xoay người, cúi đầu xem nàng.

Đèn đường hạ lóa ánh sáng nhạt vũ tuyến không ngừng đánh vào cửa nàng phát lên mặt thượng, hai giáp sợi tóc giọt bọt nước, rơi xuống trên vai, T tuất đại bộ phận đã muốn ướt đầm thiếp bọc thân thể của hấn.

Nhìn đến hấn xoay người đầu đến ánh mắt, nàng lại hoảng cúi đầu xuống.

“Người yếu theo tới khi nào thì?” Hấn nói.

27. Chương 26

“Người đi đâu lý?” Cổ Kha nâng lên thấp thấp thấp mắt hỏi.

Hấn không đáp lời, đem mày mặt nhăn quá chặt chẽ nhìn chăm chú nàng, trong giọng nói mang theo phiền táo: “Đừng nữa đi theo ta.”

“Người đi đâu lý?” Cổ Kha không để ý tới, tiếp tục hỏi hấn.

“Ta làm sao đều không đi.”

“Ta cũng làm sao đều không đi.”

Lục Vĩ Tề xoay người nhìn về phía đường cái, không hề cùng nàng nói chuyện. Nàng yên lặng đứng, quật cường từng bước không na. Mọi người chống ô che theo giữ vội vàng đi qua, đường cái thượng ô tô đô đô xuyên qua quay lại. Năm phút đồng hồ sau, một chiếc xe đứng ở hai người bên cạnh người.

Lục Vĩ Tề giữ chặt tay nàng đem nàng mang tới xe taxi giữ, mở ra sau tòa môn dẫn đầu trước ngồi vào đi, Cổ Kha cũng tùy theo bước vào bên trong xe.

Lục Vĩ Tề cùng lái xe nói ra Cổ Kha thuê trụ nhà trọ chỗ địa chỉ. Xe chậm rãi sử nhập thân cây nói, đi phía trước chạy trốn.

“Ta không quay về.”

“Người rốt cuộc muốn làm gì?”

“Ta chính là..... Ta nghĩ cùng người trong chốc lát.”

“Ta không cần nhân bồi.”

“Cầu người Đại Tề.”

“Trở về đi.” Hấn ngữ điệu lãnh đạm.

Cổ Kha trầm mặc, lau đem trên mặt mưa quay đầu xem ngoài cửa sổ. Cửa kính xe thủy tinh bị vũ đánh cho mờ hồ không rõ, bên ngoài phố cảnh cũng đều như vụ lý xem hoa. Trong ánh mắt nhiệt nhiệt có cái gì ở cuộn cuộn, nàng không nghĩ tái tiêu phí khí lực đi khắc chế, mặc cho nước mắt hoạt về mặt giáp.

Xe tới của nàng nhà trọ dưới lầu dừng lại, Cổ Kha vẫn nghiêng đầu bảo trì lúc trước động tác chỉ để ý nhìn cửa sổ thủy tinh, cũng không mở cửa xuống xe. Đợi một lát không thấy động tĩnh, Lục Vĩ Tề thò người ra lướt qua nàng đem cửa xe đẩy ra.

“Đến, tiểu kha.”

“Ta không quay về.” Nàng thấp giọng nhưng kiên quyết lặp lại. Lấy tay bối thay đổi sắc mặt, xem cửa xe ngoại lạc không xong màn mưa.

Lặng im chốc lát, Lục Vĩ Tề rốt cục thỏa hiệp dường như khê thở dài, thò người ra lại đem cửa xe tạo nên. Đồi lái xe nói ra một cái khác địa chỉ.

10 phút sau, xe đứng ở nhất đồng nơi ở dưới lầu.

“Chúng ta đến.” Hần nói.

Cổ Kha thế này mới mở cửa xuống xe.

Thừa thang máy thượng đến 7 lầu, hần lấy ra cái chìa khóa mở cửa vào nhà.

Đây là một gian tứ tứ phương rộng mở thức phòng, tổng cộng năm sáu mươi thước vuông lớn nhỏ, trung gian vô ngăn cách vô ván cửa, cơ hồ có thể liếc mắt một cái nhìn thấy phòng trong sở hữu vật. Một bên dựa vào tường là đơn giản trừu tượng dụng cụ, đằng trước phóng hé ra hẹp dài bàn ăn cùng hai thanh ghế dựa, góc chỗ là một gian nhỏ nhỏ phòng tắm. Lại đây ước chừng xem như phòng khách bộ phận, bãi hé ra thật dài màu xám vải bông sô pha, xứng nhỏ nhỏ đầu gỗ ả bàn. Tiếp qua đi là hé ra giường lớn cùng một cái rộng thùng thình gỗ thô sắc y thụ. Dựa vào cửa sổ có ghi tự bàn cùng dựa vào y, kia mặt trên chính tề bãi phóng sách vở văn kiện, cùng nhất máy tính.

Ở Cổ Kha ngơ ngác đánh giá phòng ở thời điểm, Lục Vĩ Tề đã muốn cởi ướt đầm giầy đi chân trần đi đến phòng tắm, rồng nước đầu ào ào lưu tiếng nước truyền ra. Nàng cuống quýt cũng thoát giầy, đi chân trần đứng ở thâm sắc trơn nhẵn sàn thượng.

Chỉ một lúc sau hần lộn trở lại đến Cổ Kha trước người giữ chặt cánh tay của nàng đem nàng mang hướng phòng tắm.

“Dem quần áo thoát hướng tắm rửa.” Hần phân phó.

Cổ Kha cúi đầu nhìn xem dính vào trên người T tuất, lại quay đầu nhìn xem vòi phun lý ào ào phun ra thủy, khó xử.

“Ta không có tắm rửa quần áo..... Quên đi, của ngươi khăn mặt cho ta mượn sát nhất sát đi.”

Hần không trả lời lại xoay người đi đến y thụ, từ giữa lấy ra nhất kiện thâm màu rậm nắng áo sơmi, lại rút ra bên trong ngăn kéo tìm ra một cái màu xám vận động quần đùi, lấy lại đây đưa tới Cổ Kha trên tay: “Thay này.”

“Này... Này...” Nhìn trong tay hần quần áo, trên mặt hần dâng lên nhiệt độ, “Ta thật sự không quan hệ...” Nhưng mà đối mặt hần phác khắc mặt, trong miệng thanh âm càng nói càng nhỏ, cuối cùng cắn miệng tiến thối lưỡng nan.

“Vậy ngươi trở về đi.” Hần cảm quá quần áo hướng cửa đi đến.

“A...” Thấy hần thật muốn đuổi nhân, nàng cuống quýt bước xa đi qua đoạt lấy quần áo vừa nặng hồi phòng tắm đóng cửa lại, trong miệng vội la lên: “Ta hướng tắm ta lập tức liền vọt.”

Phòng tắm nội, nàng thối lui quần áo lại ảo não phát hiện trên thân thấp triệt hoàn toàn để, bên trong hung y có thể giọt xuất thủy đến. Bất hạnh trung vận hạnh là quần bò dưới quần lót chích thấp một ít bên cạnh, mặc không ngại.

Bằng nhanh nhất tốc độ tắm vòi sen xong, nàng bộ thượng hần áo sơmi quần, hướng trước gương vừa đứng ngạc nhiên phát hiện chính mình thành cấp so với nhân. Cấp so với nhân mặc vào cự nhân quần áo, kia áo sơmi dài tới đầu gối quả thực có thể làm váy, quần đùi chạy đến trên người nàng cũng thành trung khổ, từng từng suy sụp suy sụp cúi , cả người buồn cười xuyên thấu...

Đứng ở trong phòng tắm ma cạ xát cạ hết sức nghe được bên ngoài một tiếng hất xì, mới ý thức được Lục Vĩ Tề còn cả người ướt đầm chờ đầu. Không thời gian quần nó buồn cười không tốt nỗ cười, nàng mở ra môn đi ra ngoài.

Bàn ăn bên hần đã muốn đem quần áo ướt sũng cởi, thay rộng thùng thình T tuất. Nghe được động tĩnh hần nghiêng đầu, nhìn chăm chăm nàng xem hai giây khỏe miệng rõ ràng run rẩy một chút, lập tức lại bắt động thanh sắc cầm lấy tắm rửa quần áo cùng nàng sai thân mà qua tiến vào phòng tắm.

Nàng cúi đầu vỗ vỗ trên người đại áo choàng phiết nhất bữu môi. Đi đến sô pha tọa hạ, nhớ tới ở lại khách sạn cổ ba, bắt đi điện thoại xưng có việc trở về trường học giữ chỗ ở, gọi hấn không cần lo lắng. Cổ ba cũng không truy cứu của nàng đột nhiên cách tịch, nói thanh minh bạch treo điện thoại.

Phòng tắm môn rất nhanh mở ra, Lục Vĩ Tề thay đổi thiển màu xám T tuất, thâm sắc vận động quần dài, cầm khăn tắm biên sát tóc biên đi tới sô pha tọa hạ.

Ai cũng không nói lời nào. Cổ Kha vùi đầu nhìn chăm chăm chính mình thử xem.

Nghẹn trong chốc lát, rốt cục “Ta đi phao hai chén trà đi, có trà sao?”, nàng đứng dậy hỏi.

Hấn sát hoàn tóc đem khăn tắm nhưng ở tay vịn thượng, nói thanh “Ta đến đây đi.” Bước đi đi tử bát giữ, hướng trong ấm trà tươi, xuất ra cái chén cùng lá trà, theo sau tựa vào cơ thai biên chờ đợi thủy nấu khai.

Này trong lúc hai người lại lần nữa lâm vào trầm mặc.

Cổ Kha đứng ở sô pha giữ, cúi đầu đùa bốn hai quá trường tay áo.

Ngoài cửa sổ sần sật tiếng mưa rơi, trong ấm trà thủy dần dần thiêu khai ong ong thanh, đều sứ bồi hồi ở hai người gian lặng im thanh càng phát ra rõ ràng đứng lên. Gọi người co quắp bất an.

Thủy rất nhanh nấu phí, hấn lao ra hai chén trà nóng. Hai người mới lại ngồi trở lại sô pha.

“Con bà nó nói, đều đã quên đi.” Hấn đột nhiên nói.

“Cái gì... Vì cái gì?” Kinh ngạc rất nhiều nàng nhú mi, trong lòng không hiểu đằng khởi nho nhỏ phần nộ.

“Nàng lão hồ đồ, không biết chính mình đang nói cái gì.”

“Không phải, nàng không hồ đồ.” Cổ Kha biện giải dường như nói, “Nàng rất nhiều chuyện đều còn nhớ rõ ràng.”

“Nàng không tất yếu nhớ kỹ rất nhiều chuyện, người cũng không tất yếu.”

Cổ Kha mân nhanh môi, này đó không đến nơi đến chốn lời nói khiến nàng trong lòng kia cổ nhỏ nhỏ phần nộ mở rộng mở ra.

Nàng buồn thanh trả lời: “Có hay không tất yếu ta tự mình biết nói, không cần người tới cùng ta nói.”

Hấn bưng lên cái chén uống trà, sau nhẹ nhàng thả lại bàn trà.

“Người nhớ kỹ cái gì cho nên không nên lại đây theo giúp ta?”

“.....”

“Cũng là người cảm thấy ta cần một ít đồng tình?”

“.....”

“Hoặc là chúng ta trở lại đi qua như vậy?” Hấn cười, lại mang theo mười phần trào phúng ý tứ hàm xúc.

Nàng dừng mở mắt tình. Hồ hấp trở nên dồn dập, ngực phập phồng không chừng.

“Ta cái gì cũng không cần.” Hấn thân thủ ban quá của nàng mặt, bức bách nàng nhìn thẳng hấn ánh mắt. Cặp kia trong ánh mắt lạnh lùng không có độ ấm.

“Đi qua đã sớm đi qua, ta này hàng xóm tiểu bằng hữu là tốt là xấu cũng đều là đi qua thức, hiểu chưa tiểu kha?”

Nàng lắc đầu, lại gật đầu, phát không ra tiếng đến. Cầm giấy tay hấn chỉ, giơ lên thật dài ống tay áo hung hăng nhu lau dĩ nhiên phiếm hồng ánh mắt.

Hấn thay đổi tầm mắt, nhìn phía trước người chiếc kỷ trà thượng thủy tinh chén trà, sau một lúc lâu lại lần nữa mở miệng: “Cho nên, đừng lãng phí thời gian đến ta. Người yếu bởi Là khác người nào.”

Cúi đầu tiếng nói ám trầm khàn khàn, giống như ở tự nói. Nhưng hấn biết, nàng nghe được rất rõ ràng ...

28. Chương 27

Thời tiết cũng giống tâm tình, liên miên mưa dầm, chợt ẩm còn hàn.

“Khác người nào...”

Lớp học thượng, Cổ Kha vẽ mặt đau khổ xem tiền phương hình chiếu nghi thượng hình vẽ hé ra tiếp hé ra biến hóa, lão sư miệng hé ra hợp lại ngô lô ngô lô. Này hình vẽ thượng viết cái gì? Lão sư lại ở nhắc tới cái gì? Nàng toàn không biết hiểu. Cửa nàng quanh thân giống bị một tầng thật dày màu xám sương mù bao phủ, che chắn thính giác, mơ hồ tầm mắt.

“Bồi người khác...” Trong tay nắm bút ở rộng mở bút ký bản thượng họa quyền quyền, một vòng một vòng hốt đại hốt tiểu. Dưới ngòi bút lực đạo không nhẹ, kia đồ thành đại hắc động trang giấy cũng sắp bị hoa lạn.

“Bồi cái mao người khác!”

Quách Tiểu Nghê lại trốn học.

.

Buổi chiều thượng hoàn khóa về nhà trung, Cổ Kha lệch qua sô pha thượng mắt nhìn trần nhà. Một bên cửa sổ đại lưỡng tứ khai, vừa hạ quá vũ thiên không bụi vẫn còn chưa tản ra.

Tán không ra Lớn như vậy phiền vô biên vô hạn. Không lâu sau còn trời mưa.

Tầm mắt hạ di, trên bàn trà làm ra vẽ ngày đó buổi tối nàng mặc trở về quần áo trong cùng quần đùi. Đã muốn tẩy quá, nàng chính tề đem chúng nó giặt tốt lắm. Ngày nào đó cầm trả lại cho hắn.

Sau cơn mưa gió lạnh xuyên qua cửa sổ thổi vào đến, phát ở lửa. Lộ bên ngoài cánh tay thượng, trên gương mặt, thổi loạn ngạch tề tóc cái ở ánh mắt. Lười đi đẩy ra nó, đơn giản đem ánh mắt nhắm lại.

Phong không ngừng, thổi trúng lâu có điểm lãnh.

Rốt cục mũi phiến toan đánh cái hất xì, nàng thật dài xả giận, đứng dậy đi đến bên cửa sổ khép lại cửa sổ.

Quách Tiểu Nghê đang làm cái gì? Là tính đuổi học sao?

Nàng cầm lấy di động thông qua dây số.

Tiếng chuông vang thất bát thanh không có người tiếp, nàng kiên nhẫn chờ.

Hơn mười thanh qua đi. Rốt cục, “Để làm chi?” Điện thoại lý truyền đến Quách Tiểu Nghê miễn cưỡng thanh tuyến.

“Không phải còn tại ngủ đi?”

“Àn.”

“Người làm cái gì quý?”

“Ta thất tình.”

“A? Với ai?”

“..... Người cũng muốn khí ta!”

“Ta không phải ý tứ này, ai khí người?”

“Còn có ai, Đường Chúng kia xú tiểu tử. Lão nương cổ chừng dừng khí đi thổ lộ, hắn thế nhưng theo ta nói cái gì vô tâm luyện ái, sự nghiệp làm trọng.”

“.....”

“Dùng loại này lặn lấy có nhọc nhả lão nương, hần thực dám! Chờ ta khí qua yếu hần đẹp mặt.”

“Còn muốn khí bao lâu?”

“Không biết.”

“Kia làm sao bây giờ?”

“Đằng đằng xem.”

“Ta đi tìm người đi.”

“Đừng đến, ta muốn đi ngủ,bye.” Đô –

Điện thoại đột ngột cắt đứt, Cổ Kha nhấp hé miệng bắt tay cơ bụng, khom người oa ở sô pha lý cau mày mao, một bên lấy tay không ngừng lay tóc.

Không thấy được Quách Tiểu Nghê vậy đi gặp gặp Đường Chúng đi, cái kia sự nghiệp làm trọng tên... “Thích!” Cổ Kha bĩu môi. Có thể kêu Quách Tiểu Nghê tức giận đến buồn đầu ngủ không muốn xuất môn, hần là có điểm bản sự. Đi nhìn một cái hần đang làm cái gì đại sự nghiệp.

Đi ra môn, mặt ướt sũng, không khí lý mang theo tràn đầy thủy khí. Cổ Kha cúi đầu chậm rãi đi đường, chú ý dưới chân chỗ trũng chỗ giọt nước, vượt qua hoặc nhiều khai, thật cẩn thận. Nàng đi được tập trung tinh thần.

Nàng ở thử đêm mấy ngày nay bế tắc đầu buồn hồ hồ thanh âm cùng hình ảnh sắp xếp khai. Này nhàn rồi xuất hiện mảnh nhỏ theo mới đến vẫn không ngừng nghĩ thay nhau trình diễn, khiến nàng tâm lực tiêu tụy.

Đại Tề bà nội lo lắng lo lắng ánh mắt cùng khẩn thiết lời nói, Đại Tề bị lâm ướt đầm bả vai cùng hần cặp kia lại lần nữa mất đi độ ấm ánh mắt..... Còn có hần ôn hòa lại kiên định cự tuyệt của nàng thanh âm – hần theo ngay từ đầu còn có ý vô tình cự tuyệt của nàng tới gần.

Vì cái gì? Chẳng lẽ ngay cả bằng hữu bình thường đều làm bất thành? Chẳng lẽ hần còn để ý cửu viễn phía trước của nàng cự tuyệt? Cái kia cự tuyệt đến tột cùng tạo thành nhiều thương tổn đâu?

Nàng lắc đầu, tưởng tượng không tốt. Nói đến để là nàng một phen hỏa thiêu lá thư này cái gì cũng không nói cự tuyệt người khác.

Khi đó nàng không biết, cái kia bị toàn thể giới vứt bỏ bé nghĩ đến ít nhất có thể ở một cái khác bé nơi đó tìm một ít ấm áp . Nhưng là, ngay cả nàng cũng làm cho hần thất vọng rồi...

“Đi qua đã sớm đi qua. Ta cái gì cũng không cần.” Hần nói.

Cổ Kha dừng lại cước bộ.

Đúng vậy, để làm chi luôn thu đi qua không để. Cái kia không đẹp tốt đi qua hần tưởng quên , người vì cái gì luôn tưởng luôn tưởng đâu? Người yếu tàn khốc tới khi nào?

Nàng thật sâu hút vào một ngụm ẩm ướt không khí, lấy tay phát ót. Thanh không! Điểm đánh thu về trạm, thanh không.

Vượt qua giọt nước, thư pho ở 50 thước có hơn. Nàng vẩy vẩy đầu hải bước về phía trước đi đến.

.

Quầy nội, lão đầu nhi đang cầm một quyển thật dày thư còn thật sự đọc. Nàng nghiêng đầu đọc sách danh,[nhĩ hảo, ưu sầu].

Loại này chuyện xưa thực buồn khổ đi?

“Nhĩ hảo a, tiểu cô nương.” Lão đầu nhi đem ánh mắt nâng lên.

“Lão bá, nhĩ hảo.” Cổ Kha gật đầu, “Đường Chúng ở nhà sao?”

Gọng kính phía trên ánh mắt nháy mắt không nháy mắt xem nàng, ba giây, rốt cục điểm gật đầu một cái, đem tầm mắt di hồi ưu sầu trang sách đi lên.

Cổ Kha nhếch miệng, xoay người đi vào cửa hàng bên trong. Nho nhỏ không gian nội không thấy bóng người, thư phòng môn nhắm chặt .

Nàng đi đến trước cửa, hơi nhất do dự dùng chỉ chương khẩu vang ván cửa.

Nghiêng tai lắng nghe, nội môn truyền ra ‘Ân’ một tiếng. Nàng đẩy cửa đi vào.

Đường Chúng ngồi ở rộng thùng thình bàn học sau vùi đầu xem mở ra trang sách, trong tay nắm bút máy đem phía cuối nhẹ nhàng đánh mặt bàn. Hơi khoảnh, ước chừng là đọc cáo một đoạn lạc hần ngẩng đầu lên. Mũi thượng cái tinh tế hắc khuông ánh mắt, cùng trên người nhẹ nhàng khoan khoái thâm nâu áo sẫm đều khiến cho hần nhìn qua nghiêm nhiên một cái nghiêm cẩn học vấn nhân.

Hần đẩy thôi kính mắt, gợi lên khoe miệng cười.

“Ta xem xem, hôm nay quát cái gì phong.” Hần hướng rộng mở cửa sổ nhìn xung quanh, làm như có thật.

Cổ Kha nhẹ nhàng mang theo môn, đi lên hai bước trạm định.

“Người gần nhất, có khỏe không?” Nàng lễ phép tiếp đón.

“Rất tốt.” Hần nhướng mày, thả lỏng thân thể dựa vào trụ lưng ghế dựa, mở rộng khoe miệng tươi cười hiện ra nho nhỏ rượu oa, “Người đã đến rồi liền rất tốt .”

Cái gì học vấn nhân, không hai câu liền lòi! Cổ Kha phiết nhất bữu môi: “Làm việc nghiệp sao?”

Bút pháp gõ mặt bàn, Hạp hạp rung động. Hần đem ánh mắt xuyên thấu qua mỏng manh thấu kính vọng nàng. Khoe miệng trầm tĩnh lại, không đáp lời.

Thấy hần thật lâu không nói chích liên tiếp nhìn chăm chăm chính mình xem, nàng không hiểu có chút bất an. Trong lòng nói thầm, quả nhiên xen vào việc của người khác ...

Bất quá, nếu đến đây liền hỏi một câu đi. Cẩn rằng một cái, nàng nói: “Ta là xen vào việc của người khác, bất quá... Người cùng Tiểu Nghê trong lúc đó không có việc gì đi?”

Hần nghiêng đầu lại trầm mặc trong chốc lát, buông bút đẩy ra ghế dựa, đi đến nàng trước mặt, thở dài rốt cục nói chuyện: “Có việc như thế nào? Không có việc gì lại như thế nào?”

Thấy hần dựa vào lại đây. Cổ Kha bản năng thối lui hai bước đi tới giá sách tiền, cùng hần bảo trì an toàn khoảng cách. Người này cũng không có việc gì đều yêu loạn bái của nàng tóc.

“Nàng gần nhất cảm xúc rất thấp lạc, ta không gặp nàng như vậy quá . Người không dù thế nào nàng đi?”

“Ta dù thế nào nàng , người tính dù thế nào ta sao?”

“Đừng nói giỡn, ta có thể đem người dù thế nào.”

“Nếu như vậy, người này khởi binh vấn tội có cái gì ý nghĩa sao?”

“.....” Nàng nghẹn lời, mày ninh thành cái gạt đáp, “Dù sao..... Dù sao người đừng dù thế nào nàng. Nếu người vô tâm luyến ái trong lời nói liền cách xa nàng một chút đi.”

Này nguy hiểm phần tử thật sự là..... Nguy hiểm!

“Nói như vậy, ta nếu có tâm luyến ái là có thể gần một chút lâu?”

“A?” Nàng trừng lớn ánh mắt phản ứng bất quá đến, người này nói chuyện chưa bao giờ ẩn bài để ý ra bài.

Hần bước ra hai bước lại dựa vào lại đây, đột nhiên cúi đầu xuống đem miệng để sát vào của nàng lỗ tai: “Tưởng luyến ái có thể gần một chút thật không?”

Cổ Kha dọa nhảy dựng, dựa vào giá sách cuống quýt lướt ngang đi ra ngoài hai bước, tiếng nói đều thay đổi điều: “Uy người, dựa vào như vậy gần để làm chi!”

Hần thẳng đứng dậy, lấy tay chỉ thôi thôi kính mắt, phảng phất bị thương dường như nói: “Người nói có thể tới gần thôi.”

“Người... Ta...” Nàng nâng lên thủ mặt một phen cái trán, “Ta không phải nói người... Người cùng ta...” Đầu lưỡi thắt, nàng buồn bực, “Người để làm chi luôn trên cột ta! Ta dễ khi dễ có phải hay không?”

“Không phải.” Hấn lắc đầu, nghiêm trang.

“Đó là vì cái gì, ta không thích loạn hay nói giỡn.”

“Ta cũng không thích.”

“Người... Ta dù sao nói bất quá người, tùy người như thế nào bấy bạ.”

Nói xong xoay người phải đi, lại bị hấn dài cánh tay cản lại, tay kia thì để ở giá sách, đem nàng cả người vòng ở tại trong đó. Nàng kinh hô, trừng lớn ánh mắt xem gần trong gang tấc mắt. Giờ phút này miệng hấn ba mân quá chặt chẽ, xinh đẹp ánh mắt ở gọng kính mặt sau không biết khi nào bịt kín một tầng bóng ma, hấn không hờn giận nhìn nàng.

“Bấy bạ cái gì?” Tiếng nói buồn bực, “Ta không thích bị hiểu lầm.”

“Hiểu lầm? Hiểu lầm cái gì?” Nàng lưng gắt gao để ở giá sách, khẩn trương thầm nghĩ nuốt nước miếng.

“Hiểu lầm ta trên cột người, hiểu lầm ta nghĩ đến người dễ khi dễ, cho nên loạn hay nói giỡn.”

“Nga... Kia... Đó là bởi vì...” Bị hấn nhìn không chuyển mắt nhìn chăm chú, nàng chỉ cảm thấy lưng lạnh cả người ngay cả hô hấp đều thật cẩn thận. Nàng dừng mở mắt tình trốn hấn tầm mắt.

Hấn nhíu mi, một bàn tay xoa của nàng cằm, ngón cái nhẹ nhàng dao động. Nàng xoay mình ngừng thở lại đem tầm mắt triệu hồi, kia một cái chớp mắt trong lúc đó hơi lạnh đầu ngón tay xẹt qua của nàng môi dưới, khiến nàng điện giật bàn đồ trừu một ngụm lạnh khí đem môi khép lại, mân nhanh.

Có cái gì ở trong đầu nhàn rồi xẹt qua.

Là cái gì? Bế thu hút tình tìm tòi, ngay sau đó nàng mở choàng mắt, ở hấn cúi đầu tới gần hết sức thốt ra: “Ta không phải của người cái kia đại học lão sư!”

Những lời này hữu hiệu ngừng hấn thế tới, hấn cả người dừng lại. Ban đầu nhìn thẳng ánh mắt của nàng lóe lóe, có một loại kỳ dị cảm xúc lướt qua hấn ánh mắt, chợt lóe rồi biến mất.

Thấu kính sau con người chớp chớp, hấn hơi hơi cúi đầu đến, càng tới gần nàng một chút.

“Ngô..... Người... Thật sự rất giống.” Dài chỉ xẹt qua, đứng ở của nàng trên gương mặt, đầu ngón tay khinh xúc.

“Đầu tiên mắt thấy của người thời điểm, ta chỉ biết ta xong rồi.” Hấn ánh mắt hồng hồng, nơi đó mặt trong khoảnh khắc che kín ưu thương, “Ta truy nàng truy thật sự vất vả, cái loại này mối tình đầu thực tuyệt vọng... Tuyệt vọng hoàn toàn. Người có thể tưởng tượng sao?”

Cổ Kha mê mang, không tự chủ được nuốt xuống một ngụm nước miếng.

“Nhiều như vậy năm, ta bản hấn là quên của nàng, nhưng là vì cái gì người xuất hiện Các người như vậy giống nhau.” Hấn cắn cắn môi, nhẹ nhàng thở dài.

“Người có biết thấy của người thời điểm ta có nhiều thống khổ?” Hấn lắc đầu, “Khát vọng gặp người lại sợ gặp người, này thực tra tấn..... Người không biết, người cái gì cũng không biết, mà ta... Ta cái gì cũng không thể nói. Duy nhất có thể làm chính là miễn cưỡng cười vui.”

Cổ Kha nhíu lại mi tâm xem nàng, trong lòng banh một cây huyền lắng lắng nghe hấn kể ra.

“Người không phải nàng, này ta biết. Nhưng là ta nhịn không được..... Khổ sở trong lòng không được. Ta hảo bi kịch có phải hay không?” Hấn nhếch miệng thần, trong mắt u buồn càng sâu, “Cho nên, ta biết đối với người không công bình, nhưng là coi như đáng thương đáng thương ta, được không?”

Hấn lắng lắng nhìn chăm chú nàng, thấy nàng trong mắt cũng không có cự tuyệt ý tứ, bả đầu cúi đầu cúi xuống đi, hôn lên của nàng môi.

Điện quang hỏa thạch gian, nàng đem mặt oai hướng một bên, kia xu gần đôi môi hiểm hiểm sát quá của nàng thần cánh hoa khắc ở cửa nàng khóe môi chỗ.

Ôn nhuyển xúc cảm tại kia chỗ dừng lại mấy, hần ngẩng đầu, nhúu mày xem nàng.

“Uy, ta nói a kha, ngươi không thể liên ta sao?” Phía trên truyền đến ngữ điệu thập phần bất mãn.

Nàng mới lại đem mặt quay lại đến, cảm giận nhìn thẳng hần. Quả nhiên, lúc này đây ánh vào mi mắt mặt, cái gì u buồn, cái gì bi thương hết thấy trở thành hư không, căn bản là chỉ còn vẻ mặt muốn tìm bất mãn.

“Đi? Thư thượng chẳng lẽ không đều như vậy viết sao? Lúc này nữ nhân vật chính cấp cho nam nhân vật chính hôn thôi.” Hần nổi giận.

Cổ Kha hô hấp từ từ dồn dập, ngực phập phồng: “Ngươi này... Ngươi tên hỗn đản này phiền tử!”

Đôi mắt nàng bùng nổ tức giận, Đường Chúng bị dọa đến đường như thối lui hai bước, ở an toàn khoảng cách ở ngoài ủy khuất nói: “Ta làm sao lừa ngươi, ngươi cùng nàng có chút giống thôi.”

“Không phải này, là...” Cổ Kha nâng lên thủ che miệng lại ba, “Ngươi lại như vậy gạt ta! Còn... Còn chiếm ta tiện nghi!”

Hần thở dài, tựa vào bàn học biên hai tay sáp đầu bắt đắc dĩ xem nàng.

“Thân đều hôn, làm sao bây giờ đâu? Không nên ta phụ trách trong lời nói, ngươi xem rồi bạn định cái ngày đi.”

“Phi phi! Ai muốn với ngươi định ngày, ngươi câm miệng.”

Nghe vậy hần quả nhiên đem hé mở môi khép kín.

“Nhân khuôn nhân dạng như vậy không biết xấu hổ, mất đi ngươi đọc nhiều như vậy thư, đều đọc được âm câu lý đi!”

“.....”

“Làm người còn thật sự điếm đi, ngươi như vậy như thế nào làm cho người ta với ngươi làm bằng hữu, không mặt mũi không da.”

“.....”

“Còn mang cái kính mắt giả nhả nhận, không hiểu được thực nghĩ đến ngươi là người làm công tác văn hoá đâu, đức hạnh!”

“.....” Hần đem kính mắt tháo xuống, dùng góc áo xoa xoa thấu kính đặt mặt bàn.

“Kính mắt hái được sống thoát thoát một bức lưu manh dạng, ai còn nguyện ý với ngươi làm bằng hữu.”

“.....” Hần cầm lấy kính mắt giơ lên giữa không trung, do dự một lát lại buông, hướng nàng buông tay chỉ bắt đắc dĩ trạng.

“Ngươi mang không mang kính mắt đều là nhất lưu manh! Hừ!” Tổng kết trần từ, Cổ Kha xoay người hướng cửa đi đến.

“Lưu manh có thể hỏi ngươi chuyện này sao a kha?” Đường Chúng đột nhiên mở miệng.

Cổ Kha ngừng cước bộ quay đầu nhìn hần.

“Còn cùng lưu manh làm bằng hữu?”

Nàng thở dài, lấy ánh mắt trừng hần.

“Ngươi không nói lời nào coi như ngươi nguyện ý.”

Nàng bạch đi qua liếc mắt một cái.

“Thật tốt quá.”

Nàng quay đầu phải đi.

“Là muốn hỏi người, ở đâu có thể tìm được Quách Tiểu Nghê.”

29. Chương 28

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Gần nhất thực thích này thủ ca ~~ chia xé một chút ~=[

Trần dịch tấn - người đến người đi: Bể khởi hai mắt người tối thanh ai ánh mắt mở ra bên người đúng là ai ủng không có được cũng sẽ nhớ kỹ ai mau bắt khoái nhạc có thiên tống đi qua...

Thật dài hành lang nội, Đường Chúng chậm rì rì đi thông thả bước chân.

Lâu nội thực im lặng, hần thải thật sự khinh cước bộ vẫn phát ra ‘Đát đát’ tiếng vang. Hai sườn môn phần lớn nhắm chặt .

303,305,307...310,312... Ngẫu có hờ khép môn, có ai ở bên trong gõ bàn phím.

Không nghe thấy tiếng người. Lúc này đại đa số mọi người nên theo đạo học lâu lý còn thật sự nghe giảng bài, hoặc ở đồ thư quán ôn tập.

316,318,320...320. Là này gian . Hần ngừng cước bộ, nhắc tay gõ cửa: ‘Sỉ sỉ sỉ’ tam hạ, đưa tay buông tĩnh chờ.

Im ắng. Lại lần nữa đưa tay giơ lên, ‘Sỉ sỉ sỉ’.

Nửa phần chung sau vẫn vô đáp lại, “Sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ sỉ.....”

“Sảo đã chết, muốn vào đến không hiểu được chính mình mở cửa a?” Phòng trong rốt cục vang lên không kiên nhẫn thanh âm, đánh gãy này kiên trì bèn bĩ tạp âm.

Trên cửa thủ hạ di, chuyển động môn bắt tay đẩy cửa đi vào.

Bình thường đệ tử ký túc xá, bên trái dựa vào tường là cao thấp lục trương giường, phía bên phải dựa vào tường là một loạt tủ bát cùng bàn làm việc. Này gian nữ sinh ký túc xá không coi là cỡ nào sạch sẽ sạch sẽ, nhưng nữ sinh trong phòng thông thường dài dòng rồi phụ tùng nơi này nhưng không có, không gian thượng liên có vẻ giàu có chỉnh tề. Chính là phòng trong duy nhất một bóng người cong vẹo dựa vào ngồi ở ghế trên, hai chân cao cao đắp trước người viết tự bàn, này tư thái dâm cấp này gian nguyên bản coi như thư thái phòng mặt thượng một phen hắc – thật sự chương tai gai mất thật sự.

Người tới vào cửa, Quách Tiểu Nghê oai đầu đem tầm mắt theo quyển sách trên tay trang dời đi cửa.

Sửng sốt hai giây, nàng mở miệng: “Vào bằng cách nào?”

“Gõ cửa thôi.” Đường Chúng vào nhà tùy tay mang theo môn.

“Ta là nói tiến này lâu.”

“Trường tiến vào luôn luôn biện pháp tiến vào.” Hần lược lược nhún vai.

“Sách...” Quách Tiểu Nghê lắc đầu, đem thư khép lại, ánh mắt nhìn chằm chằm ổ vàng sách vở phong bì, ngón tay ở mặt trên qua lại đảo quanh.

Đường Chúng đến gần, ở nàng các chân viết tự bên cạnh bàn dừng lại, khinh dựa vào cái bàn bên cạnh.

“Sách này tốt lắm xem sao? Ta thấy thế nào suy nghĩ ngủ đâu?” Quách Tiểu Nghê ngẩng đầu hỏi hần.

“Nếu như vậy, lưu trữ nó để làm chi?”

Nàng thùy hạ ánh mắt, đem chỉ phúc di tới văn bản tả hạ giác vuốt phẳng. Nơi đó có cái không thể nào rõ ràng màu lam con dấu.

“Người lão cha quả nhiên không nói đùa, người cũng thật để một quyển sách tìm đến đây.” Nàng hu khẩu khí, “Vốn tính quá hai ngày còn , người tới được đến là nhanh.”

“Lão nhân không nói đùa , người về sau tái theo hẩn trong tay mượn không đến thư .”

“Người này phá thư ai hiềm lạ xem.”

“Vậy giai đại vui mừng .”

Quách Tiểu Nghê đem hai chân thu hồi, đứng dậy chiết chỉ dương trước đài bên cạnh. Cửa mở ra, ngoài cửa sổ bốc hơi ẩm gió lạnh nghênh diện thổi tới, đem tán loạn trên vai đầu tóc dài phất đi trên mặt. Trong tay vẫn gắt gao nắm kia bản cổ xưa thư.

“Nếu thượng không đến hứng thú, đem thư cầm lại đến đặt ở đầu giường cũng vẫn là xem không đi vào, có phải hay không?” Đường Chúng thanh âm ở sau người vang lên.

Phong bả đầu phất thổi trúng càng rối loạn, sợi tóc phi tiến khoe miệng, mông trụ ánh mắt. Quách Tiểu Nghê cắn môi dưới.

“Thư có lẽ là hảo thư, chính là không hợp khẩu vị.” Hẩn nói, “Làm gì uống phí tâm thần đi trông cậy vào một ít trông cậy vào không thể gì đó?”

Quách Tiểu Nghê xoay người, nâng lên thủ lung tung đem về mặt sợi tóc bắt đi nhĩ sau, neho lại trong ánh mắt dẫn theo mê mang. Nàng buông ra gấn bó, tiếng nói trở nên ám ách: “Người quản ta trông cậy vào cái gì. Cái gì hảo thư phá hư thư, người muốn nói cái gì?”

Đường Chúng dựa viết tự bàn, ánh mắt nhìn chăm chú kia trương quật cường bị thương mặt, dưới chân khê nhúc nhích, lại cuối cùng chưa cách cái bàn bên cạnh.

Hẩn chính là thở dài: “Không chiếm được không nhất định có bao nhiêu hảo. Ai đều có không chiếm được gì đó. Người cũng thấy đấy, có chút nhân khát vọng theo ý của huynh không đáng một đồng, có phải hay không?”

Hẩn nói được chậm quá, như là lằm bằm lằm bằm, nhưng ánh mắt nhìn về phía Quách Tiểu Nghê, néo của nàng tầm mắt, “Người càng cảm thấy nó được rồi lại càng cảm thấy đau. Nó kỳ thật một chút cũng không hảo, tối phá hư bất quá nó , mạc danh kỳ diệu rồi tỉnh rồi mù. Người vạn nhất chiếm được ngược lại sẽ hối hận, đến lúc đó sủy đều sủy không xong, biến thành ác mộng, dính cho người một thân, ghê tởm tưởng tự sát xong hết mọi chuyện.” Hẩn thoáng gợi lên khoe miệng, loan ra mỉm cười.

“Cái gì loạn thất bát tao ! Ta nghe không hiểu.” Nhìn hẩn khoe môi ý cười, lòng của nàng nhấm thẳng hạ trụ đi, rơi vào đáy cốc, rơi vào vực sâu, rơi vào tối như mực lạnh như băng đầm đề.

Hẩn thật là có bản lĩnh, có thể một bên cười đến vẻ mặt ôn hòa, một bên lại ở miệng thảo luận như vậy gọi người hít thở không thông trong lời nói.

Hẩn là không muốn nàng tái ôm gì ảo tưởng. Hẩn nói nơi đó không có hi vọng, một chút hy vọng đều không có. Hẩn còn an ủi nói không có hi vọng mới tốt, mới không biết là thống khổ.....

Phong theo ngoài cửa thổi tới, lại đem nhĩ sau sợi tóc thổi bay, phất mau chóng ban khoe miệng, xẹt qua phất run mắt tiếp. Trắng trong thuần khiết trắng nõn trên mặt giờ phút này làm sao còn gặp nhất quán miên cường quyến rũ cười, lại chỉ còn mẩn nhân màu xám thất vọng cùng không thể nề hà đau đớn.

Hẩn dừng mở mắt tình.

Trầm mặc.

Quách Tiểu Nghê đem ánh mắt hơi hơi neho lại, bình tĩnh nhìn hẩn. Nhìn hẩn dời tầm mắt, nhìn hẩn đem khoe miệng ý cười thu liễm.

Nhìn hẩn tức khởi mày, nhấm miệng không thềm nhắc lại.

Trong phòng trầm mặc dù phát trệ trọng. Nho nhỏ trong không gian không khí trở nên loãng. Hô hấp dần dần khó khăn.

Hắn thẳng đứng dậy cửa trước khải đi đến, rút ra phía sau cửa lại dừng lại, nghiêng đầu đến hướng nàng trừng mắt nhìn, nói:“Ngô... Nếu thực như vậy muốn làm nam nữ bằng hữu, cũng không phải không...”

“Cút đi.” Quách Tiểu Nghê ách cổ họng đánh gãy hắn.

Hắn cảm miệng, rốt cục chuyển cái thân biến mất ở ngoài cửa. Hành lang lý vang lên rất nhỏ tiếng bước chân.

Thực làm vậy:‘Vậy được rồi vậy được rồi, ta liền làm người bạn gái tốt lắm...’ này có lẽ không kiên nhẫn trong lời nói từ trước nàng nói được cỡ nào khinh phiêu phiêu. Nàng cho tới bây giờ cũng không biết như vậy ‘Hảo tâm tràng’ trong lời nói nguyên lai có thể lãnh đồng trời đồng giá rét lý băng trùy, cho dù không thứ phá da thịt cũng có thể hàn đặc nhân tâm tóc chiến.....

Tiếng bước chân tiệm tiểu, hắn cũng sắp đi xa .

Quách Tiểu Nghê cầm trong tay thư toàn quá chặt chẽ , tái thêm chút lực đạo đã đem đem thư nắm toái. Nàng bước nhanh đi đến ngoài cửa, đỡ lấy khung cửa đối đẳng trước thân ảnh ra tiếng, tiếng nói sần sật ngữ điệu u oán:“Uy, đem người thư lấy đi.” Nắm trong tay thư tức khắc bay ra,‘Ba’ một tiếng dừng ở hắn chân giữ mặt.

Đường Chúng ngừng cước bộ, xoay người thập thư, nghiêng đi thân đến cũng không gặp người ảnh. Nàng đã muốn hồi ốc gồm môn mang theo , phát ra hảo đại một thanh âm vang lên. Hắn cúi đầu xem liếc mắt một cái bị nắm biến hình sách vở, vỗ nhẹ hai hạ phải đi tro bụi, phục lại bán ra bộ pháp, duyên thật dài hành lang về phía trước đi đến.

Tĩnh ra kì.

Ngẫu có hồ khép môn, theo bên trong truyền ra thủ xao bàn phím đánh chữ thanh, ba ba... Ba ba ba... Trừ lần đó ra, chích dư hài để khẽ chạm mặt ‘Đát đát’ thanh thông thả mà quy tắc vang .

30. Chương 29

Này hai ngày hết mưa rồi, thiên còn âm , thành thị bị sương mù cùng tầng mây bao phủ, ánh mặt trời giấu ở tầng tầng bình chướng sau.

Vô luận như thế nào, tha kéo dài lạp vũ cuối cùng cáo một đoạn lạc. Cổ Kha quyết định buổi tối đi quán bar một chuyến, đem đôi ở phòng khách trên bàn trà quần áo trong quần đùi trả lại cho Lục Vĩ Tề. Mỗi lần về nhà trung tổng như vậy không dứt thành xem kia đôi này nọ cũng thật sự không phải chuyện này.

Hôm nay ban đêm 10 điểm bán qua đi, nàng đẩy ra tầng đá tước sĩ đi môn. Mấy ngày không thấy nghĩ tái kiến hắn trong lòng lại có chút không yên.

Đi đến đã từng đài góc, chu ngày buổi tối nhân không ít, không vị tử đã đã không có, nàng dựa vào tường đứng, ánh mắt nhìn quét bốn phía, hắc y bồi bàn nhóm đến quay lại đi hoặc đoan rượu thủy hoặc để sát vào khách nhân nghe bọn họ yêu cầu. Có cái bồi bàn đến gần đưa cho nàng một quyển rượu thủy đan.

Nàng cười cười xua tay:“Cảm ơn, tạm thời không cần.”

Bồi bàn mỉm cười gật đầu, xoay người tránh ra.

Không thấy Lục Vĩ Tề. Nàng từng cái xác nhận phòng nội Hắc y nhân, bên trong không có hắn. Triệu hồi tầm mắt xem vũ đài, kia mặt trên có một chi dàn nhạc ở diễn tấu. Không phải phương Á Đức kia chi, bọn họ diễn xuất bình thường ở 11 điểm bắt đầu.

Cổ Kha tắm tựa vách tường, nhìn trên đài còn thật sự đầu nhập nhạc thủ nhóm, nghĩ đến cùng là nhạc thủ địa phương Á Đức.

Ngồi ở đàn dương cầm tiền địa phương Á Đức, phần lớn thời điểm khoe miệng cầm ôn hòa cười, tiem trường ngón tay như là có được tự chủ ý thức bàn ở một cái chớp mắt trong lúc đó xẹt qua như vậy thật dài một loạt hắc bạch kiện, xao ra nhẹ nhàng hoặc hùng hậu, hoặc mau phải gọi nhân nín thở hoặc hoãn du dương như gió âm phù...

Tiền hai ngày phương Á Đức lại đi học giáo tìm nàng ăn cơm . Nàng là cái không kiêng ăn nhân, hết thấy có thể vào khẩu thực vật đâu tiền miệng đều có thể nhắm nuốt nuốt xuống, cho nên trường học cái kia bị Quách Tiểu Nghê hèn mọn thả tiền thiếu bước vào căn tin nàng cũng không cảm thấy chán ghét. Kia một lần phương Á Đức tìm nàng ăn cơm, hai người ngay tại căn tin ăn thơm ngào ngạt. Tiền hai ngày hẳn lại chạy tới đề nghị lại đi cái ăn đường, nói thích nơi đó bình lách cách bằng bầu không khí, thả đồ ăn mới mẻ, hương vị cũng không phá hư.

Nhìn cặp kia mang cười ánh mắt chủ nhân như vậy còn thật sự nói xong, chỉ sợ Quách Tiểu Nghê cũng sẽ nguyện ý lại đi thử một lần căn tin đại thức bác gái nhóm tay nghề.

“Tiểu kha, người tới lập.”

Có một bàn tay vỗ nhẹ của nàng bả vai, Cổ Kha nghiêng đầu, phía trên là một đôi quen thuộc ánh mắt khoái hoạt nhìn nàng.

“Àn. Hôm nay có thể nhiều đạn chút vui khúc sao?”

“Hảo, ta đi thuyết phục bọn họ.”

“Kia thủ kê Happy Summer khúc rất êm tai a.”

“Chúng ta đây lấy này thủ khúc dạo đầu đi.”

“A? Có thể chứ?”

“Ta đi thuyết phục bọn họ.”

“Kia thật tốt quá, ha ha...”

Nàng cười đến thỏa mãn, mặt mày loan loan, ở khoe miệng chỗ giờ lên ngọt ngào độ cong, lộ ra một loạt xinh đẹp răng nanh. Phương Á Đức hơi hơi nghiêng đầu, nhìn không chuyển mắt xem này trường vui rạo rực mặt, nhất thời kinh ngạc vào thần quên nói chuyện.

Thẳng đến trước mắt nhân cúi đầu, hình như có chút bất an nâng lên thủ nhu lộng ánh mắt.

Hắn ho nhẹ một tiếng:“Đúng rồi, người không điếm uống đi? Thích uống cái gì ta đi cho người yếu một ly.”

Nàng ngẩng đầu:“Không cần, trong chốc lát Đại Tề sẽ cho ta uống .”

“Vĩ Tề hôm nay không đến, ta vừa mới cũng tìm hắn đâu, nói là ngày hôm qua sẽ không đến, như là sinh bệnh .”

“A? Sinh bệnh ? Bệnh gì nha?”

“Này chưa nói, như vậy thời tiết... Khả năng không cần thận cảm lạnh .”

“Là thôi...” Nàng tức khởi mày,“Có thể hay không phát sốt a, hẳn một người trụ không có người quản ...”

“Cái gì?” Trên đài âm nhạc cái quá của nàng ngữ thanh, phương Á Đức cúi đầu đem lỗ tai để sát vào.

Cổ Kha lắc đầu, giờ lên trong tay gói to, nâng lên tiếng nói:“Vốn tính đem cùng hắn mượn gì đó trả lại cho hắn, hôm nay còn không hiểu rõ.”

“Là nga.” Phương Á Đức gật đầu, suy tư một lát còn nói:“Ngày mai đi còn đi, ta đi trường học chờ người, thượng hoàn khóa chúng ta cùng đi nhìn hắn được không?”

Nàng điếm gật đầu một cái, vẻ mặt đã có chút không yên lòng.

“Uống điếm cái gì sao?” Phương Á Đức hỏi.

“Liền hồng trà đi, có thể chứ?”

“Đương nhiên.”

Trên đài dàn nhạc diễn tấu xong. Phương Á Đức bưng tới một ly nóng hằm hập hồng trà, hơi chỉ dừng lại liền cùng hân đội hữu đi lên vũ đài, một bên làm chuẩn bị công tác, vừa nói cái gì. Phương Á Đức ngồi trở lại dàn dương cầm tiền lặt xem cầm phở, khi thì hướng dưới đài nhìn lại liếc mắt một cái.

Trên đài có ai nói chút nói, trầm mặc một lát sau rồi đột nhiên vang lên quen thuộc vui giai điệu.HAPPY SUMMER.

Ôm gói to ngăn người Cổ Kha hoàn hồn. Diễn tấu nhiệt tình dào dạt, dưới đài người xem đều bị làm cho này đột nhiên đến nhạc thanh cuốn hút, ở trên mặt trán ra vui mắt tươi cười.

Cổ Kha không tự chủ được lướt qua đám người thẳng tắp nhìn phía phương Á Đức, rồi sau đó giả ở đầu ngón tay phi vũ khoảng cách đang cùng một bên Bối Tư thủ trao đổi một cái sáng lạn tươi cười. Như vậy âm nhạc khiến người khoái hoạt, toàn tình đầu nhập diễn tấu giả nhóm nhưng là khoái hoạt căn nguyên?

Nàng nên như thế nào cảm ơn hân? Bởi vì mấy ngày qua tâm tình thượng buồn bực, cho nên hay nói giỡn về phía hân đưa ra diễn loại này cái loại này âm nhạc, ai ngờ hân nhưng lại không chút do dự đáp ứng rồi, quả nhiên thuyết phục dàn nhạc tấu khởi nàng nhắc tới khúc. Này thật sự là một kinh hỉ. Vui bầu không khí bao nhiêu bị xua tan mấy ngày liền đến trong lòng trung bốc lên buồn khổ.

Ngày mai hân đến trường học cùng đi vấn an Đại Tề, có lẽ có thể thỉnh hân ăn đốn hảo cơm.

Đại Tề thế nào ?

Này hai ngày cũng chưa đến, phong hàn thực nghiêm trọng sao?

Hân đại khái là không trở về nhà lý đi trụ , một người dãi tại kia cái trong phòng nhỏ cũng không có người chiếu cố, có thể hay không phát sốt?

Bệnh viện đi không có? Không đi trong lời nói cháy hồng làm sao bây giờ?

Ôm gói to, nàng cúi đầu nhú mi, trong óc dấu chấm hỏi càng ngày càng nhiều, đến cuối cùng hỏi chính mình hết hồn.

Ngày mai lại đi có thể hay không chậm?

Gõ cửa xao không ra còn phải tìm mở ra thợ khóa.

Lòng nửa ngày cửa mở đã thấy hân nằm ở trên giường bất động đạn.....

Thu nhanh trong tay y túi, nàng lưng quả thực thấm xuất mồ hôi đến. Trong tai ông ông tác hưởng, trên đài tấu ra nhạc thanh sớm mơ hồ một mảnh.

Nàng xem biểu,11 điểm 20 phân, còn không tính quá muộn, vô luận như thế nào nhìn hân liếc mắt một cái. Đi ra vài bước khi mới đột nhiên dừng lại nhìn phía vũ đài.Happy Summer đã muốn diễn hoàn, hiện tại tấu là một khác thủ khúc. Phương Á Đức hết sức chuyên chú.

Ngày mai tái cùng hân giải thích đi. Nàng bước nhanh đi ra quán bar, nhảy vào hậu ở trước cửa xe taxi, báo cho biết địa chỉ. Xe bay nhanh mà đi.

Không bao lâu, Cổ Kha đã muốn ôm kia gói to quần áo đứng ở Lục Vĩ Tề nhà trọ ngoài cửa.

Đang định gõ cửa, giơ lên cao thủ lại đột nhiên do dự đứng lên. Nàng giống mộng du giả đột nhiên bừng tỉnh dường như, nhìn sững sờ ở không trung thủ, nhất thời không biết như thế nào cho phải. Lại nhìn liếc mắt một cái biểu,11 điểm 50 phân.

Khuya khoắt đến xao người khác môn, khả hân ngủ đi?

Như vậy hấp tấp ... cái gì ma ?

Nàng thật mạnh thở dài, ở trước cửa thối lui từng bước, cúi hạ bả vai, xoay người lại chậm rãi đi thông thả tới thang máy, ấn hạ cái nút.

‘Đinh’ một tiếng cửa thang máy mở ra, trống trơn lượng ánh bạch một chút không ảm áp quang. Cửa nàng chân nâng bất động, khóa bất nhập.

Kia không phải bởi vì hấn bị bệnh sao.

Vạn nhất... Vạn nhất.....

Nếu đến đây vẫn là xác nhận một chút đi.

Thật mạnh căn răng một cái, nàng xoay người đi đến trước cửa ‘Sỉ sỉ sỉ’ gõ cửa.

Bính trụ hô hấp yên lặng nghe nội môn động tĩnh, chỉ một lúc sau ẩ ẩ truyền ra động tĩnh. Theo kia động tĩnh xu gần, nàng cũng càng ngày càng rõ ràng nghe thấy được lồng ngực nội ‘Thùng thùng’ tiếng tim đập. Kia thanh âm thẳng đánh màng tai, tiếng vang to lớn quả thực giống yếu phá thể mà ra.

Môn bị rớt ra, Lục Vĩ Tề dựa vào khung cửa từ trên xuống dưới xem nàng, tái nhợt trên mặt cặp kia mỗi một trong ánh mắt xẹt qua một tia kinh ngạc.

“Tiểu kha? Như thế nào lúc này đến?” Nguyên bản hồng nhuận môi giờ phút này cũng ít huyết sắc, vô lực phát động.

Cổ Kha nuốt xuống một ngụm nước miếng, cử nhắc tay trung gói to, thương xúc giải thích:“Vốn... Vốn tính đi quán bar trả lại người quần áo, nhưng là bọn họ nói người bị bệnh. Ta cứ tới đây nhìn xem người, thuận tiện còn quần áo.”

Hấn xem liếc mắt một cái kia y túi, sullen khai thân thể:“Vào đi.”

Nàng lắc mình đi vào. Phía sau Lục Vĩ Tề đóng cửa lại hướng lý đi đến. Hấn mặc nhất kiện đơn bạc rộng thùng thình T tuất, cùng đồng dạng rộng thùng thình vận động quần dài, một thân khinh thích màu trắng, lúc này nhìn lại lại thừa dịp hấn càng hiển tái nhợt.

Ở sofa ngồi định, hấn lược lược sai lệch nghiêng đầu, ý bảo nàng cũng đi qua.

Cổ Kha thế này mới đi hướng hấn, nhìn đến một bên giường lớn thượng xốc lên chần, tâm sinh xin lỗi.

“Người ngủ đi? Ngượng ngừng, lúc này lại đây.”

“Không quan hệ, hỗn loạn nằm thật lâu , ngủ không được.”

Nàng tọa hạ, đem y túi phóng thượng chiếc kỷ trà.

“Cảm mạo? Uống thuốc đi không?”

“Ân.”

“Người liền như vậy vẫn ngủ?”

“Ân.”

“Chưa ăn quá cơm sao?”

“Ân.”

“Phát sốt ?”

“Không biết, một chút đi.”

Cổ Kha mày càng liềm càng long, nhìn hấn dựa sofa, bả đầu đắp chỗ tựa lưng suy yếu bộ dáng, trong lòng lại thoát ra hỏa đến.

“Như thế nào hội không biết, phát không phát sốt không hiểu sao? Đây nọ cũng không ăn, người cũng không đói sao? Như vậy như thế nào hảo được, có thể hay không chiếu cố chính mình a rốt cuộc?” Thân thủ phúc thượng hấn cái trán, sẽ đem tay cầm trở về cái thượng chính mình , lại thả lại hấn cái trán,“Ân, hoàn hảo không phải thực nghiêm trọng.”

“Tiểu kha.” Hấn đầu chăm sofa cúi đầu gọi nàng.

“Ân?”

“Để làm chi lại đây?”

“Người sinh bệnh thôi!”

“Liền vì vậy?”

“..... Cũng trả lại người quần áo.”

Hắn hướng chiếc kỷ trà miết đi liếc mắt một cái, nhắm mắt lại.

“Sớm một chút trở về đi.”

“.....” Cổ Kha không đáp lời. Quá thượng trong chốc lát, nàng đứng dậy, “Ta cho người nấu chút chúc lại đi.”

Đi vào tủ bát tiền, nơi đó có cái điện cơm bảo có thể dùng để nấu chúc, nhưng là củi gạo du diêm đều ở nơi nào? Nàng hướng sô pha nhìn lại, Lục Vĩ Tề vẫn nhắm mắt lại.

Nàng khinh ra một hơi, xoay người nhất nhất mở ra tủ bát môn, mở ra băng tương. Cũng may còn có chút thông khương toán, thuốc cũng tìm được rồi. Hơn nữa một chút diêm có thể đem chúc nấu đi ra. Đào đào gột rửa nhất thiết, mang bận rộn lục một trận từ cuối cùng đem thuốc nấu thượng. Nàng tính chờ chúc nấu đi ra nhìn hắn ăn xong lại đi, bằng không hắn thực khả năng lại đối bụng mơ màng ngủ.

Lộn trở lại sô pha. Lục Vĩ Tề như là đã ngủ, ngực rất nhỏ quy tắc pháp phòng, nhưng ánh mắt gian hơi hơi mặt nhăn , ngủ cũng không kiên định.

Cổ Kha đứng ở hắn trước người do dự hay không tỉnh lại hắn gọi hắn đi trên giường nằm, lại khùng hắn tỉnh yếu nàng lập tức trở về. Bình tĩnh nghĩ nghĩ quyết định trước không gọi hắn, đi đến y thụ tìm ra một cái bạc châm, cúi người nhẹ nhàng cho hắn cái thượng. Hắn ở cạnh trên lưng sườn nghiêng đầu, mi gian hung hăng mặt nhăn vừa nhíu nhưng vẫn chưa trợn mắt tỉnh lại.

Cổ Kha trạm định ở hắn trước người phóng thở nhẹ hấp, đem tầm mắt thẳng tấp trút xuống đến hắn giờ phút này im lặng trên mặt. Nhìn hắn đem tụ khởi mày chậm rãi trầm tĩnh lại.

Khép kín mắt tiếp ở gầy yếu trên mặt ấn tiếp theo nói bóng dáng, thẳng thẩn mũi cùng nhếch môi, hình dáng rõ ràng cảm..... Đây đó đều cấp nàng khác thường quen thuộc cảm giác, hơn nữa tại đây dạng hé ra không lên gì biểu tình mất đi sở hữu phòng bị trên mặt. Đây khuôn mặt ở hài đồng thời kì từng như vậy không kiêng nể gì như vậy ấm áp đối nàng cười, cũng có khi thập phần sinh khí thập phần trách cứ đối nàng trợn mắt nhìn quá. Toàn bất đồng cho như bây giờ u buồn lãnh đạm bộ dáng, hiện tại này ánh mắt trợn mắt khai, tổng mang theo cự tuyệt của nàng thần khí, tổng kêu nàng đừng dựa vào thân cận quá, nhắc nhở nàng xưa nay bất đồng ngày xưa.....

Trong lòng dâng khởi chua xót, nàng nên làm như thế nào đâu? Nên hậu khởi da mặt không để ý tới hắn lãnh đạm đi được càng gần một ít...

Vẫn là cứ như vậy .

Hoặc là, như hắn mong muốn, tái thối lui từng bước đi đâu?

Nàng bỗng dưng bình trụ hô hấp, đem trong lòng bốc lên cảm xúc át hạ. Cặp kia vẫn cấp nàng nhìn chăm chú nguyên bản khép kín ánh mắt dĩ nhiên mở, chính mang theo buồn ngủ cùng sương mù hơi hơi híp nhìn về phía nàng.

Nàng cuống quýt dời tầm mắt, bước ra hai bước ở sô pha ngồi hạ.

“Chúc lập tức hảo.” Nói ra thanh đến mới phát hiện thanh âm trở nên ách , nàng ho nhẹ cổ họng.

“Ân.” Hắn đem trên người thăm theo đầu vai lap hạ.

Ánh mắt truy đuổi nàng.

“Thật cao hứng người tới, tiểu kha.” Trầm mặc một lát, hắn khẽ mở môi, “Cám ơn.”

Nàng cúi đầu, nhìn tất thượng thủ: “Không tạ.”

Thân thể miễn cưỡng trầm ở sô pha lý, hần vẫn đang nghiêng đầu nhìn nàng.

Thân thủ nhưng đụng địa phương là mượt mà sườn mặt, khéo léo cái mũi cùng nhếch môi. Đây đó bên ngoài thượng đặc điểm như nhau từ trước. Tại đây mất đi gần 10 thâm niên gian lý nàng ở tính cách thượng trở nên thành ổn, trở nên im lặng rất nhiều, nhưng trong nội tâm quật cường bản chất trở lại như cũ nguyên bản bản ở nơi nào, thanh tú ngũ quan cũng không có quá lớn biến hóa, chích so với phía trước thành thực một ít. Nàng đương nhiên trưởng thành đại cô nương.

Hần lẳng lặng đánh giá nàng, ở khóe môi ẩn ẩn khiên ra mỉm cười. Hần sở yêu thích như vậy từ đáy lòng phát ra sáng ngời tươi cười cũng còn tại. May mắn.

“Tiểu kha.” Hần vỗ nhẹ bên cạnh người không vị, “Tọa lại đây một chút.”

“?” Nàng có vẻ có chút kinh ngạc.

Hần cười khê: “Ta là đói bụng, bắt quá tái đói cũng không ăn người.” Hần lại chụp bên cạnh người, “Đến.” Nàng xê dịch đi qua.

“Hàng xóm ca ca muốn mượn của người bả vai dựa vào nhất dựa vào, được không?”

Nàng trầm mặc trong chốc lát, chỉ để ý nhìn tất đầu, điểm gật đầu một cái.

Hần bả đầu thiên lại đây một ít, đáp dựa vào thượng của nàng kiên. Cánh tay cũng khinh xúc của nàng cánh tay. Thân thể của hần trở nên chút cứng ngắc, hô hấp cũng càng nhẹ.

“Dừng nữa bắt tay người chỉ , người tưởng đem móng tay xóc?”

“.....”

Nàng nhàn rỗi tách ra hai tay, lại không tự giác đem ngón tay đưa đến bên miệng dùng răng nanh phệ cắn. Rồi sau đó nghĩ đến cái gì dường như, lại vội vàng bắt tay thả lại tất đầu.

Hần đem tầm mắt dừng lại tại kia song rốt cục ngủ lại đến trên tay. Một hồi lâu nhi chích như vậy nhìn, như là ở nghiên cứu thủ hình dạng, lại hoặc ở phỏng đoán kia mặt trên độ ẩm.

Thủ ở tất đầu lại gật gật, giờ phút này chúng nó cho nhau cầm.

“Tiểu kha.” Hần cúi đầu ra tiếng, “Chúng ta lúc ấy không khiên thủ ?”

“A?” Nàng nghiêng đầu nhìn về phía hần, mà hần vẫn thùy mắt tiếp kinh ngạc nhìn chăm chú tay nàng.

Ý thức được hần chỉ cái gì, nàng đáp: “Không thể.”

“Vì cái gì?”

“Đó là bởi vì...” Nàng dừng một chút, theo trong trí nhớ tìm kiếm khi đó không khiên thủ lý do, “Nga... Cấp cho người cười .”

Hần ngẩn ngẩn nói ra khí, nhíu mi: “Người thật sự là cái gì cũng đều không hiểu.” Thanh âm đổ ở trong cổ họng khiến người nghe không đúng thiết.

Nàng nghi hoặc, cần hỏi hần, hần cũng đã khom người ngồi dậy, hai khừ tay để đầu gối buồn phía dưới đi.

“Người như bây giờ là cái gì ý tứ? Khuya khoắt đã chạy tới sẽ không sợ làm cho người ta nở nụ cười?”

Này vấn đề hỏi đột nhiên thả kỳ quái, trong đầu là một cái chớp mắt chỗ trống, lại yếu tranh cãi trả lời: “Ta... Ta sợ người có việc.”

“Như vậy quan tâm ta, ta nên cảm động sao?”

“Kia không cần , ta cũng không có làm cái gì...” Nàng lúng ta lúng túng trả lời.

Lại lần nữa an tĩnh lại, không khí nặng nề hiện ra không thể nhận ra trọng lực, hô hấp phế trung đã ở nơi đó sinh ra cảm giác áp bách, sứ ở trong đó nhân dần dần khó với hô hấp.

Cổ Kha vọng liếc mắt một cái điện cơ bảo, thời gian còn chưa tới, chúc còn không có nấu hảo.

“Người có thể đến..... Ta thật cao hứng.” Hấn ra tiếng, lặp lại lúc trước trong lời nói.

Hấn vẫn cúi đầu mai đầu, trong thanh âm là sần sật ử rữ.

31. Chương 30

Ngày hôm sau buổi chiều hai điểm, Cổ Kha thượng hoàn cuối cùng nhất chương khóa, đi đến cùng phương Á Đức ước tốt địa điểm. Đó là nàng đã từng yêu đãi gia đại thụ hạ ẩm phẩm điểm. Đến thời điểm phương Á Đức ngồi ở lộ thiên ghế, trước người trên bàn có một ly uống đi một nửa đồ uống.

Cổ Kha đi ra phía trước vỗ nhẹ vai hấn:“Ngượng ngừng, chờ thật lâu sao?”

“Không quan hệ, là ta trước thời gian lại đây, tưởng ở chỗ này tọa trong chốc lát.” Phương Á Đức tiếp đón, đứng dậy,“Tưởng uống điểm cái gì?”

“Ta tạm thời không uống.” Nàng rút ra ghế dựa tọa hạ, xem phương Á Đức ngồi trở lại vị trí, nói:“Thiên tình thời điểm ngồi ở người này rất tốt, đại thụ ẩm tiểu thừa lạnh.”

“Ân, thiên tình thời điểm còn.” Hấn khẽ cười.

“Thực xin lỗi, ta ngày hôm qua trước tiên đi rồi, không yên lòng phải đi nhìn xem Đại Tề.”

Hấn không có tức khắc trả lời, thu liễm tươi cười trầm ngâm một lát, vẫn đang nói:“Không quan hệ. Vĩ Tề hấn thế nào?”

“Không thể nào tinh thần, bất quá giống như không có trở ngại.” Nàng tùy mục xem các ở mặt bàn thủ, bất lộng ngón tay,“Không biết ngày hôm qua hấn ăn này nọ không có.”

Đêm qua không đợi nhìn hấn ăn chúc liền đứng dậy đi rồi.

Không phải hấn gọi nàng đi , hấn còn nói hấn cao hứng nàng đi, cảm ơn nàng.

Nhưng là nàng lại đãi không nổi nữa, đợi không được chúc nấu hoàn, nàng tọa lập nan an.

“Tiểu kha, người sắc mặt không thể nào hảo, không thoải mái sao?”

“Nga, không có việc gì.” Nàng nhu nhu có chút mệt mỏi ánh mắt,“Ngủ không tốt lắm, không có gì.”

“Người phải đi về nghỉ ngơi sao? Ta một người đi xem hấn tốt lắm. Người có thể không cần lại đi.”

“Cùng đi đi, mang điểm ăn đi, hấn khả năng lại chưa ăn .”

.

Thời tiết âm u, không gió, hơi ngại oi bức. Cổ Kha cùng phương Á Đức ở một nhà nhà hàng đóng gói một ít nhẹ trắng trong thuần khiết thực vật, ngồi xe đi vào Lục Vĩ Tề chỗ ở. Phương Á Đức đi theo Cổ Kha đi vào 7 lầu, hạ thang máy tam hai bước đi đến nhất phiến bên cạnh khi, Cổ Kha dừng lại cước bộ, phương Á Đức cũng tùy theo đứng ở thân thể của nàng sau.

Này phiến môn hờ khép , theo bên trong truyền ra thanh âm.

“Mỗi lần đều ngoạn biến mất. Ta không tìm người người vĩnh viễn không tính tìm ta ?” Là nữ sinh bén nhọn tiếng nói.

“.....” Cúi đầu nam âm trả lời câu cái gì, mơ hồ không rõ.

“Ta là người bạn gái thôi, sinh bệnh cũng không theo ta nói.” Giọng nữ tràn đầy trách cứ cùng bất mãn.

Phương Á Đức vỗ nhẹ Cổ Kha,“Chúng ta đi vào sao?”

Cổ Kha gạt đầu.

Phương Á Đức ở hờ khép ván cửa thượng khinh khấu.

Tiếng bước chân đến gần, môn bị rút ra, đổ lún về mặt bất khoái nhìn về phía quấy rầy giả. Phát hiện là phương Á Đức nàng hé miệng cười: “Là Á Đức a.” Tầm mắt di tới Cổ Kha trên mặt một lát, không chờ nàng mở miệng lại quay lại, đối với phương Á Đức làm hỏi biểu tình.

Hắn giới thiệu: “Đây là Cổ Kha, chúng ta cùng nhau đến xem Vĩ Tề.”

“Nga, vào đi.” Nàng hơi gật đầu, xoay người tránh ra.

Hai người theo vào đi. Lục Vĩ Tề tựa vào sô pha thượng, tinh thần vẫn có vẻ không thể nào hảo, nhìn đến hai người, ngoéo một cái khóe môi quyền sung tiếp đón.

Đổ lún chìa chìa bàn ăn: “Ngồi đi.”

Phương Á Đức đem linh đến thực vật đặt lên bàn, nói: “Ăn không? Chúng ta mua chút ăn đến, có thể thừa dịp nhiệt ăn.”

“Á Đức hảo tri kỷ a.” Đổ lún cười đi qua đi, cầm gói to đặt ở sô pha tiền chiếc kỷ trà thượng, một bên thật cẩn thận ra bên ngoài xuất ra đóng gói hạp, một bên đối bên cạnh người Lục Vĩ Tề nói: “Tề, mau tới ăn một chút. Ta cũng còn không có ăn đâu, cùng nhau ăn đi.”

Này nọ lấy ra nữa sau lại đi tìm ra hai bát cùng hai song chiếc dưa lộn trở lại sô pha, gấp đồ ăn đến trong bát tể ăn chậm nuốt.

Ăn trong chốc lát gấp bên cạnh nhân không nhúc nhích, buông bát khoái nhúu mày: “Như thế nào không ăn?”

“Không đói bụng.”

“Người không phải còn không có ăn sao?”

“Không có khẩu vị.”

“Như thế nào cùng tiểu hài tử giống nhau, giận đối a?” Đổ lún hiểu được cái gì dường như ngọt ngào cười, “Được rồi, bệnh nhân có đặc quyền, ta uy người ăn a.” Nói xong cầm lấy một khác chích bát giáp chút đồ ăn sẽ đưa đến Lục Vĩ Tề bên miệng đi.

Nhìn đến đưa đi qua chiếc dưa, lục vĩ kì lại nhúu mày, thân thủ đẩy ra đổ lún cử ở trước mặt thủ.

“Ta trong chốc lát tái ăn.”

“Uy, ta đều đưa đến người bên miệng, người có thể không ăn?” Đổ lún bất mãn, lại đem mang theo đồ ăn chiếc dưa đưa đi qua.

“Ân... Ta có điểm nhi khát nước, có thủy sao?” Phương Á Đức lược có chút xấu hổ ra tiếng, đánh gãy này đối tình lữ gian nhỏ nhỏ dây dưa.

“Nga, bên kia có nhiệt điện siêu, người có thể thiêu điểm thủy.” Đổ lún quay đầu đối phương Á Đức nói, chìa chìa hẳn phía sau trù quỹ táo thai.

“Ta đến đây đi.” Vẫn trầm mặc ngồi ở bàn ăn giữ Cổ Kha đứng dậy, cầm lấy siêu tưới.

Quán thủy, đem siêu đặt ở điện ổ điện thượng, ấn hạ chốt mở. Nàng cũng không lộn trở lại bàn ăn, đứng ở trù quỹ tiền, nhìn đen tuyền hồ thân, tĩnh chờ thủy thiêu khai.

“Người ăn không ăn a, mau, ăn một ngụm... A...”

“Thủ cử toan đã chết. Ôi hảo toan nột, tay của ta mau...”

“Đúng thôi, thế này mới ngoan a, ân... MUA... Cho người cái thưởng cho.”

“Còn muốn không cần?”

Đổ lún tốt xấu buông bát khoái, lay động nhỏ bé yếu ớt cổ tay.

“Không cần .” Lục Vĩ Tề đứng dậy, đi vào bàn ăn giữ, ở phương Á Đức đối diện tọa hạ. Hương đứng ở một bên Cổ Kha miết đi liếc mắt một cái.

“Ăn nhiều vài thứ mới tốt mau.” Phương Á Đức vẫn mang theo tốt hơn cười vẻ mặt, không nói tìm nói.

“Ăn.” Lục Vĩ Tề lên tiếng trả lời, trên mặt thủy chung mang theo ủ rũ, khẽ nhíu mày. Lại hướng Cổ Kha bóng dáng nhìn lại liếc mắt một cái.“Tiểu kha, lại đây tọa.” Rốt cục nhện không được gọi nằng.

“Ta nấu nước, trong chốc lát tọa.” Bên kia cúi đầu nói một câu.

“Thủy thiêu mở nghe được đến, trước lại đây đi.” Hấn nói, trong thanh âm cũng mang theo ủ rũ.

Xử ở bên kia nhân lại thủy chung bất động, cố chấp chờ thủy sôi trào.

Lục Vĩ Tề nghiêng đầu yên lặng xem trong chốc lát, hồi đầu chống lại phương Á Đức tầm mắt. Hai người cũng chưa nói chuyện, lại dời nhìn về phía nơi khác.

Sô pha thượng, đổ lần cơm nước xong, đứng dậy đi đến bàn ăn giữ ngồi ở Lục Vĩ Tề trong tay.

“Cơm nước xong uống trà tốt lắm.” Nàng xem hướng Cổ Kha,“Cổ Kha là đi? Thủy mở phao trà đi. Trà ở mặt trên cái thứ hai ngăn tủ bên trong.”

Cổ Kha gật đầu:“Tốt.”

“Á Đức, chúng ta đã lâu không gặp đi.” Nàng xem liếc mắt một cái phương Á Đức, lại quay đầu thăm oán Lục Vĩ Tề,“Hừ, người cũng là! Mỗi ngày không phải đi học chính là làm công, chúng ta còn muốn không cần gặp mặt a?”

“Hấn thực vất vả, người thông cảm thông cảm hấn.” Phương Á Đức an ủi.

“Ta thông cảm hấn ai thông cảm ta a.” Nàng dụng quyền đầu khinh xao Lục Vĩ Tề cánh tay,“Người nói đi, như thế nào bồi thường ta?”

“Bồi thường? Muốn cái gì?” Lục Vĩ Tề nghiêng đầu xem nàng.

“Chính người tưởng a, này đều phải ta nói rất không thành ý đi.”

Lúc này Cổ Kha bưng hai chén nóng hâm hập trà lại đây, đặt ở Lục Vĩ Tề cùng đổ lần trước người, xoay người lại đoan một ly cấp phương Á Đức, nói:“Thực năng, các người chậm rãi uống đi. Ta có việc đi trước .” Cầm lấy chính mình bao đi đến cửa, rút ra môn lại hồi đầu tiếp đón một câu,“Ngượng ngùng, tái kiến.”

Đi đến thang máy ẩn hạ chốt mở, ngẩng đầu nhìn sổ tự theo 1 hướng lên trên chậm rãi đi , dưới chân bắt an địa chấn đập, cả người giống như căng thẳng thần kinh, dù chờ đủ lo lắng.

Con số biểu hiện 5 thời điểm, có cửa bị rút ra thanh âm, nàng hoảng sợ dường như theo tiếng nhìn lại, là phương Á Đức đang từ nhà trọ lý đi ra. Phản xạ có điều kiện bản , nàng cuống quýt xoay người tìm được an toàn xuất khẩu dấu hiệu, vội vàng đi đến đẩy cửa ra, bước nhanh đi xuống thang lầu đi.

“Tiểu kha!” Phía sau truyền đến phương Á Đức thanh âm:“Người đi đâu lý? Chờ ta.”

Nàng cũng không hồi đầu, cũng không dừng lại cước bộ, như cũ rất nhanh thả thang lầu chuyển về. Phương Á Đức từ phía trên cùng xuống dưới, thanh âm lo lắng đứng lên:“Tiểu kha? Như thế nào không tọa thang máy đi nơi này? Người chậm một chút đằng đằng ta.”

Rất nhanh đuổi theo, hấn thở phì phò giữ chặt còn đang đi xuống hành tẩu Cổ Kha.

“Phát sinh chuyện gì ?” Hấn hỏi, cầm cánh tay của nàng đem nàng cả người ban lại đây, thấy rõ của nàng mặt lại dừng lại. Lặng im một lát, hấn thật mạnh thở dài,“Khóc thành như vậy..... Có như vậy thích hấn?”

Trong ánh mắt tất cả đều là mãnh liệt mà ra nước mắt, mặc cho như thế nào trong nháy mắt cũng thấy không rõ đối diện nhân, nàng cúi đầu, gắt gao nhắm miệng.

Hấn nhìn chăm chăm nàng buông xuống sườn mặt, kia mặt trên nước mắt liên liên xuống, dọc theo cằm lăn tới cổ, hoặc thẳng tấp tích lạc thượng..... Nhìn nhìn hấn ánh mắt cũng càng thêm âm đạm xuống dưới.

“Khi nào thì bắt đầu ?” Hấn hỏi.

Nàng lắc đầu, vẫn đang không nói lời nào.

“Có lẽ, ta cho tới bây giờ vốn không có hy vọng, ở hàng bắt đầu thượng cũng đã thua phải không?” Hấn nói.

Lúc này nàng mới giựt mình nhạ ngẩng đầu, là không dự đoán được hấn hội nói như vậy.

Nàng không phải đầu gỗ, gần đây mơ hồ có điều phát hiện hấn đối của nàng hảo ý. Nhưng nàng không rảnh bận tâm, cũng không nguyện miệt mài theo đuổi. Khả hiện tại hấn nhưng lại thật sự rõ ràng đối nàng nói ra ý tứ này...

Nàng lấy tay cánh tay lau đi mồ hôi nhễ nhệ, ở tận nước mắt tràn ra phía trước thấy rõ hấn mặt. Đây không thể nào sáng ngời thang lầu bên miệng, hấn mặt ở tranh tối tranh sáng bóng ma trung, có dĩ vãng chưa bao giờ gặp qua u buồn. Cặp kia yêu cười trong ánh mắt giờ phút này cũng là thật sâu mất mát.

Nàng bắt tay cánh tay theo tay hấn trung rút ra, thoáng lui cách từng bước, xin lỗi ra tiếng: “Thực xin lỗi, ta.....”

“Người không có khả năng thích ta là sao?”

Nàng dừng khai tầm mắt, không thể lại nhìn hấn ánh mắt.

Hốc mắt lý còn tại vô hữu vô chỉ trào ra nước mắt, cánh tay của nàng đã muốn sát ướt đầm. Phí công buông thủ, đem mơ hồ tầm mắt nhìn chăm chăm góc tường ám ảnh chỗ, cắn răng một cái nói ra khẩu đến: “Ta thích Đại Tề. Thích hấn thật lâu Ta nghĩ... Có lẽ thật lâu thật lâu”

32. Chương 31

Thích hấn thật lâu .

Lâu đến bao lâu phía trước đâu?

12 tuổi khi? Vẫn là sớm hơn một chút? Năm ấy hấn đi không từ già, nàng sở cảm nhận được sâu khổ có phải hay không tỏ vẻ như vậy cảm tình đã muốn tồn tại ?

Giờ thân mật khắng khít theo một lúc nào đó lặng lẽ chuyển biến thành một loại khác vì điệu cảm xúc, nàng ngu dốt trì hoãn, nhưng Đại Tề đã nhận ra, hấn liền thử nói cho nàng . Nàng vẫn nhớ rõ cái kia sáng sửa ngày mùa thu chạng vạng, hấn như thể nào tha kéo dài lặp đưa qua như vậy một phong thơ. Kia lại thành bọn họ nhiều năm trước cuối cùng một lần nói chuyện với nhau.

Có được thời điểm tổng không đem sở hữu vật trở thành một hồi sự, cũng không tiêu phí tâm tư đi lo lắng đi quý trọng, giống như kia sở hữu trời sinh chính là chính mình , chạy không được, đâu không xong. Nhưng là, lão thiên gia chẳng phải quy định, không có gì này nọ vẫn sẽ là ai . Nhất là đồ tốt. Người nếu không hiểu trân trọng, nó sẽ phá hư điệu, hoặc là nó cũng hiểu được tự cứu, liền theo bên cạnh người chạy ra.

Đại Tề là bị hấn mù mù mang đi . Lâu như vậy tới nay Cổ Kha đều như vậy nói cho chính mình – hấn là bách cho bất đắc dĩ mới dứt bỏ nàng đi xa tha hương. Đúng vậy, nàng thừa nhận bởi vì kia phong chán ghét tín nàng đối không để ý tới hấn. Nhưng tiếp qua chút thiên nàng khẳng định còn tìm hấn nói chuyện , nàng không có khả năng nhẫn được lâu như vậy lâu, thật lâu không tìm hấn. Nhưng là hấn đi rồi, bị mang cách thân thể của nàng biên.

Trung học tái ngộ là lúc, nàng tỉnh ngộ, kia chỉ sợ là chính mình nhất sương tình nguyện mình an ủi a. Mặc dù hấn là bị mù mù mang đi , kia cũng cũng không phải hoàn toàn bách cho bất đắc dĩ. Hấn nhất định là thương tâm thấu nếu không muốn gặp nàng, cho nên cao nhất ở vườn trường lý thấy hấn khi nàng tưởng tiêu tan tiền ngại, hấn lại toàn không thèm nhìn.

Nhưng là hấn không thèm nhìn cũng tốt, lại lần nữa biến mất cũng thế, này nhân, tên này cũng không có thể ở lòng của nàng trung đậm đi. Này năm, trong đầu cái kia chuyên môn góc cho dù rơi xuống bụi mông trần, mỗi cách một ít thời điểm luôn luôn làm sao đến phong tình linh thổ đi trầm tích bụi bậm, làm cho tên kia tự hiện ra, làm cho này vắng tích hình ảnh đổ mang về phóng.

Nàng thở dài. Bởi vì hấn rời đi, càng bởi vì của nàng ngu xuẩn hành vi đối hấn tạo thành thương tổn, khiến hấn hoàn toàn rời đi.

Cái kia sáng sửa sáng sớm, ở đại học vườn trường lại gặp hấn khi, lòng của nàng kinh hoàng quả thực yếu bính ra miệng. Lão thiên gia từng như vậy quả quyết kêu nàng mất đi, khiến nàng hối hận, nay không ngờ tặng nàng cơ hội, làm cho nàng bù lại.

Khởi điểm nàng vẫn như cũ mãi đầu óc là này mất đi hữu nghị. Nàng thực như vậy nghĩ đến. Dù sao, tình yêu là cái gì nàng chưa bao giờ thậm sáng tỏ quá. Lòng của nàng trung trừ bỏ đối mới trước đây cùng hấn cùng nhau khoái hoạt thời gian thật lâu hoài niệm, đối Đại Tề này nho nhỏ nam tử từng gây cho của nàng ám áp trí nhớ lặp lại ôn tập, mấy năm nay lý nàng còn chưa từng đối này hấn nam sinh phát sinh quá hứng thú hoặc mặt đỏ tim đập quá.

Nhưng là, ai lại biết đối với Đại Tề này tưởng niệm kỳ thật không quan hệ ‘Hữu tình’ cùng ‘Hối hận’ đâu?

Đúng vậy, nàng không biết. Thẳng đến nàng dần dần ý thức được nàng ở hướng hấn khát cầu này thân mật khăng khít hấn nếu không có thể cho dư, thẳng đến nàng xem đến khác người nào đứng ở hấn bên người phách đi nàng ban đầu chỗ vị trí. Trong lòng đằng khởi bất an cùng dữ gấp rõ ràng thống khổ khiến nàng rất cực hiểu được, kia không phải cái gì hữu tình, cũng không phải này hấn khác cái gì. Khác cái gì sẽ không gọi người trong lòng dày vò như thế.

Trừ phi, đó là tình yêu.

.

Có bạn gái a. Vẫn là như vậy hào quang bắn ra bốn phía nhân. Hấn tái không rảnh bận tâm nàng này giờ ngoạn bạn đi.

Cổ Kha lòng chua xót nghĩ, hốc mắt nóng lên.

Kia không được, đây chính là ở lớp học thượng! Trát trát nhần tình, nàng mạnh ngẩng đầu lên nhìn chăm chăm phòng học phía trên bằng phẳng trần nóc nhà.

“Uy, làm gì nột?” Bên cạnh vẫn ngoạn di động Quách Tiểu Nghê tốt xấu nhận thấy được cái gì, tham quá hỏi.

“Không có việc gì không có việc gì.” Nàng nhỏ giọng trả lời.

“Người này hai ngày không đứng đầu a, luôn mặc danh kỳ diệu ngăn người. Nghe không tiến khóa ngay tại gia ngũ tốt lắm, như vậy đến đây lại không nghe đối lão sư nhiều không tôn trọng a.”

“.....” Lời này thật có thể làm giận, hốc mắt lý bệnh thấp lập tức chạy trốn trốn, Cổ Kha cúi đầu, “Trốn học đồ hữu lý người!” Khoáng hảo một trận tử khóa, này hai ngày tốt xấu xuất hiện Quách Tiểu Nghê lại đúng lý hợp tình thật sự.

“Tình thương! Biết cái gì là tình thương sao?” Quách Tiểu Nghê thật sâu thở dài, “Tâm đều nát a!”

“Có như vậy nghiêm trọng sao?”

“Cho nên nói a, cái loại này thời điểm cũng đừng đi ra mắt mặt xấu hổ, làm người khác thấy nghĩ đến thiên đều phải sụp. Người xem nhìn người, nói đi, là ai?”

“A?” Cổ Kha xấu hổ.

“A cái gì a, còn muốn gạt ta!” Hung hăng trừng lại đây.

Cổ Kha gục đầu xuống, trên mặt nóng lên. Trong tay bút ở vớ đi lên qua lại hồi họa hình thù kỳ quái hình hình học.

Quách Tiểu Nghê lấy tay khữu tay chàng nàng, không kiên nhẫn: “Người làm người thời kỳ trưởng thành tiểu bằng hữu a, thích ai còn thẹn thùng, là muốn cười tử ta sao?”

“Ai nha!” Thình lình bị chàng một chút, hoa giấy mặt ngời bút ngạnh sinh sinh lòi ra một đạo thẳng tắp đường cong, “Có cái gì buồn cười, là, là Lục Vĩ Tề.”

“Lục Vĩ Tề?” Quách Tiểu Nghê nghi hoặc nheo lại ánh mắt, một lát, “Nga..... Cùng đi người cười ngửa cái kia? Lạnh như băng không thể nào nói chuyện thôi. Người như thế nào đáp thượng cái kia hũ nút?”

“Cái gì hũ nút... Hửn mới không phải.” Cổ Kha bạch đi liếc mắt một cái.

“Sách... Lại chưa nói hửn không tốt, này cũng muốn che chở hửn.” Quách Tiểu Nghê cũng hồi lấy xem thường: “Người hiện tại thế giới này tận thế bộ đáng là vì cái gì? Người ta cự tuyệt người?”

Nàng lắc đầu, nhẹ nhàng thở dài.

“Không cự tuyệt người thán tức giận cái gì?”

“Không phải như vậy..... Là... Hửn có bạn gái...”

Quách Tiểu Nghê lắc đầu, một bộ nàng này bất trị vẻ mặt: “Còn tưởng rằng hửn có lão bà đứa nhỏ đâu. Bạn gái thôi, bằng hữu mà thôi, đi thôi, sợ cái gì.”

“A? Này..... Rất không biết xấu hổ đi.”

“what? Người lặp lại lần nữa?” Quách Tiểu Nghê thẩu đi qua kháp của nàng mặt, “Người thực yếu mặt có phải hay không? Là liền lập tức đã quên hửn, trên đời này nam nhân dữ dội nhiều, tìm cái không bạn gái đi.”

Cổ Kha vuốt ve nính của nàng mặt đảo quanh thủ, trên mặt lưu lại một nói hồng ắn. Khóe miệng cúi sâu khổ vụn phần.

“Thực như vậy thích hửn?” Quách Tiểu Nghê bắt đắc dĩ.

Ánh mắt giống như xem phi xem dừng ở mở ra họa tìm trang trên mặt, nàng khê gặt đầu.

“Được rồi. Với người nói, nam nữ bằng hữu thứ này không có gì rất giỏi. Bởi vì một ít không phải chuyện này chuyện nhi chia tay có khối người. Biết vì cái gì? Bởi vì căn bản là không thích thượng! Không thích thượng liền làm nam nữ bằng hữu cũng không chỉ ta một cái, gần bởi vì cảm thấy cần một cái bạn trai, hoặc là cần một người bạn gái mà thôi. Cái loại này quan hệ không nhiều lắm ý tứ, chẳng phân biệt được thủ là vì còn không có gặp phải chân chính thích nhân, đụng phải trò hay đã có thể trình diễn, nói cái gì tính cách không hợp, cái gì người đáng giá rất tốt, phi! Thích người khác liền thích người khác bái, thành thực một chút sẽ chết a.” Quách Tiểu Nghê ghé vào dựng thẳng lên sách vở mặt sau, mặt hướng Cổ Kha chậm rì rì nói chuyện, đột nhiên lại dừng khẩu lắc đầu, “Nói xóa nói xóa. Là như vậy, bọn họ nếu tình so với kim kiên nhâm người như thế nào ép buộc cũng chưa dùng là. Đối với người vô tâm nhân người nhiều cố gắng cũng thường không đến, cho dù hửn nhất thời thượng não với người ngủ, hửn cũng sẽ không là người...”

“Ngủ?”

“Xem người, cái gì biểu tình a, lại không cho người cùng người ta ngủ.” Quách Tiểu Nghê bữu môi, “Ta nói người a, hửn đối với người cái gì thái độ? Đối với người có ý tứ không có?”

“Này... Giống như...” Nàng nhú mi, nội tâm không yên, “Không biết.....”

“Ai người cái mỗ đầu, còn nói cái gì luyện ái, ai muốn không hay ho thích người nhất định học máu.”

Cổ Kha đem đầu thùy càng thấp, lòng tràn đầy tiêu tụy, “..... Kia... Làm sao bây giờ nột?”

“Còn có thể làm sao bây giờ, đi theo hửn nói nhìn hửn như thế nào lựa chọn. Đáng thương nột, ai cho người trước động để bụng tư, xứng đáng không hay ho.” Quách Tiểu Nghê trong mắt u buồn, lải nhải, “Sớm tử sớm siêu sinh. Hoặc là hết hy vọng, hoặc là xuân về hoa nở, ha ha..... Đáng thương hửn cái kia bạn gái. Bất quá thôi, này thế đạo nhược nhục cường thực, hơn nữa cảm tình mặt trên, công bình thứ này sớm đã chết cả rồi.....”

Cổ Kha nghiêng đầu, do dự xem nàng, cùng hoa hậu giảng đường ‘Nhược nhục cường thực’? Đây..... Có thể hay không bị chết thực phẩm...

Bất quá, mỗi ngày như vậy ghen miên man suy nghĩ thật sự mệt mỏi quá, có lẽ nói ra liền giải thoát rồi.

Nhưng là, nếu hắn nói không, nàng có thể cứ như vậy hết hy vọng sao? Có thể hay không nội tâm càng dày vò ?

Vạn nhất... Bằng hữu cũng làm không được khả làm sao bây giờ hảo?

Khi đó..... Nàng giống như chính là như vậy đối hắn . Bằng hữu cũng không làm.

Làm vậy a..... Bà nội nói, không phải không báo giờ hậu chưa tới. Hiện tại này báo ứng rất cực đến đây.

33. Chương 32

Nàng muốn đi thấy hắn.

Nàng cân nhắc, trực tiếp chạy tới chỗ ở chỉ sợ không ổn, gần nhất không biết hắn khi nào ở nhà khi nào không ở; Thứ hai vạn nhất trùng hợp hắn ở nhà, mà càng trùng hợp hoa hậu giảng đường đã ở, này vừa đi chẳng phải là tìm rủi ro xức?! Suy tư luôn mãi, vẫn là hướng tầng đá quán bar tìm người đi. Đó là nơi công cộng, cho dù ở nơi nào gặp phải không nghĩ bính nhân, cũng không về phần như vậy xấu hổ.

Quyết tâm đã định, hôm nay chu tứ vãn, nàng liền thả không tính thoải mái bước chân đi vào tầng đá tước sĩ đi trước cửa. Nhưng nàng không có thể thuận lợi bước vào quán bar kia phiền phong cách cổ xưa đại cửa gỗ nội. Cái gọi là người định không bằng trời định, này trước đó ở trong óc lặp lại phỏng lại lặp lại diễn luyện gì đó thật sự đều là không công tiêu hao. Rất nhiều này nọ đều ở người sở không biết thời gian trong không gian phát sinh ngoài dự đoán mọi người biến hóa, nhất là người khác chuyển xưa.

Bên cạnh góc chỗ, làm Cổ Kha liếc mắt một cái nhìn đến hoa hậu giảng đường cùng nàng trước người đứng Hắc y nhân Lục Vĩ Tề khi, nàng phản xạ có điều kiện sát ở cước bộ, cũng lặng yên không một tiếng động hướng giữ na đi từng bước. Dựa vào ra đi biên đại thụ, sum xuê cành lá bóng ma bao nhiêu biến mất nàng dừng lại thân ảnh. Làm chết .

Đỗ lân run run bả vai như là ở khóc, trong miệng phát ra thanh âm vẫn đang bén nhọn:“Khai cái gì vui đùa, đùa giỡn cũng muốn có cái độ!”

“Không phải hay nói giỡn.” Lục Vĩ Tề đáp, biểu tình nhân ảnh sáng không đủ khảm bắt chân thiết, thanh âm lại rõ ràng ôn hòa truyền đến.

“Ai chuẩn người như vậy , người dựa vào cái gì theo ta đề này.”

“Đổi thành người đề cũng có thể .”

“Người.....” Đỗ lân thân thủ phát Lục Vĩ Tề, tựa hồ đã muốn giận không thể át,“Đừng quá quá phận ! Suốt ngày không thấy nhân, người liền cho tới bây giờ không chủ động quan tâm quá ta. Là, lúc trước là ta chủ động, nhưng chủ động nhân liền xứng đáng bị người như vậy đối đãi sao? A?”

“Thực xin lỗi.”

“Thực xin lỗi thực xin lỗi, cũng chỉ sẽ nói này, người nhiều như vậy đuổi theo ta ta như thế nào liền cố tình coi trọng người đâu! Là ta tiện thôi, khả người trừ bỏ thực xin lỗi sẽ không có thể nói điểm khác ? Tình nguyện buồn đầu xem này nhằm chán thư cũng không đến trường học tìm ta, người rất cuộc suy nghĩ cái gì? Rất cuộc có tâm không có tâm a?”

“Là ta không tốt.” Hắn thở dài, thanh âm mang theo ủ rũ,“Chia tay có lẽ đối với người càng công bình một ít.”

“Công bình? Chia tay liền công bình ? Người có thể không như vậy đáng giận sao?” Nàng dừng vung thủ, bèn nhón tang âm trở nên cứng ngắc, “Người chẳng lẽ không hẳn là đối ta càng dụng tâm một chút..... Vẫn là nói người quả nhiên vốn không có tâm a?”

Lục Vĩ Tề không nói, đổ lún thủy chung cứng ngắc gắt gao nhìn thẳng hẳn. Lại tại đây khi một bên đại cửa gỗ bị đẩy ra, theo bên trong đi ra một cái sinh viên bộ dáng trẻ tuổi nhân, hùng hổ tam hai bước đi đến trằm mặc hai người trước mặt, thăm dò xem liếc mắt một cái đổ lún, bùng nổ tức giận bàn xả quá cánh tay của nàng: “Còn khóc? Vì hẳn? Người nói muốn tới nói rõ ràng chính là chạy đến trước mặt hẳn khóc?” Hẳn quay đầu xem Lục Vĩ Tề, rống giận: “Chán sống sai lệch người! Lão tử nhẫn người thật lâu.”

Người nọ cái đầu cùng Lục Vĩ Tề tương xứng, nói chuyện làm khẩu thân thủ hung hăng hướng lục vĩ sóng vai băng đẩy đi, rồi sau đó giả bất ngờ không kịp phòng, bị đột nhiên tới lực lượng thôi dưới chân không xong thối lui hai bước, ổn định thân hình chính là nhìn hai người, cũng không tức giận.

Người nọ lại giống bị hỏa thượng rót du giống như chữ ảm lên: “Người mẹ nó nghĩ đến chính mình là loại người nào? Muốn tới sẽ phải đi bước đi? Thực thật, Tiểu Lân dễ khi dễ ta cũng không dễ khi dễ. Người muốn chết!” Nói còn chưa nói hoàn liền mạnh huy khởi quyền đầu đánh đi. Lục Vĩ Tề như là ngậy ngậy cả người, cương ở tại chỗ nhâm kia quyền đầu huy đi lên không tránh cũng không thiếu. Bị hung hăng một quyền dừng ở trên mặt, hẳn lão đảo thối lui từng bước đứng vững, nâng lên thủ lau miệng giác, như cũ bất vi sở động, liền đem ánh mắt dừng ở một bên anh anh khóc đổ lún trên mặt.

“Hẳn là ai vậy?” Hẳn bình tĩnh cổ họng hỏi.

Đổ lún cúi đầu nức nở, lắc đầu không trả lời.

“Ta là ai?” Người nọ đem đổ lún rút ra, che ở hai người trung gian, bởi vì cực độ phần nộ tổn thương cổ họng bình thường toàn bộ thay đổi điều: “Ta mẹ nó là người gia gia! Người ánh mắt xem làm sao? Tiểu Lân với người tái không bán mao tiền quan hệ, có chuyện gì hỏi ta! Có nghe thấy không, thực mẹ nó khiếm tấu!” Gào thét xoay người vừa tức thế rào rạt kén khởi quyền đầu không khởi phân trần đánh đi. Lần này lại không có thể thuận lợi đánh tới, Lục Vĩ Tề lắc mình tránh thoát, rút cục hỏa đường như huy khởi quyền nặng đầu trọng phản kích đi qua, người nọ không dự đoán được đối phương quyền đầu thế tới nhanh như vậy, chưa kịp trốn tránh bị hung hăng ai thượng một cái, lão đảo đánh lên một bên vách tường, thét lớn một tiếng, lắc lắc đầu rất nhanh đứng vững lại đem quyền đầu bay qua đi.

Đổ lún xem choáng váng dường như đứng ở một bên bất động đạn, cũng không ra tiếng khuyên can. Mà cách đó không xa đại thụ hạ Cổ Kha nhìn ra được một thân mồ hôi lạnh, gấp đến độ thủ bái thụ can thế khó xử, dưới chân mấy muốn tiến lên lại ần ần cảm thấy không ổn sinh sôi dừng. Giống như thanh quan nan đoạn việc nhà, nàng lúc này xuất hiện có thể hay không ngược lại thêm phiền?

Nhưng này một lát bên kia hai người thực làm thượng cái, như vậy đi xuống lộng không tốt xảy ra sự. Cùng kiến bò trên chảo nóng dường như, Cổ Kha đang do dự bất chấp tất cả đi trước khuyên can nói sau, lúc này đầu vai bị ai vỗ vỗ. Nàng bay nhanh hồi đầu, cũng là phương Á Đức.

“Á Đức?” Được cứu trợ dường như, nàng vội vàng giữ chặt phương Á Đức cánh tay, “Á Đức người đã đến rồi thật tốt quá, nhanh đi! Bọn họ đánh nhau!”

“Người nhận thức?” Phương Á Đức hướng hôn ám góc nhìn lại liếc mắt một cái, kia chỗ hai người chính hồ dất hướng đối phương vung mạnh quyền đầu.

“Là Đại Tề, Đại Tề cùng... Cùng đổ lún bằng hữu...” Cổ Kha vội la lên.

“Vĩ Tề?” Phương Á Đức kinh ngạc trừng lớn ánh mắt, nhìn mắt Cổ Kha lại nhìn về phía đánh nhau hai người, vội vàng bôn đi qua ngăn cổ họng: “Đừng đánh! Các người hai cái! Mau dừng tay.” Đến hai người bên cạnh một bên chú ý trốn tránh phần nộ quyền đầu, một bên luống cuống tay chân đem hai người rút ra.

Lục Vĩ Tề cũng không ham chiến, tên còn lại lại giết đổ cả mắt rồi tình sử cậ mạnh thiếu chút nữa đem can ngăn địa phương Á Đức đẩy ngã. Dưới tình thế cấp bách phương Á Đức ôm cổ người nọ đem hẳn dùng lực đặt tại trên tường, “Đủ không có, dừng tay, tái dính vào ta báo nguy!”

Cổ Kha lúc này tái nhẫn nại không được, bay nhanh chạy đến Lục Vĩ Tề trước người coi hấn thương thể, nhất điệp liên thanh:“Đại Tề, Đại Tề người thế nào? Đau không thông? Ta nhìn thấy hấn huy quyền đầu loạn đánh người, có hay không làm sao bị đả thương? Muốn đi muốn đi bệnh viện?”

Lục Vĩ Tề nguyên bản âm trầm muốn giết người mặt nhìn thấy đột nhiên xuất hiện Cổ Kha, một cái chớp mắt đổi sắc mặt:“Người xem đến?” Tiếng nói tối tăm, dừng quá mặt phiền muộn càng sâu,“Người đến hội chọn thời gian, chuyện chọn ta khó nhất xem thời điểm xuất hiện.”

“A? Ta... Cũng không phải cố ý ...” Cổ Kha thủ cương ở giữa không trung, nguyên bản nhìn đến hấn hai má có loáng thoáng ứ tử, không khỏi thân thủ đi qua, hấn lại đem mặt chuyển mở.

Bên kia đổ lăn tốt xấu dừng lại nức nở, đi đến một bên bị phương Á Đức ngăn lại cũng không tình nguyện bỏ qua còn tại chửi má nó nhân trước mặt, hồng mắt đối phương Á Đức nói:“Không có việc gì , Á Đức.”

Phương Á Đức thối lui từng bước. Đổ lăn giữ chặt người nọ cánh tay mắng:“Lại đây! Ai kêu người đánh nhau , người sao lại thế này a, luôn cho ta muốn làm phá hư..... Ta không diễn người cao hứng ...” Nói xong lại ô ô rớt xuống lệ đến.

“Như thế nào người còn trông cậy vào nột?” Người nọ xem nàng điệu nước mắt, tính tình lại hoành đứng lên,“Còn khóc, còn khóc ta tái tấu hấn.”

Đổ lăn cũng không để ý đến hấn, xoay người hướng Lục Vĩ Tề đi đến, đi đến bên cạnh trạm định, cũng không quản một bên Cổ Kha, liền đem đầu ngẩng hai mắt đắm lệ nhìn hấn, còn chưa mở miệng lại bị tính tình nóng nảy người nọ một phen kéo qua cánh tay, kéo bước đi, toàn không để ý tới đổ lăn tiem cổ họng kêu to, chỉ để ý mang theo nàng đi xa, miệng lý một đường hùng hùng hổ hổ:“Người mẹ nó còn cùng hấn xả cái gì, hảo tâm bị làm lòng lang dạ thú, càng bị ghét bỏ càng phải hướng lên trên thấu, ta cũng vậy đầu óc vào thì như thế nào thiên bị người như vậy ép buộc.....”

Lục Vĩ Tề không nói một câu, xoay người đi hướng quán bar, đẩy cửa đi vào.

Cổ Kha đứng ở tại chỗ nhìn hấn tránh ra, xử bất động, ngăn người đường như. Phương Á Đức lắc đầu thở dài đi qua đi, vỗ nhẹ của nàng bả vai, nói:“Vào đi thôi.”

Quán bar nội nhân cũng không rất nhiều, hai người tuần tra một vòng không thấy được Lục Vĩ Tề thân ảnh, hấn nói đi phòng nghỉ nhìn xem, kêu Cổ Kha chờ. Đi đến khi đã thấy Lục Vĩ Tề nghênh diện đi tới, phương Á Đức chích vỗ vỗ hấn điểm cái đầu liền tiếp tục đi đến .

Lục Vĩ Tề giờ phút này trên người đã không phải nhân viên tạp vụ hắc y mặc, hấn thay áo sơmi quần bò. Nhìn đến tường biên Cổ Kha, hấn đến gần.

Ngọn đèn hôn ám, nhưng khá đặc cận nàng vẫn thấy rõ trên mặt hấn thương, tả giáp xương gò má chỗ là một mảnh chói mắt xanh tím, kia một quyền hấn không có né tránh, đáng đánh ngoạn! Cổ Kha nhú mày, đem răng nanh đều cắn chặt.

“Mặt của người..... Đau đi?”

“Không đau.” Hấn nói.

“Như thế nào khả năng! Điều thành như vậy ! Người trên người còn có làm sao bị thương không có?”

“Ta không sao.”

“Người trở về? Ta với người cùng nhau đi.”

Hấn lắc đầu.

“Không quay về? Vậy người đi nơi nào?”

“Tạm thời không quay về. Người chờ Á Đức làm cho hấn đưa người.”

Hấn xoay người rời đi, đi ra quán bar. Cổ Kha bước nhanh đuổi kịp, ở đại cửa gỗ ngoại gọi lại hấn.

“Đã trễ thế này người còn đi nơi nào a?”

Hắn dừng lại cước bộ, làm như thở dài, nhưng không quay đầu lại cũng không trả lời, tiện đà đi đến bên đường xe taxi, rút ra cửa xe ngồi vào đi. Xe sử cách, biến mất ở đường cái góc chỗ.

34. Chương 33

Đại cửa gỗ tiền, gió đêm vi lạnh.

Nàng không biết Đại Tề tính toán đến đâu rồi lý làm gì, ở trải qua lúc trước như vậy chuyện tình sau, tâm tình của hắn nhất định rất xấu. Khả hắn đem sở hữu cảm xúc đều tàng trữ lên, không cho bất luận kẻ nào nhìn đến, không đứng bất luận kẻ nào nói.

Hắn trên người có lẽ còn có nàng không nhìn thấy thương. Nàng ở cửa đi qua đi lại tử, nàng xác định hắn không có việc gì.

Nàng biết tìm không thấy hắn tổng có thể chờ được đến hắn, mặc dù ở hắn cửa chờ thượng một đêm, cũng so với nằm ở trên giường nhìn chằm chằm tối như mực trần nhà một đêm vô miên tối quá một ít.

Vì thế nửa nhiều giờ sau, Cổ Kha đứng ở Lục Vĩ Tề nhà trọ trước cửa. Ôm may mắn tâm lý gõ gõ cửa, đem lỗ tai dán tại trên cửa nghe xong nửa ngày không nghe thấy gì động tĩnh. Nàng thở dài, tấm tựa bên cạnh vách tường ngồi ngồi xuống, xem liếc mắt một cái biểu, 23 điểm 40 phân.

Chờ đợi so với trong tưởng tượng gian nan.

Nàng bả đầu khoát lên khúc khởi đầu gối thượng, bẻ thu hút tình giống như có thể nghe được đồng hồ tí tách đi qua thanh âm, nhất cách nhất cách, cẩn thận tỉ mỉ. Đủ loại kiểu dáng tạp âm ở chậm rãi biến mất, bên ngoài thế giới càng ngày càng im lặng. Đầu đêm dần dần quá độ đến đêm khuya thanh âm, nàng có thể sử dụng lỗ tai cảm giác đi ra.

Thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn liếc mắt một cái biểu, 0 điểm 33 phân, 1 điểm 25 phân, 2 điểm, 2 điểm 52 phân.....

Ánh mắt toan sắp, đầu gối thượng đầu dũ phát trầm trọng. Bả đầu oai hướng thang máy phương hướng, nơi đó vẫn đang không hề động tĩnh. Nàng đem ánh mắt nhắm lại, lâm vào mê man bên trong, lỗ tai lại vẫn mãi cảm bắt giữ các loại rất nhỏ thanh âm, tùy thời chuẩn bị tỉnh lại.

“Đinh” Một tiếng, là thang máy mở ra .

Nàng mở choàng mắt, đầu còn gối lên khúc khởi đầu gối thượng, một cái chớp mắt trong lúc đó trong đầu trắng xóa một mảnh, cũng không biết đang ở nơi nào. Quá trong chốc lát, ý thức dần dần gom, tỉnh ngộ chính mình là ở chờ đợi Đại Tề. Nhu nhu toan sắp khó nhin ánh mắt, nàng bả đầu nâng lên. Bên cạnh đã đứng một người.

Hắn trên cao nhìn xuống nhìn thượng nhân. Làm Cổ Kha bả đầu nâng lên cùng chỉ ánh mắt tương bính khi, hắn vẫn bất động thanh sắc nhìn nàng.

“Người đã trở lại.” Nàng trên mặt đất chào hỏi, khóe miệng cứng rắn cứng rắn dất một chút cười.

Hắn lại giống rót cục hoàn hồn dường như, nhúu mày: “Người vẫn chờ ta?”

Cổ Kha gạt đầu, theo thượng đứng dậy, lại bỗng dừng cảm thấy đi đứng một trận mãnh liệt ma túy cảm, phía sau lưng hung hăng để ở vách tường hiểm hiểm đứng vững, nàng khom người đem hai tay đặt ở trên đùi thùy đầu, cẩn rằng chờ đợi đi đứng thượng lại ma vừa đau không khoẻ cảm chạy đi.

Lúc này trong lúc bên cạnh nhân lẳng lẳng cũng không động tác. Nàng lại lần nữa ngẩng đầu khi, phát hiện hắn vẫn đang lấy lúc trước tư thế nhìn chính mình, chính là ánh mắt sương mù còn một tia khó hiểu thần sắc.

Dựa vào có vẻ gần, nàng mới nghĩ được một cổ rượu vị.

“Người uống rượu ?”

“Ân.” Hấn thoáng gật gật đầu.

“Có khỏe không?”

Hấn không đáp, bắt tay vói vào quần bò túi tiền lý sờ soạng, bên này không có, lại đi sờ bên kia. Đảo cổ trong chốc lát lấy ra một chuỗi cái chìa khóa, cũng không mở cửa, cúi đầu một phen một phen nghiên cứu kia một chuỗi cái chìa khóa.

Qua lại phiên vài biển, rốt cục trình trọng chuyện lạ lấy ra một phen màu đen cái chìa khóa hướng ổ khóa tìm kiếm, lại lập tức không có nhấm ngay, cái chìa khóa mũi nhọn đánh lên cửa sắt phát ra chói tai tiếng vang, hấn ảo não mặt nhăn nhanh mày, lại thử đem cái chìa khóa xẹt qua đi, tái trở lại đến, như thế nào cũng tìm không thấy ổ khóa. Rốt cục bắt tay thùy hạ, thân thể thật mạnh dựa vào thượng cửa sắt.

“Ta đến đây đi.” Cổ Kha vươn tay đi.

Hấn giống không phản ứng lại đây, nhìn thẳng kia chích thân đến thủ phát ra một hồi lâu nhi lẳng, rốt cục đem cái chìa khóa phóng đi lên. Cổ Kha thuận lợi mở cửa, đem hấn làm cho vào nhà lý, hấn bộ pháp có chút không xong hướng lý đi đến. Đóng cửa lại trong phòng một mảnh tối đen. Cổ Kha thở dài, hấn là tùy tới trình độ nào ngay cả đăng cũng không biết mở ra, sờ soạng đi đường thấy được sao? Theo trí nhớ ở trên tường tìm cái nút thời điểm quả nhiên nghe được một thanh âm vang lên, hấn nhất định là đánh lên cái gì.

Đụng đến cái nút mở ra đăng, phòng trong lập tức sáng lên đến. Lục Vĩ Tề chính đẩy ra che ở hấn trước người ghé dựa, tiếp tục đi đến tủ bát tiền, cầm lấy siêu hướng cái chén đảo mãn thủy, bưng lên đến một hơi quán tiến trong cổ họng, tiếp theo lại đảo mãn, tái uống quang. Sau đó đem cái chén buông, hai tay đỡ lấy thủy tào biên thờ.

Cổ Kha đi qua đi đứng ở hấn phía sau, trên mặt mỗi một không chịu nổi, cường đả khởi tinh thần, “Người cảm thấy thế nào?”

“Ta không sao.” Hấn đưa lưng về phía nàng.

“Không có việc gì không có việc gì, không có việc gì người uống cái gì rượu.” Nàng buồn bực, ngữ khí dồn dập.

Hấn chậm rãi xoay người, để dựa vào phía sau thủy tào, bứt lên khoe miệng mang ra không ôn không hỏa ý cười, “Ta có việc mới tốt sao?”

Tối như mực con người lý nhìn không tới một tia ánh sáng. Chống lại cặp kia giống như màu đen lổc xoáy ánh mắt khi, nàng bản năng thối lui từng bước: “Không phải... Ta không hy vọng người có việc.”

“Cái gì kêu có việc, cái gì kêu không có việc gì? Người nói cho ta nghe nghe..... Sau đó ta tái nói cho người ta có việc vẫn là không có việc gì.” Hấn chậm rì rì nói.

“Này.....” Nàng bị hỏi giật mình trụ, chuyển động dĩ nhiên trì độn đầu óc, cân nhắc từng câu từng chữ: “Người trong lòng có việc mất hứng, hoặc là cảm thấy thống khổ mới đi uống rượu đi. Nếu không có việc gì, trong lòng cũng không có cái gì không thoải mái, gì... Làm gì uống rượu đâu...” Bị hấn ánh mắt nháy mắt không nháy mắt nhìn chăm chăm, nàng chậm rãi khẩn trương đứng lên, nói chuyện cũng không lưu loát, “Uống rượu thương thân, hơn nữa... Nhất là say rượu, người còn bị thương.” Trên mặt hấn xanh tím vẫn đang chói mắt, nàng mị hí mắt tình, “Nếu trong lòng thật sự có cái gì luẩn quẩn trong lòng, có lẽ... Có thể theo ta nói nói, nói ra sẽ đỡ.”

“Nguyên lai là như vậy.” Hấn khê gật đầu, “Ta là có việc, với người nói nói cũng không quan hệ.” Hấn rời đi thủy tào hướng nàng đi đến.

Ở nàng rất gần rất gần địa phương dừng lại, hấn thân thủ đẩy ra phát ở trên mặt hấn toái phát, bắt tay dừng lại ở cửa nàng trên mặt, tối đen trong ánh mắt giờ phút này lại hiện ra hoang mang: “Ta không hiểu, người xuất hiện ở ta trước mắt khi, ta là nên cao hứng, vẫn là không nên cao hứng.” Hấn nhú mày, “Ta không biết ta nên làm cái gì bây giờ, người có thể nói cho ta biết, ta nên làm cái gì bây giờ?”

Bị đụng chạm hai má dần dần nóng lên, nàng một lần bính trụ hô hấp.

Hắn mân khởi môi không hề mở miệng, nhìn không chuyển mắt xem nàng, cặp kia trong ánh mắt có cái gì ở biến điệu, như là, như là có màu đen gió lốc theo ở chỗ sâu trong dần dần đánh úp lại.

Nàng có chút hoảng hốt, “Vì cái gì... Vì cái gì mắt hững, ta liền cao hứng gặp người a.”

“Phải không?” Hắn cúi đầu mở miệng, trong mắt thần sắc cũng không nhiều biến hóa.

“Là.” Cổ Kha cúi đầu, do dự giây dựa một lát, hung hăng cắn chặt răng rốt cục nói ra, “Đại Tề, ta thích người. Thật cao hứng nhìn thấy người, phi thường cao hứng...”

Nói còn chưa nói hoàn, của nàng mặt bị nâng lên, phía trên cặp kia tối om ánh mắt đột nhiên tới gần, ngay sau đó, vẫn mang theo rượu vị đôi môi áp thượng của nàng môi, thử tính duyên một lát, tiện đà rút cuộc kiểm chế không được dường như nắm của nàng cằm khiêu khai của nàng gần bó, mềm mại điên cuồng đầu lưỡi tiến quân thần tốc. Hôn dồn dập quá mức điên cuồng nhưng lại đã quên hô hấp, thẳng đến nàng nhân thiếu dưỡng mà thống khổ giây dựa đá đánh hắn, hắn mới đột nhiên buông ra nàng, thở hổn hển, ánh mắt vẫn dừng lại ở thân thể của nàng thượng, xem nàng đỏ lên nghiêm mặt dùng sức hô nhập mới mẻ không khí, ngực kịch liệt phập phồng. Hắn ánh mắt như trước tối om, ở nơi nào dĩ nhiên nhắc lên mưa rền gió dữ, hắn giống như đợi lát nữa không thể, hữu lực dài cánh tay một phen lâm quá còn đang thở phì phò Cổ Kha, đem nàng mang sau này phương sô pha.

Bị đột nhiên tới lực lượng cường lập cứng rần rúm, nàng đi ra hai bước dưới chân lão đảo, sắp té ngã khi lại bị hắn ôm lấy, lại bị mang theo thối lui từng bước rốt cục ngã vào mềm mại sô pha điểm thượng, hắn cũng không lại cho nàng thở dốc cơ hội, thuận thể giao thân xác phức thượng, môi cơ khát tìm kiếm kia khác thường mềm mại thần cánh hoa, tham lam lại lần nữa giao triển đứng lên.

Đêm sâu nhất thời điểm, lý trí sớm không cánh mà bay. Ngoài cửa sổ cách đó không xa đường cái thượng ngẫu có bánh xe đè nặng đường cái chạy như bay mà qua thanh âm truyền đến, nhưng mà có người trong nhà tái nghe không được gì tiếng vang, trừ bỏ thùng thùng tim đập cùng cấp tốc lên máu ở trong cơ thể va chạm tiếng vang. Nóng rực đôi môi duyên thượng nhẩn nhụi cổ, một đường hạ di, gặp phải mềm mại vải dệt, rốt cục ngừng một lát, mà ban đầu cuốn lấy mái tóc vuốt ve hai má bàn tay to dồn dập trượt, liêu khởi T tuất vật áo, lộ ra tinh tế vòng eo cùng phía trên thiên màu lam hở ra hung y. Hắn mai phục đầu đi, đem đôi môi thiếp thượng bằng phẳng bụng, hai tay tìm kiếm của nàng sau lưng, ý đồ cởi bỏ kia ngại nhân hung y.

Nhắm chặt hai mắt nhìn đến cũng là lửa đỏ một mảnh, Cổ Kha chỉ biết thở hào hển hô nhập cũng đủ không khí đến ổn định cấp tốc tim đập, lý trí sáng sớm bị nóng bỏng nhiệt độ hòa tan phát huy, lại rốt cục tại kia điên cuồng môi xúc thượng mẫn cảm bụng, cặp kia chúc nhân bàn tay to bất lộng hung y nút thắt khi, một thanh âm xẹt qua tâm trí, tiếp theo kia một tiếng thét kinh hãi liền theo của nàng yết hầu ở chỗ sâu trong phát ra, nàng rồi đột nhiên hoàn hồn.

Trên người nhân nhân này đột nhiên tới la lên bỗng dưng dừng lại động tác.

Hết thấy như là yên lặng bàn, ngay cả hô hấp đều dừng lại. Một hồi lâu nhi, cặp kia thủ chậm rãi hút ra của nàng sau lưng, vùi đầu cho bên hông đầu cũng chậm rãi nâng lên. Chống lại hắn hơi hơi phiếm hồng ánh mắt, nàng xấu hổ đến trong đầu âm vang một tiếng mở oa, tầm mắt vội vàng dời đi, lại nhìn đến chính mình như thế y quan không làm đất nằm ở hắn dưới thân, hai tay phản xạ có điều kiện xả quá quần áo một phen lập hạ, lại cuống quýt giây dựa ngồi dậy, ánh mắt nếu không có thể hướng hắn nhìn lại.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: A thước đậu hủ

~~8 nếu cấp ta lap cái hoàng dây lưng yêu!8 yếu hoàng dây lưng ~ kịch tình cần a JJ! Đây kiss không tính H đi? A men

[có tâm lý bóng ma . = =;]

35. Chương 34

Hắn ở sô pha ngồi chính, đem mặt mai nhập lòng bàn tay lẳng lẳng không nói. Hết thấy tiếng vang lại lần nữa trở về, ngoài cửa sổ ngẫu có chiếc xe trải qua. Phòng trong nhân hô hấp dần dần vững vàng quy tắc.

Lâu không nghe thấy tiếng người, Cổ Kha nghiêng đầu xem bên cạnh Lục Vĩ Tề. Tay hắn đã muốn buông, nhìn không chớp mắt nhìn dưới chân sàn, môi nhếch.

Đột nhiên tới im lặng, liên tục im lặng, kêu nàng dần dần bất an. Nàng hô hấp, bàn tay chống đỡ sô pha không được tự nhiên xê dịch.

“Tiểu kha.” Bềnh tỉnh dường như, hắn bởi vì kia một chút động tĩnh đột nhiên quay đầu đến, thân thủ một phen cầm nàng khoát lên sô pha thượng thủ.

“Ân?”

Trong lòng bàn tay dùng sức, như là cái tay kia tùy thời hội gãy đào tẩu bình thường. Hắn nhíu mi, ở trên mặt hiện ra ảo não vẻ mặt, kia tới như mực trong ánh mắt vẫn mang theo sương mù.

“Thực xin lỗi, ta không nên như vậy.” Ôn hòa thanh âm khàn khàn ám trầm.

“Nga, không quan hệ không có quan hệ.” Nàng liên tục lắc đầu, nói đến để nàng cũng không có ngăn cản hắn, còn... Hoàn hảo giống phối hợp ...

“Không quan hệ sao?” Hắn ánh mắt ngờ vực vô căn cứ, rõ ràng đang nói làm như vậy chuyện người thật sự không ngại?

Nhìn hắn ánh mắt nàng nhớ tới đến chuyện vừa rồi, trên mặt thẳng ôn cuồng quít cúi đầu. Quá trong chốc lát nghĩ đến hắn vấn đề còn nổi tại không trung, nàng lại lắc đầu.

Lại nghe hắn lạnh lùng hừ một tiếng, “Tốt nhất đừng có lẹ ta, nghĩ đến qua đêm nay là tốt rồi, ngày mai có thể vĩnh viễn biến mất không thấy.”

Trong lòng bàn tay lại lần nữa dùng sức, kia lực đạo không hề không chế thẳng muốn đem tay nàng nắm đau, “Ta biết người tối hội ngoạn chiêu này . Cái gì cũng không nói đem nhân ném vào hầm chứa đá. Mơ tưởng, lần này người mơ tưởng tái như vậy đối ta.”

“Sẽ không , ta không cần thất, người cũng đừng...” Nàng lắc đầu, đã thấy hắn thẳng ngoắc ngoắc nhìn qua, nhưng trong ánh mắt kia tối đen như mực cũng không giống như đem tiêu điểm đặt ở cửa nàng trên mặt, nơi đó mê sương mù mông nhìn hảo xa địa phương.

Hắn phát động môi, nói mê bàn phun ra câu chữ đến: “Giống như ta làm thiên đại lỗi sự, xứng đáng bị bỏ mặc. Ta liều mạng tưởng liều mạng tưởng, ta làm sai cái gì? Ta không rõ..... Ta nguyện ý sửa, nguyện ý trở nên rất tốt, nhưng là ta hẳn là làm như thế nào?”

“Tất ta cũng biết, tất ta sau đó nói cho ta biết. Không có... Các người cái gì cũng không nói, cái gì cũng không làm, đều không nói một tiếng đi rồi.”

“Vì cái gì tiểu kha, vì cái gì?” Hắn cố sức đem ánh mắt tụ lại xem cửa nàng mặt, “Có lẽ ta cái gì cũng không nên tưởng, cái gì cũng không tưởng đem thời gian quá hoàn, như vậy hội dễ dàng nhiều có phải hay không?”

Nghe hắn không nhanh không chậm nói ra lời nói, như vậy im lặng, không mang theo cảm xúc ngữ thanh, nàng lại đỏ hốc mắt, yết hầu khẫu bị cái gì sinh sôi ngăn chặn, khiến nàng khó với hô hấp.

Nàng cố sức bài trừ thanh âm: “Không phải Đại Tề, không phải như vậy. Là ta không tốt... Ta làm sai ...”

Cầm tay nàng dùng sức kéo qua nàng, đem nàng gắt gao ấn hướng chính mình, ôm chầm của nàng kiên bối, hắn đem hai má thiếp thượng âm áp cổ, thì thảo nói nhỏ: “Chớ đi tiểu kha, đừng trốn tránh ta. Ta bị toàn thế giới cự tuyệt đều có thể , nhưng là người đừng trốn ta, cầu người tiểu kha..... Ta... Tịch tịch không được.....”

Nàng ở vai hắn thượng hung hăng gật đầu, “Không đi, nếu không trốn người !” Nước mắt chảy xuống hai má, nàng tái kiểm chế không được, “Thực xin lỗi... Đại Tề.”

Ngoài cửa sổ nùng trù hắc ám dần dần đậm đi, đêm khuya lý chạy đi đủ loại tiếng vang lại lần nữa một chút một chút, dần dần có tự theo xa xôi địa phương lặng lẽ trở lại nhĩ tế.

Nàng bế thu hút tình, ý thức dần dần hoạt hướng mềm mại hắc ám ở chỗ sâu trong. Cầm đắp đầu vai hắc, nặng nề ngủ.

.

Ngoài cửa sổ đại lượng, ánh mặt trời chiếu tiến vào không kiêng nể gì dừng ở giường lớn thượng nhân trên mặt, mí mắt thượng.

Ánh sáng dần dần trở nên nóng rực, bị đan bị tứ ngã chổng vó nằm nhân đá vào một bên, biên giác chảy xuống mép giường cúi ở bản thượng. Trên giường nhân giơ lên thủ khoát lên mí mắt thượng, ý đồ ngăn cản nhiệt liệt dương quang không dứt quay.

Vô dụng. Nhiệt hơi nước, khát hơi nước.

Cổ Kha không thể nhin được nữa mở to mắt, nhất lẩn lờng lốc ngồi xuống.

Đây là làm sao? Nàng nhìn quanh bốn phía, tiếp theo thuấn sở hữu trí nhớ nhất hống mà lên, nàng thật sâu hấp khẩu khí. Đêm qua sau lại nàng bất tri bất giác đang ngủ. Là Đại Tề đem nàng cho tới trên giường đi... Người khác đâu?

Nàng nhảy xuống giường đi ra vài bước, mới nhìn đến sô pha thượng quyền một người. Kia đương nhiên là Đại Tề không thể nghi ngờ. Điểm mũi chân đến gần, nàng xử ở sô pha tiền trên cao nhìn xuống nhìn hắc.

Ánh mặt trời lý, hắc hơi nhú mi nặng nề ngủ, thật dài lông mi run rẩy chiến, đem mặt thiên đi một bên. Hắc chỉ sợ cũng bị này chúc nhân chiếu sáng phơi nắng hôn mê. Nàng hơi hơi xê dịch thân thể, vì hắc chần đi thẳng tắp dừng ở trên mặt ánh sáng, thấy hắc mày dần dần giãn ra, khóe miệng tựa hồ còn hiện ra một tia hơi hơi ý cười. Hắc ngủ thật sự ngọt.

Tả giáp thượng xanh tím nhìn thấy ghê người, như vậy hung hăng một quyền đi qua, khẳng định đau đến phải chết. Nàng nhú mi loan hạ thất lúng, thủ không tự chủ được thân đi qua, dùng chỉ phúc nhẹ nhàng đụng chạm kia phiền thay đổi sắc da thịt. Ngón tay phía trên ánh mắt đột nhiên mở, không hề chớp mắt nhìn về phía nàng.

Cổ Kha cuống quít thu tay lại:“Lộng đau người?”

Hắc lắc đầu, theo sô pha thượng đứng dậy, lại đột nhiên phùng trụ đầu buồn hô một tiếng.

“Làm sao vậy, đau đầu?”

“Ân.”

“Uống hơn đi! Ai kêu người uống nhiều như vậy rượu! Nơi này có mật không có?”

Nàng quả trách tránh ra, rút ra băng tương từ trên xuống dưới tìm cái biến, mật đương nhiên không tìm được, này băng tương cơ hồ mau thành không xác.

“Không quan hệ, cho ta một chén nước đi.” Hắc đứng lên chậm quá đi đến bàn ăn biên tọa hạ.

Nàng cầm lấy siêu quơ quơ, còn thặng một ít thủy, đổ ra gần một chén nước đưa cho hắc, lại đem siêu quán mân, thiêu khai hảo phao trà.

Tất tất sách sách chuẩn bị cho tốt tái xoay người khi, hắc đã đem nước uống hoàn, giờ phút này đang cầm không cái chén chính đem ánh mắt thẳng tắp nhìn nàng. Hắc lạp lạp bên cạnh ghé dựa nói:“Đến tọa, tiểu kha.” Khóe miệng giờ giờ lên, hiện ra một chút âm hoà thuận vui vẻ cười đến. Kia khiến nàng trong lòng nhảy khiêu,‘Úc’ một tiếng lúng ta lúng túng ngồi vào bên cạnh hắc đi.

Hắc lấy thủ chỉ di, mang theo như vậy cười xem nàng:“Ta ngày hôm qua uống rượu.”

“Ân.” Nàng gật đầu.

“Nói rất nhiều nói đi?”

“Đúng vậy.”

“Người đều nhớ rõ?”

“Nhớ rõ.”

“Kia không công bình.”

“A? Vì cái gì?”

“Người cũng nói nói đi?”

“Àn.”

“Ta không thể nào nhớ rõ.”

“Nga.”

“Chúng ta công việc quan trọng yên ổn điểm thôi.”

“Àn...”

“Người nói cái gì? Tái theo ta nói nói.”

“.....” Nàng thùy hạ ánh mắt, mặt đỏ.

“Mất hứng theo ta nói?” Hấn thất vọng, trên mặt ý cười thối lui.

“Không phải.” Nàng xua tay, “Ngày hôm qua phía trước phía sau nói này cái kia..... Ta cũng không nhớ rõ toàn bộ ...”

“Nhớ rõ trọng điểm?”

Nàng nhảy mất mấy cái, rất muốn bắt đầu chuyển khai.

Hấn lại tham qua tay đến đem ấm áp trong lòng bàn tay xoa của nàng hai má.

Hồng nhuận trên mặt cặp kia ánh mắt thùy hạ, xem liếc mắt một cái hấn đại chương, lại vỗ mắt tiếp nâng lên đến xem hấn, nhấp hé miệng thần giống như ở cổ động dũng khí.

Cái miệng của hấn giác lại lần nữa giờ lên, kia độ cong dần dần mở rộng, tới khoe mắt, tới đuôi lông mày. Ấm hoà thuận vui vẻ khiến người cam nguyện hóa thân vì tuyết tái một chút một chút bị hòa tan.

“Lá thư này còn hiệu quả . Ta chờ người đáp án.” Hấn nói.

Nàng rầm nuốt xuống một ngụm nước miếng, mắt tiếp lại tái thùy hạ.

“Ta còn cần chờ bao lâu?”

Ngón tay bắt lộn móng tay: “Ba, ba, ba...”

“Hiện tại sẽ.”

Tái tha không dưới đi, nàng thở sâu, ánh mắt lóe lóe, lại bắt buộc tính đem tầm mắt định ở hấn ánh mắt thượng. Nói chuyện muốn xem người khác ánh mắt, mới hiện ra thành ý.

“Ta... Cái kia, ta cũng thích người. Thật lâu thật lâu phía trước liền thích , ở người cho ta lá thư này phía trước, àn... Có lẽ... Có lẽ còn muốn càng lâu.”

Nhìn nàng chậm rãi đem nói cho hết lời, cặp kia ánh mắt chớp chớp.

“Thích không? Làm đồng bọn vẫn là.....”

“.....” Nàng... Cặp kia ánh mắt dường như có chút được một tác lại muốn tiến một thước .

“Ta không với người làm hàng xóm bằng hữu.”

“Không phải hàng xóm bằng hữu, không phải cái kia! Là... Là bạn trai bạn gái cái loại này.”

“Hảo, bạn trai bạn gái.” Đầu ngón tay dùng sức, khắp khắp dĩ nhiên hồng thắm hai má, hấn bả đầu thẩu đi qua, tại kia đổ au thần thượng ấn tiếp theo hôn.

Từ giờ trở đi, ngươi là bạn gái của ta. Dài chỉ xuyên qua ngắn ngắn mái tóc, hấn để sát vào của nàng nhĩ tế nhẹ nhàng nói.

-END-

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình:

Viết xong

hồ ~~

Cám ơn có bằng hữu có thể đi vào nơi này, kiên nhẫn xem ta đem chuyện xưa nói xong ~

Lần đầu tiên viết như vậy trường chuyện xưa [tuy rằng chỉ có 10 vạn tự, nhưng với ta mà nói không dễ dàng a.. Hãn..], có cái gì cảm tưởng hoặc đề nghị trong lời nói, xin mời lưu lại vài câu theo ta nói một chút đi ~ =]

o0o

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/gio-lay-dong-long>